

วารสารวิชาการ กรุงเทพสุวรรณภูมิ

JOURNAL OF BANGKOK SUVARNABHUMI

ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2569

VOL.10 NO. 2 May–August 2026

ISSN : 2465-4922 (Print)

ISSN : xxxx-xxxx (Online)

บทบรรณาธิการ

วารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิปีที่ 10 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม - สิงหาคม 2569) เป็นฉบับที่ 2 ของปี พุทธศักราช 2569 จัดทำขึ้นเพื่อเป็นศูนย์กลางทางวิชาการให้นักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิ นักวิชาการอิสระ และผู้ที่สนใจ ได้นำเสนอความรู้ทางวิชาการ บทความในวารสารฉบับนี้ประกอบด้วยบทความวิจัย จำนวน 7 บทความ ซึ่งทุกบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ ได้ผ่านการตรวจสอบประเมินผลการกลั่นกรองจากกองบรรณาธิการว่ามีประโยชน์ เพื่อนำไปพัฒนาปรับปรุงและต่อยอดให้บทความมีมาตรฐานและคุณภาพเชื่อมโยงกับสถานการณ์จริงในปัจจุบัน

กองบรรณาธิการหวังเป็นอย่างยิ่งว่า บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิ จะเป็นสื่อกลางที่ได้ นำเสนอความรู้ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์เกิดคุณค่าทางวิชาการด้วยความอนุเคราะห์จากเจ้าของบทความวิจัย ทำให้วารสาร กรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิได้เผยแพร่วัตถุประสงค์เพื่อยกระดับมาตรฐานการนำเสนอผลงานวิชาการให้มีคุณภาพและสามารถเทียบเท่า ระดับสากลในอนาคตต่อไป

บรรณาธิการ

วารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิ

Journal of Bangkok Suvarnabhumi

ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 เดือน พฤษภาคม - สิงหาคม 2569

ISSN : 2465-4922 (Print)

ISSN : xxxx-xxxx (Online)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเป็นแหล่งเผยแพร่และถ่ายทอดความรู้จากการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม
2. เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักวิชาการทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน
3. เพื่อส่งเสริมและเป็นกลไกเพื่อขับเคลื่อนงานวิจัยของสำนักวิจัยทั้งภายในและนอกมหาวิทยาลัย

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

ดร. วิศิษฐ์ แสงศิริ

อธิการบดี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณัฐกาญจน์ สุวรรณธรา

รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร

บรรณาธิการ

ดร. อัสวิน เสนีชัย

ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและนวัตกรรม

บรรณาธิการอำนวยการ

ดร. นิวัตต์ น้อยมณี

ที่ปรึกษารองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

เลขานุการ

นางสาวกนิดา โพธิ์เกษม

เจ้าหน้าที่สำนักวิจัยและนวัตกรรม

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.กัญกร เอี่ยมพญา

มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์

รองศาสตราจารย์ ดร. ณัฐภรณ์ หลาวทอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แก้วเอียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งทิพา เสาร์สิงห์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีทัต ตรีศิริโชติ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรพันธ์ กิตตินรรัตน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนก พานทอง

มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สามารถ ดีพิการณ์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร

ลาดกระบัง

ดร.กมลวรรณ สุนย์กลาง

ราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์

ดร.ชนิดา เอี่ยมสอาด

มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ

ดร.รัชนิกรณ์ คล่องแคล่ว

มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ

ดร.ชนนต์ดี พุ่มพุกษ์

มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ

รายนามคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิกลั่นกรองบทความ (Peer Reviewers)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จินตนา อาจหาญ

มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัลลภ นิมนานนท์

มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ

ดร. เฉลิมพล นุชอุดม

มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ

ดร. นิวัฒน์ น้อยมณี

มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ

รองศาสตราจารย์ ดร. วิไลลักษณ์ รัตนเพียรธัมมะ

มหาวิทยาลัยเกริก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เย็น ปาระเคน

มหาวิทยาลัยธนบุรี

ดร. ดวง บงกชเกตุสกุล

มหาวิทยาลัยธนบุรี

ดร. สมศักดิ์ ดันติเศรณี

มหาวิทยาลัยธนบุรี

ศาสตราจารย์ ดร. สมจิตต์ สุพรรณทัศน์

มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชนัสวี เพียรตระกูล

มหาวิทยาลัยมหิดล

รองศาสตราจารย์ ดร. ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

รองศาสตราจารย์อวยพร พานิช

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิเชิด รัชตพิบูลภพ

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พูลศักดิ์ พุ่มวิเศษ

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

ดร. ฉัตยาพร เสมอใจ

มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

รองศาสตราจารย์ ดร. แก้ว นวลฉวี

มหาวิทยาลัยบูรพา

ดร. นฤมล อินทวิเชียร

มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภัทราพร สร้อยทอง

มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สันติธร ภูริภักดี

มหาวิทยาลัยพะเยา

รองศาสตราจารย์ ดร. สุทธิรัตน์ พรหมสุวรรณ

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

รองศาสตราจารย์ ดร. ธนากร ธนาธารชูโชติ

มหาวิทยาลัยปทุมธานี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธีรภัฏฐิตา อยู่เจริญ

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ดร. อธิวัฒน์ รัตนวงศ์แซ

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นงลักษณ์ แสงมหาชัย

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ดร. อำนาจพล แจ้งเจริญ

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

รองศาสตราจารย์ไฉไล ศักดิ์วรพงศ์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รองศาสตราจารย์สุพัฒน์ ธีรเวชเจริญชัย

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ดร. นิทัศน์ บุญไพศาลสถิตย์

มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น

รองศาสตราจารย์ ดร. ทัศนาศิลป์ สลัดยะนันท์

วิทยาลัยอินเทอร์เน็ตเทคโนโลยี

รองศาสตราจารย์ จินตนา สุนทรธรรม

วิทยาลัยอินเทอร์เน็ตเทคโนโลยี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดวงพร พุทธิวงศ์

วิทยาลัยอินเทอร์เน็ตเทคโนโลยี

รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนันท์ ศลโกสม
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ตระกูล จิตวัฒนากร
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปวีณา เอี่ยมยี่สุน
 รองศาสตราจารย์ ดร. สงวน วงษ์ชวลิตกุล
 รองศาสตราจารย์ ดร. วินัย รังสินันท์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อำพล นววงศ์เสถียร
 ดร. ฉัตรพล มณีกุล
 รองศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ ทิมทรัพย์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพโรจน์ ปิยะวงศ์วัฒนา
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุเทน ทองทิพย์
 ดร. ละเอียต ศิลาน้อย
 รองศาสตราจารย์ ดร. ทรงศักดิ์ มีมกระโทก
 รองศาสตราจารย์ ดร. ดวงตา สราญรัมย์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เจษฎา ความคุ้นเคย
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภิญญาพัชญ์ นาคภิบาล
 รองศาสตราจารย์ ดร. ภัทรพร ธรรมประดิษฐ์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรพรรณ ประจักษ์เนตร
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สิทธิ์ สุนทรายุทธ
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อาวีวรรณ มั่งมีชัย
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปิตินันต์ กร้ามาตร
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภา ทองคง
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อำนวย เรืองวาริ
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พุกศยน นินทนาวงศา
 ดร. กิตติวัฒน์ นิ่มเกิดผล
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญธรรม พรเจริญ
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศุภฉัตร ศิริเขียว
 พ.อ.ผศ.ดร. สรรพชัย หุვნันทน์
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กนกเนตร เปรมปรี
 ดร. ปัญจพร ศรีชนาพันธ์
 รองศาสตราจารย์ ดร. ศจีมาจ ณ วิเชียร
 ดร. กฤษฎา แสงจันทร์
 ดร. เฉลิมศักดิ์ เลิศวงศ์เสถียร
 ดร. เอกพล สุมานันท์กุล
 ดร. พรนิภา ปรีหะจินดา
 ดร.ศราวิน เทพสถิตย์ภรณ์

มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
 มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
 มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
 วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง
 มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล
 มหาวิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก
 มหาวิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก
 มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
 มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย
 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
 มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
 มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
 มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
 สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
 สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
 โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระ นครเหนือ
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
 ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสำนักงานปลัด
 กระทรวงการคลัง
 ผู้อำนวยการโรงเรียนสุมนานันต์เชี่ยวชาญด้านการวัดผลการศึกษา
 ผู้อำนวยการโรงเรียนนาป่ามโนรณ
 มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

รองศาสตราจารย์ ดร.ภัทราวดี มากมี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินันท์ พฤกษ์ประมูล

มหาวิทยาลัยบูรพา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พิธีจัญอักษรและตรวจสอบรูปแบบ

อาจารย์สิริรัตน์ เทียมเสริวงศ์
อาจารย์ปณิชา ธนัญธรสิรินัง
นางสาวภัทราวดี เสนาะรักษ์

เจ้าของ

สำนักวิจัยและนวัตกรรมการมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ
489 ถนนประชาพัฒนา แขวงทับยาว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 10520
โทรศัพท์: 02-172-9888 , 098-287-5027 โทรสาร: 02-172-9620
E-mail: rc_bsu@hotmail.com

พิมพ์ที่

บริษัท ไฮพรีนซ์ การพิมพ์ จำกัด
ที่อยู่ 2423 /33 ซอยสุขุมวิท 97/1 ถนนสุขุมวิท แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร 10260

กำหนดออก

ปีละ 3 ฉบับคือ มกราคม – เมษายน, พฤษภาคม – สิงหาคม และ กันยายน – ธันวาคม

พิมพ์จำนวน

30 เล่ม

ปีที่พิมพ์

2569

ISSN

2465-4922 (Print)

การเผยแพร่

จัดส่งให้แก่ผู้เขียนบทความ
คณะสำนักงานวิทยบริการในมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ
ห้องสมุดของสถาบันศึกษาอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)
สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) หน่วยงานภาครัฐและเอกชน

- บทความทุกเรื่องได้รับการตรวจทางวิชาการโดยผู้ประเมินอิสระหรือพิธีพิจารณา (Peer Reviewers)
- ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่ลงพิมพ์ในวารสารกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนกองบรรณาธิการไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง
- กองบรรณาธิการวารสารขอให้ผู้อ่านอ้างอิงในกรณีที่ท่านคัดลอกบทความในวารสารฉบับนี้

สารบัญ

บทบรรณาธิการ	(1)
กองบรรณาธิการ	(2)
สารบัญ	(6)

บทความวิจัย	
การศึกษาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุด ฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน พริยทุธ ชมภูน้อย ¹ เพ็ชรรุ่ง เมื่อกนก ²	1-11
ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง ภัทรศักดิ์ โยธาดูม ¹	12-24
การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ธนบดี ฐานะขาลา ¹	25-32
สมรรถนะทางวิชาชีพ และแรงจูงใจในการทำงานที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของนักบัญชีใน กรุงเทพมหานคร ปติดา ลิ้มชัยเจริญ ¹	33-42
การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาโปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับงานก่อสร้าง การวิเคราะห์โครงสร้างคาน โดยการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน ด้วยเทคนิคการดูวิดีโอ ของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคระนอง ธงพล พัดชู ¹ , วารุณี ช่วยดร ² , กิจจา บานชื่น ³	43-52
การบริหารจัดการที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทเอกชน แห่งหนึ่ง สุธิดา ถนอมวงศ์ ¹	53-60

บทความวิชาการ	
การบูรณาการเทคโนโลยี Generative AI กับการเรียนรู้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา สำหรับนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พิมพ์พัทธกษอร แสงทองไชย ¹	61-68

ภาคผนวก	
ข้อมูลเบื้องต้นของวารสาร	
นโยบายการพิจารณารับตีพิมพ์ผลงาน	
ข้อกำหนดต้นฉบับ	
การอ้างอิง	
การส่งต้นฉบับ	
สิ่งที่ผู้เขียนจะได้รับตอบแทน	

การศึกษาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน

A STUDY OF THE ABILITY OF STUDENTS WITH LEARNING DISABILITIES TO WRITE THAI CONSONANTS USING SIMILAR ALPHABET

พีรยุทธ ชมน้อย¹

เพชรรุ่ง เมื่อนก²

ครู คศ.1¹, ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนวัดปากบึง²

E-mail: peerayut_2553@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนตัวอักษรพยัญชนะไทยที่มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อายุ 7 ปี จำนวน 2 คน ได้มาโดยวิธีการคัดกรองและความยินยอมจากผู้ปกครองนักเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน (2) แผนการสอนเฉพาะบุคคล และ (3) แบบทดสอบก่อน/หลังการสอน ซึ่งมีค่า IOC เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ผลการวิจัยพบว่าความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย หลังได้รับการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้คะแนนร้อยละ 100 ทั้งคู่ ซึ่งมีค่าสูงกว่าก่อนการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันที่คะแนนร้อยละ 0 และ 26.67 ตามลำดับ

คำสำคัญ : การฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทย, นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้, ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน

Abstract

This research aims to compare the ability of students with learning disabilities to write Thai consonants before and after using a similar set. The sample group consisted of two 7-year-old students in the first grade of primary school with a learning disability in writing Thai consonants. They had normal intelligence and no other disabilities. The sample was obtained through screening and with the consent of their parents. The research tools used were (1) similar letter practice set, (2) individualized instruction plans, and (3) pre/post-instructional tests, all of which had an IOC value of 1.00. The experiment lasted 5 weeks. The data was analyzed using percentage statistics. The research findings showed that the ability of students with learning disabilities to write Thai consonants improved significantly after being taught using a set of similar character exercises. Both students achieved a 100% score, which was significantly higher than their scores of 0% and 26.67% before being taught using the same exercises.

Keywords: Practice writing Thai consonants, Students with learning disabilities, Similar letter practice sets.

บทนำ

การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งนอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ประกอบไปด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็น 4 องค์ประกอบสำคัญที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการสื่อสาร ทำให้มนุษย์ของเราจึงจำเป็นต้องพัฒนาทักษะทั้งสี่ด้านนั้นให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น โรงเรียนจึงมีบทบาทหน้าที่ในการฝึกฝนและให้ความรู้แก่นักเรียน โดยการเรียนรู้ผ่านหลักสูตรวิชาภาษาไทยในระดับชั้นเรียนต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่มุ่งที่จะให้นักเรียนนำไปใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น การติดต่อสื่อสาร การแสวงหาความรู้ ความเพลิดเพลินและการประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

จากความสำคัญดังกล่าวการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยครอบคลุมทักษะการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียนที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่นักเรียนจะต้องอาศัยการฝึกฝนเพื่อให้สามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด และสื่อความหมายผ่านภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การพัฒนาทักษะการเขียนจึงครอบคลุมทั้งการเขียนคำ การสะกดคำ การเขียนประโยคและข้อความ ตลอดจนการคัดลายมือ ซึ่งสามารถประเมินจากผลงานที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง (ณัฐกิตติ์ นาทา, 2561; วรณัฐ ศรีนาบุญ, 2565) ดังนั้นการจัดการศึกษาให้แก่เด็กนักเรียนจึงเป็นเรื่องที่ต้องคิดและพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลอย่างรอบคอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ซึ่งมีลักษณะและระดับความสามารถในการเรียนรู้แตกต่างจากนักเรียนทั่วไป การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงระดับความสามารถและความต้องการจำเป็นของนักเรียนเป็นรายบุคคล จากการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษมีข้อจำกัดด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนทั่วไป โดยพบความแตกต่างทั้งด้านการอ่าน การเขียน และการคิด (Van Herwegen et al., 2024) นอกจากนี้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญายังพบว่าระดับความสามารถแตกต่างกัน และการจัดกิจกรรมเรียนรู้ควรปรับให้เหมาะสมตามระดับความรู้และความสามารถของนักเรียนแต่ละคน (Schnepel et al., 2020) โดยเฉพาะทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะทางวิชาการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมและพัฒนาอย่างเหมาะสม (แสงอรุณ มโนมัย อดม และคณะ, 2563)

นักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียน มักเผชิญความยากลำบากในการขีดเขียนหลากหลายรูปแบบ ซึ่งสามารถสังเกตพฤติกรรมได้จากการเขียนใช้เวลานานและมีความเชื่อใจในแต่ละคำ ลายมือโย้เย้นทำความเข้าใจได้ยากหรืออ่านไม่ได้เลย รวมถึงมีการเขียนตัวอักษรกลับทิศทาง สลับหัวท้าย หรือเขียนในลักษณะที่เอียงและแข็งที่ออกจนเกินไป (ผดุง อารยะวิญญู, 2544) ซึ่งการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำเป็นต้องมีวิธีการสอนหลายรูปแบบ เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถและความแตกต่างของเด็กแต่ละคน (สถาบันราชานุกูล, 2555) เพื่อมุ่งจัดความบกพร่องและส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยพัฒนาความสามารถด้านการรับรู้ การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อกับสายตา รวมถึงการรับรู้ทางสายตาและการรับรู้ทางการฟัง (ผดุง อารยะวิญญู, 2533)

จากปัญหาในการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนดังที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และการดำรงชีวิตของเด็กเองทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาและมุ่งพัฒนาสื่อการเรียนการสอนเรื่องการเขียนเพื่อตอบสนองต่อความต้องการในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน ซึ่งสามารถนำไปปรับใช้ให้เกิดความเหมาะสมกับสภาพปัญหาของนักเรียนได้ ซึ่งจากการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยพบว่าชุดฝึกหัดทักษะการเขียนพยัญชนะไทย ช่วยตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ความต้องการ ความถนัดของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการ

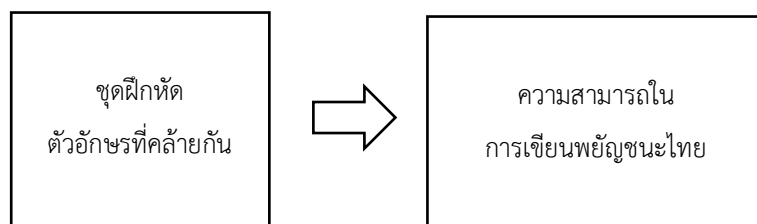
เรียนรู้มากที่สุด ได้รับข้อมูลย้อนกลับอย่างฉับพลันตามความสามารถของนักเรียน มีการเรียนเป็นขั้น ๆ ตามความสามารถของนักเรียนและอาศัยวิธีวิเคราะห์ระบบเป็นหลักทั้งสิ้นเพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนนั้นดำเนินไปได้อย่างสัมพันธ์กันทุกขั้นตอน ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาผลของการพัฒนาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการฝึกหัดเขียนตัวอักษรพยัญชนะไทยด้วยการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรที่คล้ายกัน และได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย หลังการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันสูงกว่าก่อนการใช้ชุดฝึกหัด ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้เป็นพื้นฐานของการเขียนภาษาไทยในวิชาต่าง ๆ ได้ และเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนในเรื่องการเขียนตัวอักษรพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามลำดับดังนี้ (1) แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (2) แนวคิดเกี่ยวกับนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ (3) แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนพยัญชนะไทย (4) แนวคิดเกี่ยวกับชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน (5) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งในการสร้างชุดฝึกหัดได้มาจากเอกสารคู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2559) ที่กล่าวถึง “พยัญชนะไทยมี 44 ตัว ซึ่งมีระดับความยากง่ายในการเขียนรูปพยัญชนะที่แตกต่างกัน ฉะนั้นครูควรเลือกพยัญชนะที่ง่ายต่อการเขียนรูป โดยให้นักเรียนได้ฝึกเขียนตามลำดับง่ายไปหายากก่อน” ประกอบกับหนังสือจิตวิทยาการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนของฐิยาพร กันตารณวัฒน์ (2565) ที่กล่าวว่า “ครูต้องจัดการช่วยเหลือโดยการวางแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) มีการนำสื่อ เทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาประกอบการเรียนการสอนตามสภาพปัญหาของเด็ก” เพื่อมาพัฒนาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย โดยมีขั้นตอนการสอนเขียนเส้นต่อโดยไม่ต้องยกดินสอ แล้วลากเส้นตัวอักษรแต่ละตัวต้องให้ตัวอักษรมีขนาดเล็กใหญ่ และมีหางสั้นยาว ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษร ก่อนการเขียนพยัญชนะไทยนักเรียนจะต้องจำตัวพยัญชนะได้ก่อนเพื่อไม่ให้สับสน เมื่อเขียนแต่ละตัวอักษรสิ่งสำคัญคือต้องเริ่มที่ตำแหน่งที่ถูกต้องและจบที่ตำแหน่งสุดท้าย จำนวน 5 ชุด และ (6) กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยมีรายละเอียดการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากร ได้แก่ นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนตัวอักษรพยัญชนะไทยที่มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ของโรงเรียนวัดปากบึง สำนักงานเขตลาดกระบัง สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 คน ได้มาโดยการประเมินคัดกรองเด็กพิเศษหรือผู้ที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษาตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ และความยินยอมจากผู้ปกครองนักเรียน

ขอบเขตการวิจัย คือ การทดลองกลุ่มเล็ก เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 60 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ เครื่องมือพัฒนาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ได้แก่

- (1) แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) เรื่องการฝึกเขียนตัวพยัญชนะไทย จำนวน 5 แผน
- (2) ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน จำนวน 5 ชุด
- (3) แบบทดสอบก่อน/หลังการสอน จำนวน 10 ชุด

วิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

(1) รวบรวมข้อมูลและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างเครื่องมือพัฒนาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย ได้แก่ แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน และแบบทดสอบก่อน/หลังการสอน

(2) จัดทำร่างเครื่องมือการวิจัย ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ จำนวน 3 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามผู้เชี่ยวชาญแนะนำ โดยผลการตรวจสอบค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ

(3) ทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มเป้าหมายแต่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย และปรับปรุงให้มีความเหมาะสมทั้งด้านภาษา ขนาดตัวอักษร ขนาดรูปภาพ เพื่อให้มีความสมบูรณ์และนำไปใช้ในการวิจัย

การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ประเมินก่อนเรียน/หลังเรียน และสอนตามแผนการสอนเฉพาะบุคคล โดยใช้ชุดฝึกหัดทักษะการเขียนตัวอักษรที่คล้ายกันแล้วให้นักเรียนฝึกทักษะ 60 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์ จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองเก็บรวบรวมและบันทึกข้อมูล โดยการสอนฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทยจากชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอนเขียนพยัญชนะไทย พบว่า ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย ด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอน ดังนี้

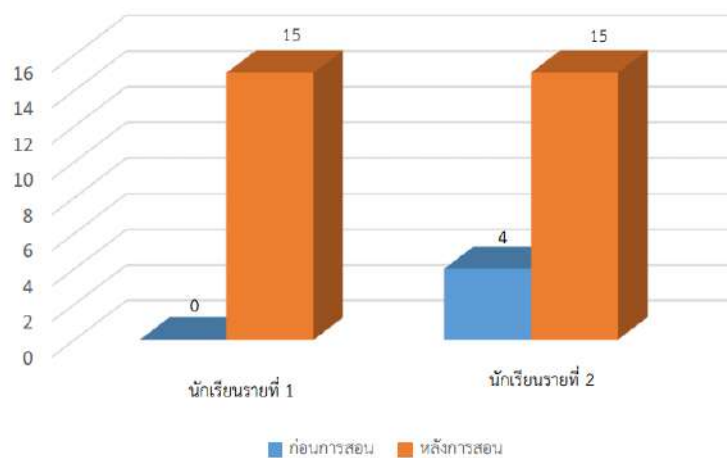

ส่วนที่ 1. ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอนในภาพรวม

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนและหลังการสอนในภาพรวม

รายที่	คะแนนก่อนการสอน (เต็ม 15 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนก่อนการสอน (เต็ม 15 คะแนน)	คิดเป็นร้อยละ
1	0	0	15	100
2	4	26.67	15	100

จากตารางที่ 1 พบว่าคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนได้รับการสอนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันของนักเรียนรายที่ 1 ได้ 0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 0 นักเรียนรายที่ 2 ได้ 4 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 26.67 แต่ภายหลังจากการได้รับการสอนด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน พบว่านักเรียนรายที่ 1 ได้คะแนน 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 และนักเรียนรายที่ 2 ได้คะแนน 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 ดังแสดงในภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน (ภาพรวม)

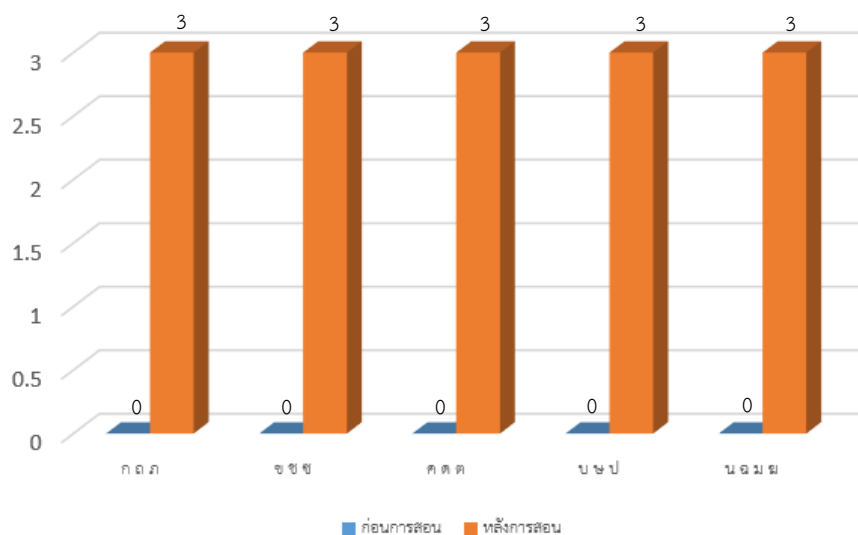

ส่วนที่ 2 ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอนในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์เป็นรายบุคคล

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนและหลังการสอนในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์ โดยจำแนกตามชุดฝึกหัดๆ ของนักเรียนรายที่ 1

ชุดฝึกหัด	ตัวอักษรที่คล้ายกัน	คะแนนก่อนสอน (เต็ม 3 คะแนน)	คะแนนหลังสอน (เต็ม 3 คะแนน)
1	ก ฦ ฦ	0	3
2	ข ข ข	0	3
3	ค ค ค	0	3
4	บ ข ป	0	3
5	น ฦ ม ฦ	0	3
รวมคะแนน		0	15
คิดเป็นร้อยละ		0	100

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน นักเรียนรายที่ 1 ในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์ พบว่าคะแนนความสามารถในการฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้คะแนน 0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 0 แต่หลังจากการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน มีคะแนนเพิ่มขึ้นเป็น 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 ดังแสดงในภาพที่ 3

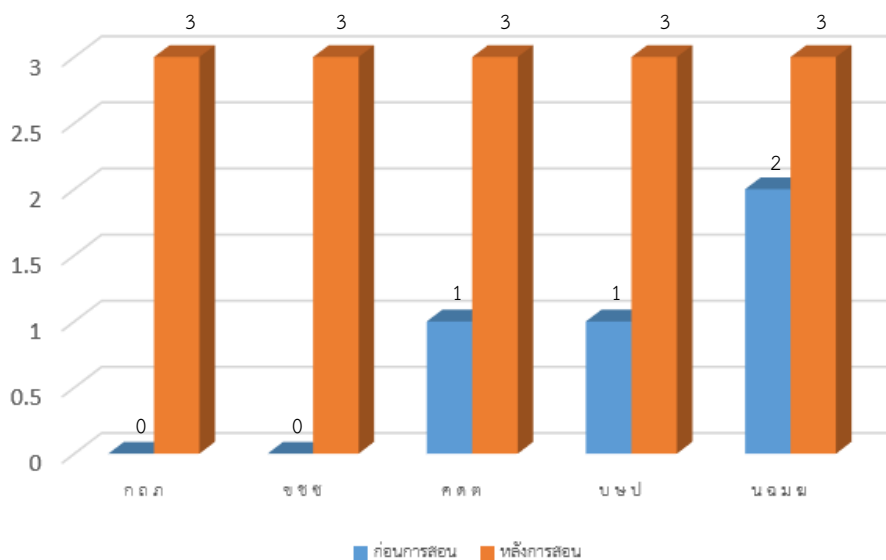
ภาพที่ 3 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนและหลังใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันของนักเรียนรายที่ 1 จำแนกตามชุดฝึกหัดๆ

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนและหลังการสอนในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์ โดยจำแนกตามชุดฝึกหัดๆ ของนักเรียนรายที่ 2

ชุดฝึกหัด	ตัวอักษรที่คล้ายกัน	คะแนนก่อนสอน (เต็ม 3 คะแนน)	คะแนนหลังสอน (เต็ม 3 คะแนน)
1	ก ถ ฎ	0	3
2	ข ช ฌ	0	3
3	ค ต ฑ	1	3
4	บ ษ ป	1	3
5	น ณ ม ฌ	2	3
รวมคะแนน		4	15
คิดเป็นร้อยละ		26.67	100

จากตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน นักเรียนรายที่ 2 ในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์ พบว่าคะแนนความสามารถในการฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทยก่อนการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้คะแนน 4 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 26.67 แต่ภายหลังจากการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน มีคะแนนเพิ่มขึ้นเป็น 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 ดังแสดงในภาพที่ 4

ภาพที่ 4 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันก่อนและหลังใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันของนักเรียนรายที่ 2 จำแนกตามชุดฝึกหัดๆ

สรุป

ผลการเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน สรุปได้ว่า ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย หลังได้รับการสอนฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทยจากชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันสูงขึ้นกว่า ก่อนได้รับการสอนฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทย ดังนั้นจึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย หลังการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดฝึกหัด

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทยด้วยชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้สรุปผลข้างต้นแล้วนั้นนำข้อมูลสู่การอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ความสามารถของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในการเขียนพยัญชนะไทย หลังได้รับการสอนฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทยจากชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันสูงขึ้นกว่า ก่อนได้รับการสอนฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทย ซึ่งอาจเนื่องจากการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่นักเรียนเป็นขั้นเป็นตอนตามลำดับ โดยเริ่มฝึกจากง่ายไปยากขึ้นตามลำดับ ใช้ประสบการณ์ที่นักเรียนมีอยู่ และใช้ชุดฝึกทักษะจะเริ่มเรียนทีละขั้นจากง่ายไปหายาก โดยจะเริ่มจากขั้นการเตรียมความพร้อม จากนั้นจึงฝึกในขั้นของการเขียนพยัญชนะไทย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดประโยชน์ของชุดฝึกทักษะของรจนาธรรมสร (2557) ที่กล่าวว่า “สิ่งที่ช่วยเสริมให้นักเรียนมีการฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง สามารถทบทวนบทเรียนได้ด้วยตนเอง ช่วยลดภาระการสอนของครู อีกทั้งนักเรียนสามารถได้รับประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองอย่างเต็มความสามารถของแต่ละบุคคล”

หากพิจารณาเป็นรายบุคคล นักเรียนรายที่ 1 พบว่า คะแนนความสามารถในการฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน ก่อนการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 0 แต่ภายหลังจากการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน มีคะแนนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 อาจเนื่องจากการสอนเขียนรูปทรงตัวอักษร ครูจำเป็นต้องสอนการเตรียมความพร้อมให้กับเด็ก โดยเด็กจะสามารถเขียนหนังสือได้ ก็ต่อเมื่อนักเรียนมีทักษะเบื้องต้นที่จำเป็นในการเขียน หากเด็กยังขาดทักษะเบื้องต้นจะต้องฝึกทักษะดังกล่าวเสียก่อน (ผดุง อารยะวิญญู, 2544) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของณัฐธยาน์ เชาวเฉลิมกุล (2554) ที่พบว่า “ความสามารถในการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 - ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อย หลังการสอนที่ใช้ประสาทสัมผัสหลายด้านรวมกับการใช้รหัสสีมีค่าสูงขึ้น”

และนักเรียนรายที่ 2 พบว่า คะแนนความสามารถในการฝึกหัดเขียนพยัญชนะไทยก่อนการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 26.67 แต่ภายหลังจากการสอนเขียนด้วยการใช้ชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกัน มีคะแนนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 เช่นกัน อาจเนื่องจากนักเรียนสามารถจดจำได้แล้ว โดยใช้ประสาทสัมผัสหลาย ๆ ด้านทั้งการฟัง การใช้สายตาและการเขียนไปพร้อม ๆ กัน โดยเริ่มจากกิจกรรมที่ง่ายไปหายาก เพื่อให้เด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสนใจ และกระตือรือร้น ซึ่งสามารถนำไปสู่การเขียนได้ดีขึ้น (สุชาติดา พุ่มศรีอินทร์, 2556) ซึ่งสอดคล้อง

กับผลการวิจัยของเด่นนภา พันธุ์ (2556) ที่พบว่า “ความสามารถการเขียนคำที่มีตัวการันต์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการสอนโดยใช้วิธีสอนของเฟอร์นาลด์ร่วมกับการทำสมุดเล่มเล็กสูงขึ้น”

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 ครูผู้สอนควรนำแนวทางการออกแบบชุดฝึกหัดตัวอักษรที่คล้ายกันไปใช้กับเด็กปกติและนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนอื่น ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษอย่างครอบคลุม

1.2 ครูผู้สอนควรมีการสร้างและพัฒนาชุดฝึกหัดที่เป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มาเป็นกิจกรรมหนึ่งในชุดฝึกหัดด้วย เพื่อความทันสมัย ความน่าสนใจของนักเรียนและตามยุคตามสมัย

1.3 โรงเรียนควรนำผลการวิจัยไปศึกษาและพัฒนาเป็นแนวทางส่งเสริมการจัดการศึกษาให้แก่เด็กนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อให้เด็กนักเรียนสามารถเรียนร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำชุดฝึกหัดไปใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายกันหรือนักเรียนปกติในชั้นเรียนเดียวกัน หรือกลุ่มเป้าหมายอื่น ๆ

2.2 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ได้ด้วยความกรุณาของ นายชาญวิทย์ พวงมาเทศ ผู้อำนวยการสถานศึกษา นางสาวอรรณพ วิลเลียมส์ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และนางสาวน้ำผึ้ง สมตัว ครูชำนาญการพิเศษ ซึ่งได้ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์มาโดยตลอด ตลอดจนส่งเสริมและติดตามให้ผู้วิจัยเข้าฝึกอบรม “หลักสูตรการฝึกอบรมครูด้านการสอนเด็กพิการ พุทธศักราช 2561” ของกระทรวงศึกษาธิการ นอกจากนี้ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ในความกรุณาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

ฐิยาพร กันตธนวัฒน์. (2565). *จิตวิทยาการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มินิ เซอร์วิส ซัพพลาย.

ณัฐกิตติ์ นาทา. (2561). การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน : แนวคิดเพื่อการพัฒนาทักษะทางภาษาไทย. *Silpakorn University e-Journal (Social Sciences, Humanities, and Arts)*. 38(5), 182-202.

ณัฐธยาน์ เชาวน์เฉลิมกุล. (2554). *การศึกษาความสามารถเขียนพยัญชนะไทย ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 – ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย จากการสอนที่ใช้ประสาทสัมผัสหลายด้านร่วมกับการใช้สีเป็นรหัส*. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- เด่นนภา ผันเพื่อน. (2556). ศึกษาความสามารถเขียนคำที่มีตัวการันต์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนของเฟอร์นาลด์ร่วมกับการทำสมุดเล่มเล็ก. (ปริญญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ: บรรณกิจเทรดดิ้ง.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2544). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.
- รจนา ธรรมศร. (2557). การสร้างชุดฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการหารทศนิยมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (ปริญญาณิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาและการสอน (ประถมศึกษา)). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรรณุช ศรีนาบุญ. (2565). การพัฒนาทักษะการคัดลายมือโดยใช้แบบฝึกคัดลายมือภาษาไทย ตัวอักษรแบบกระทรวงศึกษาธิการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (รายงานการวิจัยทุนอุดหนุนการวิจัย). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สถาบันราชานุกูล. (2555). คู่มือคู่มือระบบการดูแลนักเรียนกลุ่มเด็กพิเศษที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: ปิยอนด์พับลิชชิง.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2559). คู่มือการสอนอ่านเขียนโดยการแจกลูกสะกดคำ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุชาติ พุ่มศรีอินทร์. (2556). การพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้วยการใช้ชุดฝึกการเขียนสะกดคำตามหลักการเชื่อมโยงคำพ้องเสียง. (ปริญญาณิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- แสงอรุณ มโนมัยอุดม, ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์และชนิดา มิตรานันท์. (2563). การพัฒนาความสามารถทางการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อย ชั้นประถมศึกษา ด้วยสมุดรื่องพยัญชนะร่วมกับวิธีเฟอร์นาลด์. วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ. 9(2), 49-63.
- Van Herwegen, J., Ashworth, M., & Sedgewick, F. (2024). The academic achievement gap between students with and without special educational needs and disabilities. *European Journal of Special Needs Education*. 40(3), 539-556.
- Schnepel, S., Krahenmann, H., Sermier Dessemontet, R., & Moser Opitz, E. (2020). The mathematical progress of students with an intellectual disability in inclusive classrooms: Results of a longitudinal study. *Mathematics Education Research Journal*, 32(1), 103–119.

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง

A Study of the Relationship Between Marketing Mix Factors and Consumers' Purchasing Decisions for Second-hand Products.

ภัทรศักดิ์ โยธาวุฒิ¹

วิทยาลัยเทคโนโลยีสหพาณิชย์บริหารธุรกิจ

Patarasakyotawut@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1). เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดทางการตลาดที่ลูกค้าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง 2). เพื่อศึกษาการตัดสินใจของลูกค้าในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง 3). เพื่อความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญจำนวน 385 คน และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ใช้วิธีหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และหาความสัมพันธ์ ผู้วิจัยจะใช้วิธีการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ลูกค้าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในระดับมากที่สุด โดยปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ลูกค้าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสองมากที่สุดคือ ด้านบุคคลหรือพนักงานอยู่ในระดับมากที่สุด สำหรับการตัดสินใจของลูกค้าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง คือ ด้านการเสาะแสวงหาข้อมูลอยู่ในระดับมากที่สุด จากผลผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองในระดับปานกลางค่อนข้างสูง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.675 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .001$) ทั้งนี้ ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดและการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองมีความแปรปรวนร่วมกันร้อยละ 45.56

คำสำคัญ: ความสัมพันธ์, ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด, การตัดสินใจ, สินค้ามือสอง

Abstract

This research aimed to: 1) study the marketing mix factors that customers considered important in their decision to purchase second-hand products; 2) study customers' decision-making in purchasing second-hand products; and 3) examine the relationship between marketing mix factors and customers' decisions to purchase second-hand products.

The research instrument was a questionnaire. Data were collected from 385 respondents selected through accidental sampling. The data were analyzed using descriptive statistics, including frequency, percentage, mean, and standard deviation. The relationship between the marketing mix factors and customers' purchasing decisions was examined using the correlation coefficient.

The findings revealed that the marketing mix factors considered important by the respondents in their decisions to purchase second-hand products were overall at the highest level. Among the marketing mix factors, the personnel or employees factor was rated as the most important and was at the highest level. Regarding customers' decision-making, the information search dimension was rated as the most important and was also at the highest level. Furthermore, the marketing mix factors had a moderately high positive relationship with customers' decisions to purchase second-hand products ($r = 0.675$), with statistical significance at the .01 level ($p < .001$). The marketing mix factors and customers' purchasing decisions shared 45.56% of the variance.

Keywords: Relationship, Marketing Mix Factors, Decision-Making, Second-hand Products

บทนำ

ปัจจุบันผู้บริโภคตระหนักถึงการใช้ชีวิตบนวิถีความยั่งยืน ประกอบกับภาวะค่าครองชีพสูงขึ้น ทำให้ผู้คนต่างมองหาสินค้าคุณภาพดี ในราคาเข้าถึงง่าย หรือย่อมเยาลง นี่จึงเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ “ตลาดมือสอง” ทั่วโลกเติบโต โดยเฉพาะ “ตลาดแฟชั่นมือสอง” หรือ Resale fashion มีแนวโน้มขยายตัวต่อเนื่องทุกปี (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2568) จากสถานการณ์ค่าครองชีพสูงขึ้น และผู้บริโภคต้องการมีวิถีชีวิตแบบยั่งยืน ทำให้ผู้คนหันมาซื้อสินค้ามือสองมากขึ้น ขณะเดียวกันหากสิ่งที่เขาใช้ เกิดชำรุด พัง หรือเสียหาย ผู้บริโภคก็เลือกที่จะซ่อมแซมเพื่อยืดอายุการใช้งานสิ่งของนั้นๆ ให้นานขึ้น โดยผลวิจัยพบว่า 24% ของผู้บริโภคทั่วโลก เลือกซื้อสินค้ามือสอง เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยด้านสิ่งแวดล้อม และต้องการมี Sustainable Lifestyle 41% ของผู้บริโภค เลือกที่จะซ่อมแซมสิ่งของที่ชำรุด แทนการซื้อใหม่ ค่าครองชีพสูงขึ้นผลักดันพฤติกรรมผู้บริโภคไปสู่การใช้ชีวิตบนแนวทางความยั่งยืนมากขึ้น ซึ่งเป็นทางเลือกที่ตอบโจทย์ความคุ้มค่า เช่น การปิดเครื่องทำความร้อน, ลดขยะอาหาร, เลือกใช้รถยนต์ที่ช่วยประหยัดพลังงาน, ลดใช้เครื่องใช้ไฟฟ้า, ทำอาหารจากที่บ้านมารับประทานที่ทำงาน รวมทั้งเลือกซื้อสินค้ามือสอง ซึ่งการใช้ชีวิตด้วยแนวทางเหล่านี้ ไม่เพียงแต่ช่วยลดค่าครองชีพ และหลีกเลี่ยงการซื้อที่ไม่จำเป็นเท่านั้น แต่ยังช่วยสร้างพฤติกรรมที่ยั่งยืนให้ผู้บริโภค สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2568) นอกจากนี้ ยังพบข้อมูลที่น่าสนใจว่า ฐานกลุ่มผู้บริโภคหลักของตลาดมือสองทั่วโลก คือ Gen Y และ Gen Z โดยพบว่า 40% ของผู้บริโภค Gen Y และ Gen Z จะซื้อสินค้ามือสองทุก ๆ 2 – 3 เดือน คนรุ่นใหม่หันมาซ่อมแซมสิ่งของ และซื้อสินค้ามือสองมากขึ้น เนื่องจากปัจจัยด้านค่าครองชีพที่สูงขึ้น โดยเฉพาะ Gen Z เป็นกลุ่มที่ได้รับแรงกดดันทางการเงินมากที่สุด ดังนั้นสินค้ามือสองจึงเป็นตัวเลือกที่ดีในการช่วยให้ผู้บริโภคสามารถซื้อเสื้อผ้าแฟชั่นที่มีดีไซน์ มีสไตล์ ในราคาสมเหตุสมผล ขณะที่เมื่อเจาะลึก Demand การใช้จ่ายสินค้ามือสองทั่วโลกพบว่า แม้ตลาดสินค้ามือสองในยุโรป และอเมริกาเหนือจะพัฒนา และมีร้านค้าให้บริการมากมายอย่างแพร่หลาย โดยหนึ่งในตลาดสินค้ามือสองที่ได้รับความนิยมทั่วโลกคือ “สินค้าแฟชั่นมือสอง” เนื่องจากเป็นสิ่งที่อยู่ในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังตอบโจทย์ด้านความคุ้มค่า ลดขยะแฟชั่น และมีส่วนช่วยลดปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม (ณิศา รัฐธนาวุฒิมิ, 2568)

ในยุคที่ความต้องการบริโภคเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โลกกำลังเผชิญ “ปัญหาขยะ” ที่สะสมในปริมาณมหาศาล โดยเฉพาะขยะสิ่งทอที่เป็นหนึ่งในปัญหาหลักทางด้านสิ่งแวดล้อม ปัจจุบันอุตสาหกรรมสิ่งทอปล่อยก๊าซเรือนกระจกราว 10% ของทั่วโลก และมีการคาดการณ์ว่าปริมาณเสื้อผ้าที่ผลิตใหม่จะเพิ่มขึ้นสามเท่าในอีก 30 ปีข้างหน้า หากไม่มีการปรับเปลี่ยนวิธีการบริโภค ขยะสิ่งทอที่เกิดจาก “แฟชั่น” อาจทำลายทรัพยากรธรรมชาติอย่างไม่มีที่สิ้นสุด การวิจัยพบว่าเส้นใยเพื่อการผลิตสินค้าโดยเฉพาะเสื้อผ้าแฟชั่นทั่วโลกเพิ่มขึ้นต่อเนื่องจนแตะระดับสูงสุดที่ 116 ล้านตันในปี 2565 ซึ่งเป็นตัวเลขที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน แม้ว่าปริมาณการผลิตจะเพิ่มขึ้นทุกปี แต่ในทางกลับกันอัตราการรีไซเคิลสิ่งทอกลับลดลงจาก 8.5% ในปี 2564 เหลือเพียง 7.9% ในปี 2565 นอกจากนี้ เส้นใยรีไซเคิลได้ส่วนใหญ่ยังมาจากขวดพลาสติก ไม่ใช่จากสิ่งทอที่ถูกใช้แล้วจริง ๆ โดยมีเพียงน้อยกว่า 1% เท่านั้นที่มาจากการรีไซเคิลสิ่งทอทั้งก่อนและหลังการใช้งานของผู้บริโภค ยิ่งไปกว่านั้น เสื้อผ้ายังถูกผลิตใหม่มากกว่า 100,000 ล้านชิ้นต่อปีทั่วโลก ซึ่งสร้างขยะสิ่งทอในแต่ละปีมากถึง 92 ล้านตัน หรือคิดเป็น 7% ของขยะในหลุมฝังกลบทั้งหมด และอุตสาหกรรมสิ่งทอปล่อยก๊าซเรือนกระจกถึง 10% ของทั้งหมดทั่วโลก ซึ่งเป็นตัวเลขที่น่าตกใจเมื่อเทียบกับการปล่อยมลพิษจากอุตสาหกรรมการบินและการขนส่งรวมกัน (กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม, 2567)

ดังนั้น ข้อดีของการซื้อสินค้ามือสองไม่เพียงแต่ช่วยลดขยะที่เกิดขึ้นจากการผลิตสินค้าใหม่ แต่ยังช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในหลายมิติ การวิจัยพบว่า การซื้อเสื้อผ้ามือสองสามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้ถึง 42% ลดการใช้พลังงานสะสม 27-42% (และลดการใช้น้ำได้ถึง 336 ลิตรต่อชิ้น ตลาดสินค้ามือสองทั่วโลกมีแนวโน้มว่า

กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทว่าจากข้อมูลของ Loop Generation รายงานว่า แม้ 63% ของคนอังกฤษซื้อสินค้ามือสอง แต่ในตู้เสื้อผ้าของพวกเขาเพียง 1-10% เท่านั้นที่เป็นสินค้ามือสอง ซึ่งสะท้อนว่า “ฟาสต์แฟชั่น” (Fast fashion) ยังคงครองตลาด การผลิตและทิ้งเสื้อผ้าอย่างต่อเนื่องนี้ทำให้เกิดขยะสิ่งทอที่ย่อยสลายได้ยากจำนวนมาก และสร้างปัญหามลพิษต่อดิน น้ำ และอากาศ การใช้น้ำในกระบวนการผลิต เช่น การผลิตกางเกงยีนส์หนึ่งตัวใช้น้ำถึง 7,570 ลิตร หรือการปล่อยสารเคมีและมลพิษที่ส่งผลกระทบต่อแหล่งน้ำธรรมชาติ การผลิตเส้นใยสังเคราะห์ เช่น โพลีเอสเตอร์ ยังทำให้ “ไมโครพลาสติก” เล็ดลอดสู่มหาสมุทรถึง 500,000 ตันต่อปี ซึ่งส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศและเข้าสู่ห่วงโซ่อาหารของมนุษย์ เมื่อสะสมในร่างกายมนุษย์ในปริมาณมากอาจเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดโรคมะเร็ง หรือขัดขวางการทำงานของหลอดเลือดและส่งผลกระทบต่อสุขภาพในระยะยาวอย่างรุนแรง เพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้ การเลือกสินค้ามือสองยังเป็นทางเลือกที่ให้ผลลัพธ์เชิงบวกอย่างมาก ในปี 2022 คนอเมริกันซื้อเสื้อผ้ามือสองรวมกันกว่า 1,400 ล้านชิ้น เพิ่มขึ้นถึง 40% จากปีก่อนหน้า ซึ่งช่วยลดความต้องการผลิตเสื้อผ้าใหม่ลง อีกทั้งตลาดสินค้ามือสองยังได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นในกลุ่ม “คนรุ่นใหม่” โดยเฉพาะกลุ่ม Gen Z และ Millennials ที่เริ่มตระหนักถึงผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม และมองว่าแฟชั่นยั่งยืนเป็นสิ่งสำคัญ การสำรวจพบว่า 61% ของคนกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับเทรนด์ความยั่งยืน และเลือกสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม, 2567)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ลูกค้าให้ความสำคัญในการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสอง
2. เพื่อศึกษาการตัดสินใจของลูกค้าในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด (7PS) ตามแนวคิดของ KOTLER AND KELLER (2016) ได้กล่าวถึงปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด (7PS) ว่ามี (1) ผลิตภัณฑ์หมายถึง สินค้าและบริการอันประกอบด้วยผลิตภัณฑ์หลักและผลิตภัณฑ์เสริม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงผลประโยชน์ที่ลูกค้าต้องการ เพื่อการสร้างข้อได้เปรียบทางการแข่งขัน (2) ราคา หมายถึง จำนวนเงินที่ใช้การแลกเปลี่ยนเพื่อให้ได้มาซึ่งผลิตภัณฑ์ (สินค้าและ/หรือบริการ) โดยผู้ซื้อและผู้ขายตกลงกัน ราคาเป็นปัจจัยหนึ่งของส่วนประสมการตลาดที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจต่อ ผู้บริโภค หากประเมินว่าผลิตภัณฑ์นั้นมีมูลค่า (VALUE) และก่อให้เกิดอรรถประโยชน์ (UTILITY) เหมาะสมกับราคาหรือจำนวนเงินที่จ่ายไป (3) ด้านสถานที่จำหน่าย หมายถึง การที่จะส่งมอบบริการให้กับลูกค้าเมื่อไหร่ และต้องใช้เวลาในการที่จะส่งมอบบริการเท่าไร และเกิดขึ้นสถานที่ไหนและส่งมอบกันอย่างไร (4) ด้านการส่งเสริมการขาย/การประชาสัมพันธ์ เป็นกิจกรรมด้านการออกแบบสิ่งจูงใจและการสื่อสารด้านการตลาดเพื่อสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับลูกค้า (5) บุคลากร ต้องใช้ความพยายามในการวางแผนทั้งด้านกำลังคน การสรรหา การคัดเลือกบุคลากรและการฝึกอบรมพัฒนา และต้องสร้างแรงจูงใจให้กับพนักงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด (6) ด้านการสร้างและนำเสนอลักษณะทางกายภาพ (PHYSICAL EVIDENCE) คือสถานที่และสิ่งแวดล้อมรวมถึงองค์ประกอบต่างๆที่สามารถจับต้องได้และสิ่งอำนวยความสะดวกต่อผู้ปฏิบัติงานและลูกค้าที่มาใช้บริการ (7) กระบวนการ เป็นวิธีในการทำงานสร้างและส่งมอบผลิตภัณฑ์ โดยต้องอาศัยการออกแบบและปฏิบัติให้ได้ตาม

กระบวนการที่มีประสิทธิภาพ

ส่วนตัวแปรตามใช้ทฤษฎีการตัดสินใจของผู้บริโภค (DECISION PROCESS) ของ KOTLER, (2003) ได้อธิบายกระบวนการของการตัดสินใจที่ประกอบด้วยกระบวนการ 5 ขั้นตอนดังนี้ 1. การตระหนักถึงปัญหาหรือความต้องการ คือตัดสินใจเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด ณ ตอนนั้นตามทางเลือกที่ได้ศึกษามาที่ทำให้องค์ได้ประโยชน์สูงสุด บางครั้งหากมีทางเลือกที่ดีพอๆกัน ผู้ทำการตัดสินใจอาจจะต้องใช้วิจารณญาณด้วย (INTUITION) ในการตัดสินใจด้วย 2.การเสาะแสวงหาข้อมูล คือศึกษาแต่ละทางเลือกในการตัดสินใจ ว่ามีประโยชน์ (BENEFIT) ข้อดี ข้อเสีย (ADVANTAGE, DISADVANTAGE) ความเสี่ยง (RISK) เป็นต้น อะไรบ้าง 3. การประเมินทางเลือกคือ เพื่อหาว่ามีทางเลือกอะไรที่จะเป็นไปได้และเป็นข้อมูลเพิ่มเติมในการตัดสินใจให้มีประสิทธิภาพที่สุด 4.การตัดสินใจซื้อ คือผู้ที่ต้องตัดสินใจต้องสามารถรู้และระบุได้ว่า อะไรคือเป้าหมายหรือผลลัพธ์ที่อยากได้จากการตัดสินใจครั้งนี้ 5.พฤติกรรมหลังการซื้อ คือ หลังจากการตัดสินใจไปแล้วในแต่ละครั้ง ให้ประเมินผลการตัดสินใจในนั้นด้วย เพื่อเรียนรู้ และนำมาเป็นบทเรียนในการตัดสินใจในครั้งต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จันทร์ธิดา ศรีจันทร์ (2567) ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกซื้อบ้านมือสองในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษาระดับการตัดสินใจซื้อบ้านมือสองในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล (2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกัน กับการตัดสินใจเลือกซื้อบ้านมือสองในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล (3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด (7P's) กับการตัดสินใจเลือกซื้อบ้านมือสองในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ช่วงอายุ 20 ปีขึ้นไป เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรการวิจัย คือ ประชาชนที่เคยซื้อบ้านมือสอง ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล คือ โดยการสุ่มแบบ Non-Probability Sampling โดยวิธี Convenience Sampling จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด (7P's) โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่ามากที่สุดคือด้านกระบวนการ และการตัดสินใจซื้อบ้านมือสองในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑลโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่ามากที่สุดคือการตระหนักถึงความต้องการ ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า (1) เพศและอายุของผู้บริโภคมีการตัดสินใจเลือกซื้อบ้านมือสองในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนอาชีพและรายได้ต่อเดือนของผู้บริโภคมีการตัดสินใจเลือกซื้อบ้านมือสองในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนตัวแปรสภาพสมรส จำนวนบุตรและระดับการศึกษาของผู้บริโภคมีการตัดสินใจเลือกซื้อบ้านมือสองในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ไม่แตกต่างกัน (2) ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ด้านส่งเสริมการตลาด ด้านกระบวนการ และด้านกายภาพ ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกซื้อบ้านมือสองในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านราคา และด้านบุคลากรส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกซื้อบ้านมือสองในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุนิ ประจิด (2565) ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อสินค้าออนไลน์ของผู้บริโภค ในเขตกรุงเทพมหานคร การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ที่มีผลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อสินค้าออนไลน์ของผู้บริโภค ในเขตกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนผสมทางการตลาดกับพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อสินค้าออนไลน์ของผู้บริโภค ในเขตกรุงเทพมหานคร การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามในการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 384 คน สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน T-TEST , F-TEST และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณ และการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการซื้อสินค้าออนไลน์ของผู้บริโภคแตกต่างกันตามลักษณะ

ของเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือนและสถานภาพสมรส สำหรับการศึกษาระดับส่วนประสมทางการตลาดผู้บริโภคให้ความสำคัญในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับแบบจำลองพฤติกรรมผู้บริโภคของ KOTLER AND ARMSTRONG (2009) ที่ระบุว่าส่วนประสมทางการตลาดจะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้ซื้อเลือกซื้อสินค้าหรือบริการนั้น ๆ โดยผู้บริโภคจะให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านกระบวนการมากที่สุด เมื่อทำการตัดสินใจสั่งซื้อสินค้าออนไลน์ สำหรับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดทั้งทางด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านช่องทางในการจำหน่าย ด้านการส่งเสริมการตลาด ด้านพนักงาน ด้านกระบวนการและด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการซื้อสินค้าออนไลน์ในบางประเด็นเท่านั้น จากผลการวิจัยดังกล่าว นำไปสู่ข้อเสนอแนะที่ว่าผู้ประกอบการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ควรให้ความสำคัญกับด้านส่วนประสมทางการตลาดเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการทำให้สินค้าออนไลน์มีคุณลักษณะแตกต่างไปจากสินค้าที่สามารถหาซื้อได้ตามร้านค้าทั่วไป เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้บริโภคมีพฤติกรรมการซื้อสินค้าเพิ่มมากขึ้น รวมถึงการให้ความสำคัญเรื่องของคุณภาพสินค้าให้มากขึ้น เนื่องจากผู้บริโภคมักที่จะพบปัญหาที่คุณภาพสินค้าไม่ตรงกับที่โฆษณาประชาสัมพันธ์เอาไว้ ทำให้ผู้บริโภคเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการสั่งซื้อสินค้าและบริการจากระบบออนไลน์ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ การสั่งซื้อครั้งต่อไปของผู้บริโภค

สูตรรัตน์ สุทธิมงคล (2563) ความสัมพันธ์ของส่วนประสมการตลาดกับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ามือสองของผู้บริโภคบนถนนคนเดิน จังหวัดอุดรธานีการศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับความคิดเห็นของผู้บริโภคเกี่ยวกับ ปัจจัยส่วนประสมการตลาดบนถนนคนเดิน จังหวัดอุดรธานี 2) ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ามือสองบนถนนคนเดิน จังหวัดอุดรธานี และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วน ส่วนประสมการตลาดกับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ามือสองบนถนนคนเดิน จังหวัดอุดรธานี การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ประชากรที่ศึกษา คือผู้ที่เดินเลือกซื้อสินค้าเสื้อผ้ามือสองบนถนนคนเดิน จังหวัดอุดรธานี และไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน กำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ คอแครง ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 คน ใช้วิธีสุ่มตัวอย่าง ตามสะดวก เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการศึกษา พบว่า 1) ปัจจัยส่วนประสมการตลาดโดยรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ใน ระดับมาก 3 อันดับแรก คือ ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ด้านผลิตภัณฑ์ และด้านการส่งเสริม การตลาด ตามลำดับ 2) การตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ามือสองโดยรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมการตลาด ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านช่องทาง การจัดจำหน่าย และด้านการส่งเสริมการตลาดมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ามือสอง อยู่ในระดับมาก ($R = .62$)

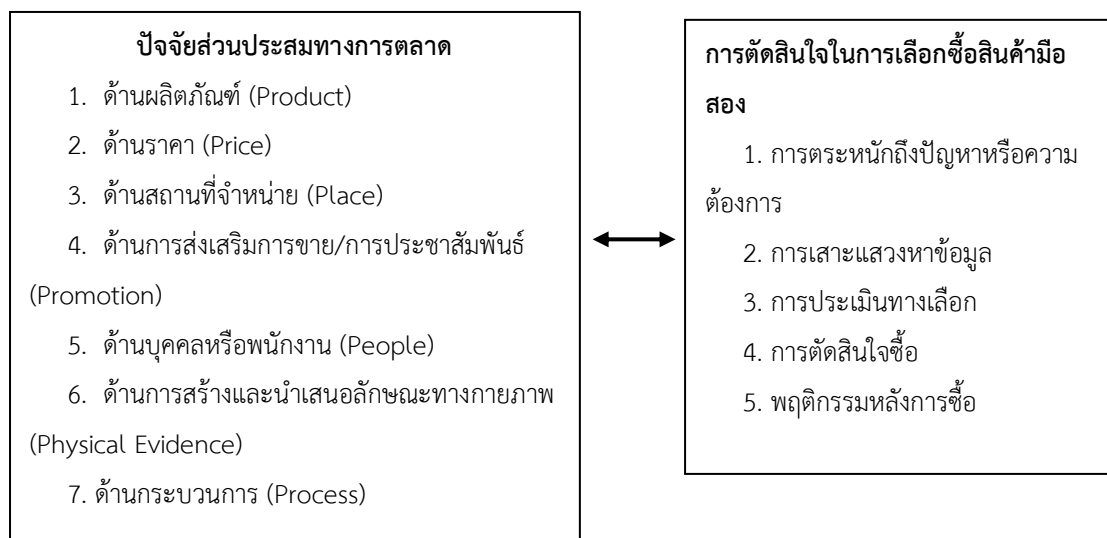
กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง ผู้วิจัยได้ทบทวนผลการวิจัยเพื่อศึกษาตัวแปรแล้วนำมาพัฒนาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาครั้งนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหาดำเนินการศึกษา โดยใช้ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดเป็นตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย 1. ด้านผลิตภัณฑ์ (Product) 2. ด้านราคา (Price) 3. ด้านสถานที่จำหน่าย (Place) 4. ด้านการส่งเสริมการขาย/การประชาสัมพันธ์ (Promotion) 5. ด้านบุคคลหรือพนักงาน (People) 6. ด้านการสร้างและนำเสนอลักษณะทางกายภาพ (Physical Evidence) 7. ด้านกระบวนการ (Process) และใช้ทฤษฎีการตัดสินใจของผู้บริโภค (Decision Process) เป็นตัวแปรตามดังนี้ 1. การตระหนักถึงปัญหาหรือความต้องการ 2. การเสาะแสวงหาข้อมูล 3. การประเมินทางเลือก 4. การตัดสินใจซื้อ 5. พฤติกรรมหลังการซื้อ
2. ขอบเขตด้านประชากรผู้วิจัยได้กำหนดประชากร ได้แก่ ลูกค้าเดินทางมาและตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้าที่ร้านขายสินค้ามือสอง ตลาดนัดมือสอง
3. ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ เดือนมกราคม – ตุลาคม 2568

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ใช้วิธีหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และหาความสัมพันธ์ผู้วิจัยจะใช้ วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ

ประชากรและตัวอย่าง ประชากรสำหรับการวิจัยนี้ คือ ลูกค้าที่เดินทางมาซื้อสินค้าและตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้าซึ่งไม่ทราบจำนวนประชากร จึงคำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร ของคัลซานี (Khazanie) โดยมีการกำหนดค่าความเชื่อมั่นที่ $(1 - \alpha)$ 100% โดยมีค่าประมาณจากกลุ่มตัวอย่างโดยเฉลี่ยจากกลุ่มตัวอย่าง (n) จะไม่มีความต่างจากค่าเฉลี่ยด้านประชากร (μ) มากเกินกว่าปริมาณ E ที่กำหนดไว้ (ละเอียด ศิลาน้อย, 2558, P. 10) ก็จะได้ตัวอย่างจำนวน 385 ราย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้สร้างขึ้นจากวัตถุประสงค์และกรอบแนวความคิดของงานวิจัย โดยตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และผลการตรวจสอบค่า IOC ในทุกข้อเกิน 0.66 (0.66-1.00) และนำแบบสอบถามไปทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) กับกลุ่มตัวอย่าง 30 คน คือลูกค้าที่ตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสอง เพื่อทดสอบความเข้าใจในข้อความของกลุ่มตัวอย่าง รวมถึงการเก็บข้อมูลและการนำข้อมูลมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา Cronbach's Alpha ทั้งฉบับได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 อยู่ในระดับดี ซึ่งมากกว่าเกณฑ์มาตรฐานกำหนดไว้ (ละเอียดยศิลาณน้อย, 2558, หน้า 91) โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทางด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ การศึกษาสูงสุด รายได้ต่อเดือน สถานภาพการสมรส โดยข้อความจะมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check List) โดยเลือกข้อที่ตรงกับข้อมูลตัวเองมากที่สุด

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ถูกค่าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง ได้แก่ 1. ด้านผลิตภัณฑ์ (Product) 2. ด้านราคา (Price) 3. ด้านสถานที่จำหน่าย (Place) 4. ด้านการส่งเสริมการขาย/การประชาสัมพันธ์ (Promotion) 5. ด้านบุคคลหรือพนักงาน (People) 6. ด้านการสร้างและนำเสนอลักษณะทางกายภาพ (Physical Evidence) 7. ด้านกระบวนการ (Process) โดยกำหนดในการแบ่งช่วงคะแนนออกเป็น 5 ช่วง ดังนี้ (ละเอียดยศิลาณน้อย, 2558, หน้า 177)

- 4.20-5.00 หมายถึง มีความสำคัญมากที่สุด
- 3.40-<4.20 หมายถึง มีความสำคัญมาก
- 2.60-<3.40 หมายถึง มีความสำคัญปานกลาง
- 1.80-<2.60 หมายถึง มีความสำคัญน้อย
- 1.00-<1.80 หมายถึง มีความสำคัญน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 การตัดสินใจลูกค้าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง ดังนี้ 1. การตระหนักถึงปัญหาหรือความต้องการ 2. การเสาะแสวงหาข้อมูล 3. การประเมินทางเลือก 4. การตัดสินใจซื้อ 5. พฤติกรรมหลังการซื้อ โดยกำหนดในการแบ่งช่วงคะแนนออกเป็น 5 ช่วง ดังนี้ (ละเอียดยศิลาณน้อย, 2558, หน้า 177)

- 4.20-5.00 หมายถึง มีความสำคัญมากที่สุด
- 3.40-<4.20 หมายถึง มีความสำคัญมาก
- 2.60-<3.40 หมายถึง มีความสำคัญปานกลาง
- 1.80-<2.60 หมายถึง มีความสำคัญน้อย
- 1.00-<1.80 หมายถึง มีความสำคัญน้อยที่สุด

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่นๆ มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากการเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง แบบสมัครใจตอบหรือแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) โดยการเก็บแบบสอบถาม (Questionnaire) ในช่วงวันจันทร์ถึงวันศุกร์ และวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ จากกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยว จำนวน 385 คน โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนมกราคม – ตุลาคม 2568

การวิเคราะห์ข้อมูล

(1) สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย

($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อบรรยายข้อมูลทั่วไป

(2) การหาความสัมพันธ์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผู้วิจัยจะใช้ Pearson Correlation. เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวที่อยู่ในมาตราการวัดระดับ Interval หรือ Ratio Scale ค่าที่ได้เรียกว่า "สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์" โดยปกติจะมีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00. ถ้ามีค่าติดลบหมายความว่า ตัวแปร 2 ตัวมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทางด้านประชากรศาสตร์ของลูกค้า

ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 385 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 213คน คิดเป็นร้อยละ 55.33 มีอายุระหว่างอายุ 20-29ปี จำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ44.68 มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 35.85 มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรีจำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ71.43 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 38.70 มีสถานภาพการสมรสโสดจำนวน 101คน คิดเป็นร้อยละ 26.23 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้แอปพลิเคชันในการเดินทางไปท่องเที่ยวด้วยตนเอง มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ลูกค้าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง โดยรวมทุกด้าน

ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด	ระดับความสำคัญในการตัดสินใจ		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านผลิตภัณฑ์	4.25	0.77	มากที่สุด
ด้านราคา	3.77	0.86	มาก
ด้านสถานที่จำหน่าย	4.38	0.83	มากที่สุด
ด้านการส่งเสริมการขายประชาสัมพันธ์	3.83	0.72	มาก
ด้านบุคคลหรือพนักงาน	4.85	0.42	มากที่สุด
ด้านการสร้างและนำเสนอลักษณะทางกายภาพ	4.15	0.70	มาก
ด้านกระบวนการ	3.89	0.65	มาก
รวม	4.16	0.71	มาก

จากตาราง 1 พบว่า แสดงให้เห็นว่าปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ลูกค้าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง โดยรวมทุกด้าน ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.16, S.D.= 0.71) โดยปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ลูกค้าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสองโดยรวมทุกด้านมากที่สุดคือด้านบุคคลหรือพนักงานอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.85 , S.D. =0.42) รองลงมาคือด้านสถานที่จำหน่าย ($\bar{X}$ =4.38 , S.D. =0.83) ด้านผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ =4.25 , S.D. =0.77) ด้านการสร้างและนำเสนอลักษณะทางกายภาพ ($\bar{X}$ =4.15 , S.D. =0.70) ด้านกระบวนการ ($\bar{X}$ =3.89 , S.D. =0.65) ด้านการส่งเสริมการขายและประชาสัมพันธ์ ($\bar{X}$ =3.83 , S.D.= 0.72) และด้านราคา ($\bar{X}$ =3.77 , S.D. =0.86) ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 การตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับการตัดสินใจของลูกค้าในการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสอง

การตัดสินใจ	ระดับความสำคัญในการตัดสินใจ		
	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
1. การตระหนักถึงปัญหาหรือความต้องการ	3.93	0.85	มาก
2. การเสาะแสวงหาข้อมูล	4.27	0.56	มากที่สุด
3. การประเมินทางเลือก	4.06	0.71	มาก
4. การตัดสินใจซื้อ	3.91	0.67	มาก
5. พฤติกรรมหลังการซื้อ	3.68	0.66	มาก
รวม	3.97	0.69	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่าการตัดสินใจของลูกค้าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.97$, S.D.= 0.69) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการเสาะแสวงหาข้อมูลอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.27$, S.D.= 0.56) รองลงมาคือ การประเมินทางเลือก ($\bar{X}=4.06$, S.D.= 0.71) ด้านการตระหนักถึงปัญหาหรือความต้องการ ($\bar{X}=3.93$, S.D.= 0.85) การตัดสินใจซื้อ ($\bar{X}=3.91$, S.D.= 0.67) และด้านพฤติกรรมหลังการซื้อ ($\bar{X}=3.68$, S.D.= 0.66) ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง

ตารางที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง

การตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง			
	r	$r^2 \times 100$	p
ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด	0.675**	45.56	0.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 3 จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสอง พบว่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองในระดับปานกลางค่อนข้างสูง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.675 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .001$) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกำหนด (r^2) พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.4556 หรือคิดเป็นร้อยละ 45.56 แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดมีความแปรปรวนร่วมกับการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองประมาณร้อยละ 45.56 ขณะที่อีกร้อยละ 54.44 เป็นความแปรปรวนที่เกิดจากปัจจัยอื่น ๆ ที่ไม่ได้รวมอยู่ในการวิเคราะห์ครั้งนี้

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเมื่อระดับของปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ระดับการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า จากการความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง สามารถสรุปประเด็นที่สำคัญมาอภิปรายได้ดังนี้

ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ถูกค่าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.16$, S.D.= 0.71) โดยปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ถูกค่าให้ความสำคัญในการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง มากที่สุดคือด้านบุคคลหรือพนักงานอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.85$, S.D.=0.42) เนื่องจากพนักงานถือเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างความเชื่อมั่นและความไว้วางใจให้แก่ลูกค้า โดยเฉพาะการเลือกซื้อสินค้ามือสองที่ผู้บริโภคมักให้ความสำคัญกับข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพสินค้า สภาพการใช้งาน และความคุ้มค่าในการซื้อ นอกจากนี้ พนักงานที่มีความรู้ ความสามารถในการให้ข้อมูลสินค้าอย่างถูกต้อง มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และสามารถให้คำแนะนำแก่ลูกค้าได้อย่างเหมาะสม จะช่วยสร้างความประทับใจและเพิ่มความมั่นใจในการตัดสินใจซื้อสินค้าได้มากยิ่งขึ้น อีกทั้ง การให้บริการที่สุภาพ รวดเร็ว และเอาใจใส่ต่อความต้องการของลูกค้า ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อทัศนคติและพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคในตลาดสินค้ามือสอง ซึ่งมีการแข่งขันสูงในปัจจุบัน รองลงมาคือด้านสถานที่จำหน่าย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.38$, S.D.=0.83) ด้านผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}=4.25$, S.D.=0.77) ด้านการส่งเสริมการขาย นำเสนอลักษณะทางกายภาพ ($\bar{X}=4.15$, S.D.=0.70) ด้านกระบวนการ ($\bar{X}=3.89$, S.D.=0.65) ด้านการส่งเสริมการขาย และประชาสัมพันธ์ ($\bar{X}=3.83$, S.D.=0.72) และด้านราคา ($\bar{X}=3.77$, S.D.=0.86) สอดคล้องกับการศึกษาของสุนิ ประจิด (2565) ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด (7P's) โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่ามากที่สุดคือด้านกระบวนการ และการตัดสินใจซื้อบ้านมือสองในกรุงเทพมหานคร และปริมาณผลโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่ามากที่สุดคือการตระหนักถึงความต้องการ จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้บริโภคให้ความสำคัญกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดในหลายด้านควบคู่กัน โดยมุ่งเน้นทั้งด้านคุณภาพสินค้า ความสะดวกในการเข้าถึง การให้บริการ และความคุ้มค่าในการใช้จ่าย เนื่องจากผู้บริโภคในปัจจุบันมีพฤติกรรมการเลือกซื้อสินค้าที่พิจารณาอย่างรอบคอบมากขึ้น โดยเฉพาะสินค้ามือสองที่ผู้บริโภคต้องการความมั่นใจทั้งในด้านคุณภาพสินค้า ความน่าเชื่อถือของร้านค้า และการบริการที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ปัจจัยด้านสถานที่จำหน่ายและลักษณะทางกายภาพของร้านค้า ยังมีส่วนช่วยสร้างความสะดวกสบาย ความน่าเชื่อถือ และประสบการณ์ที่ดีในการเลือกซื้อสินค้า ขณะเดียวกัน ด้านกระบวนการให้บริการ การส่งเสริมการขาย และด้านราคา ล้วนเป็นปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนให้ผู้บริโภคเกิดความสนใจ และสามารถตัดสินใจซื้อสินค้าได้ง่ายยิ่งขึ้น โดยผู้บริโภคมักเปรียบเทียบความคุ้มค่าระหว่างราคา คุณภาพสินค้า และประโยชน์ที่ได้รับก่อนการตัดสินใจซื้อ ส่งผลให้ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดโดยรวมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองของผู้บริโภคในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับสุนิ ประจิด (2565) ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อสินค้าออนไลน์ของผู้บริโภค ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการซื้อสินค้าออนไลน์ของผู้บริโภคแตกต่างกันตามลักษณะของเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ต่อเดือนและสถานภาพสมรส สำหรับการศึกษาในระดับส่วนประสมทางการตลาดผู้บริโภคให้ความสำคัญในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับแบบจำลองพฤติกรรมผู้บริโภคของ Kotler and Armstrong (2009) ที่ระบุว่าส่วนประสมทางการตลาดจะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้ซื้อเลือกซื้อสินค้าหรือบริการนั้น ๆ โดยผู้บริโภคจะให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านกระบวนการมากที่สุด

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองพบว่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองในระดับปานกลางค่อนข้างสูง

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.675 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .001$) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกำหนด (r^2) พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.4556 หรือคิดเป็นร้อยละ 45.56 แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดมีความแปรปรวนร่วมกับการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองประมาณร้อยละ 45.56 ขณะที่อีกร้อยละ 54.44 เป็นความแปรปรวนที่เกิดจากปัจจัยอื่น ๆ ที่ไม่ได้รวมอยู่ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเมื่อระดับของปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ระดับการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้ามือสองก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามไปด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของสุรรัตน์ สุทธิมงคล (2563) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมการตลาด ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และด้านการส่งเสริมการตลาดมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ามือสองอยู่ในระดับมาก ($r = .62$)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

- 1) ด้านบุคลากรเป็นปัจจัยที่ลูกค้าให้ความสำคัญมากที่สุด ดังนั้นควรให้ความสำคัญกับผู้ใช้บริการในแหล่งจำหน่ายสินค้าต่างๆ ทั้งด้านการสื่อสาร การต้อนรับ การแต่งกาย เพื่อสร้างความประทับใจต่อผู้ใช้บริการ
- 2) ปัจจัยด้านการตัดสินใจของลูกค้าในการเลือกซื้อสินค้ามือสอง มากที่สุด คือ ด้านการเสาะแสวงหาข้อมูล ดังนั้นผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญกับการแสดงข้อมูลต่างๆ ให้ชัดเจนรวมไปถึงการส่งข้อมูลดังกล่าวไปถึงกลุ่มลูกค้าให้รวดเร็วที่สุด

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการทำวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาในเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการเลือกซื้อของลูกค้าผ่านระบบออนไลน์

เอกสารอ้างอิง

- กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม .(2567). รู้หรือไม่ การซื้อเสื้อผ้ามือสอง ช่วยลดก๊าซเรือนกระจกได้
เพียบ จาก<https://www.dcce.go.th/3311/>
- จันทร์ธิดา ศรีจันทร์. (2567). ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกซื้อบ้านมือสองใน
กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล. การค้นคว้าอิสระ (บธ.ม.) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ละเอียด ศิลาน้อย. (2558). การทดสอบเครื่องมือ (แบบสอบถาม) ที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ ด้วย IOC และ Reliability
Analysis. กรุงเทพมหานคร, บางกอกบลูพรินต์.
- ละเอียด ศิลาน้อย. (2558). การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อการวิจัยเชิงปริมาณ เชิงสำรวจ และเชิงทดลอง.
กรุงเทพมหานคร: บางกอกบลูพรินต์
- ณิศา รัฐนาวุฒิ. (2568). เจาะลึก “ตลาดสินค้ามือสอง” มาแรงในยุควิกฤตสิ่งแวดล้อม-ค่าครองชีพสูง “Gen Y – Z”
นักช้อปหลัก ตอบโจทย์ความคุ้มค่า-รักษ์โลก จาก
<https://www.marketingoops.com/reports/secondhand-market/>
- สุนิ ประจิต. (2565). ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อสินค้าออนไลน์ของ
ผู้บริโภค ในเขตกรุงเทพมหานคร. สหศาสตร์: วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 22(1)

สุดารัตน์ สุทธิมงคล. (2563). *ความสัมพันธ์ของส่วนประสมการตลาดกับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้ามือสองของผู้บริโภคบนถนนคนเดิน*. สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2568). เมื่อความยั่งยืนคือเงื่อนไขของการอยู่รอดกับโจทย์ SDGs ของธุรกิจไทย จาก <https://sdgs.nesdc.go.th>

Kotler, P., & Keller, K. (2003). *Marketing Management* (15th ed.). New Jersey: Pearson Education

Kotler, P., & Keller, K. (2016). *Marketing Management* (15th ed.). New Jersey: Pearson Education

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี

Political participation of People in Lamsamkaeo Town Municipality Lam Luk Ka District Pathum Thani Province

ธนบดี ฐานะชาลา¹

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์¹

chaleampol@hotmail.com¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง อายุ 18 ปี ขึ้นไปที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี โดยใช้สูตรคำนวณกลุ่มตัวอย่างของยามาเน่ จำนวน 400 คน ด้วยแบบสอบถาม ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.800 ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติบนเครื่องคอมพิวเตอร์ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้ระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง มีส่วนร่วมทางการเมืองระดับมากที่สุด รองลงด้านการเป็นนักกิจกรรมในชุมชน มีส่วนร่วมทางการเมืองระดับมาก ด้านการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง มีส่วนร่วมทางการเมืองระดับมาก ด้านการเป็นผู้สื่อสารทางการเมือง มีส่วนร่วมทางการเมืองระดับปานกลาง ด้านการติดต่อกับทางราชการ และด้านการเป็นผู้ประท้วง มีส่วนร่วมทางการเมืองระดับน้อย ตามลำดับ

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วม การเมือง เทศบาล

Abstract

This quantitative research aimed to examine the level of political participation among citizens in the Lam Sam Kaeo Municipality, Lam Luk Ka District, Pathum Thani Province, classified by personal factors. The sample group consisted of eligible voters aged 18 and above residing in the area of Lam Sam Kaeo Municipality, Lam Luk Ka District, Pathum Thani Province. A sample size of 400 individuals was determined using Taro Yamane's formula. Data were collected using a questionnaire with a total reliability coefficient of 0.800 and analyzed using a computer-based statistical software package. The statistics used for data analysis included frequency, percentage, mean, and standard deviation."

The research results were as follows the overall level of political participation among citizens in the Lam Sam Kaeo Municipality, Lam Luk Ka District, Pathum Thani Province, was at a moderate level. When considering each aspect, voting showed the highest level of political participation, followed by community activism and political campaigning, which were at a high level. Political communication was at a moderate level, while contacting government officials and political protesting showed the lowest levels of political participation, respectively.

Keywords: Participation, Politics, Municipality

บทนำ

การปกครองท้องถิ่นเป็นระบบการบริหารที่มุ่งเน้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจและพัฒนาในระดับท้องถิ่น โดยหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาพื้นที่และให้บริการสาธารณะตามความต้องการของประชาชน ระบบการปกครองท้องถิ่นที่เข้มแข็งช่วยส่งเสริมความโปร่งใสการบริหาร ลดความเหลื่อมล้ำ และสร้างความไว้วางใจระหว่างประชาชนกับหน่วยงานรัฐ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่นสามารถเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ เช่น การไปเลือกตั้ง การเข้าร่วมประชุมชุมชน และการแสดงความคิดเห็นในการตัดสินใจของหน่วยงานท้องถิ่น (วิชญ์ เครืองาม, 2563)

การเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนถือเป็นหลักการที่สำคัญในการปกครองในระบอบประชาธิปไตย การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน เป็นทั้งเป้าหมายและกระบวนการทางการเมือง กล่าวได้ว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาระบบการเมืองให้เป็นประชาธิปไตย ทั้งนี้ เป็นเพราะการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญประการหนึ่งของระบอบประชาธิปไตย สังคมใดจะมีระดับความเป็นประชาธิปไตยสูงหรือต่ำ พิจารณาได้จากระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ดังนั้น สังคมที่ประชาชนมีระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองสูงย่อมมีระดับความเป็นประชาธิปไตยสูง ในทางตรงกันข้ามถ้าสังคมใดมีระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองต่ำ แสดงว่าสังคมนั้นมีระดับความเป็นประชาธิปไตยต่ำ (สุลีมาศ แผลงศรี, 2565)

การเมืองเกี่ยวข้องกับชีวิตของประชาชนตั้งแต่ตื่นนอนจนเข้านอน ตั้งแต่เกิดจนตาย ประชาชนทุกคนอยากให้การเมืองดี เพราะจะทำให้ชีวิตดีขึ้น ถ้าการเมืองแย่ชีวิตประชาชนก็จะแย่แต่การเมืองจะดีได้อย่างไร ถ้าประชาชนสามารถมีส่วนร่วมทางการเมืองได้โดยตรง ตั้งแต่การแสดงความคิดเห็น การเลือกผู้แทนเพื่อไปทำหน้าที่การบริหารราชการ ประชาชนสามารถตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐได้โดยการแจ้งเบาะแสเพื่อให้รัฐแก้ไขคุณภาพชีวิตและสังคมให้พัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น และถ้ามีผู้บริหารประเทศที่ดีจะทำให้มีการเมืองที่ดีใช้อำนาจในการบริหารราชการตามหน้าที่รับผิดชอบให้มีความก้าวหน้า มั่นคง อยู่ดีกินดี ประชาชนได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายและดำรงชีวิตภายใต้กฎหมาย ระเบียบ นโยบายต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชน (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ, 2564)

ชุมชนในพื้นที่เทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งที่เอื้อต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน ทั้งในด้านการเลือกตั้ง การเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองและการปฏิบัติตามหน้าที่พลเมือง แต่ทั้งนี้ยังพบปัญหาในระดับท้องถิ่นได้ดังนี้ 1) การมีส่วนร่วมในรูปแบบการเลือกตั้งเป็นหลัก ขาดการเข้าถึงขั้นตอนนโยบายหรือการกำหนดทิศทางท้องถิ่น เช่น ประชาชนมีสิทธิออกเสียงแต่โอกาสในการเสนอความเห็นต่อแผนพัฒนาท้องถิ่นหรือการติดตามการใช้จ่ายงบประมาณยังมีจำกัด 2) อิทธิพลของผู้มีอำนาจท้องถิ่นหรือกลุ่มอำนาจทางการเมือง ส่งผลให้การเลือกตั้งหรือการจัดประชาคมไม่สะท้อนความต้องการของประชาชนจริง 3) ความรู้และทัศนคติของประชาชนต่อการมีส่วนร่วมประชาชนไม่เข้าใจบทบาทตนหรือไม่เห็นคุณค่าในการมีส่วนร่วมด้วยการเป็นสังคมเมือง 4) การตัดสินใจการบริหารของท้องถิ่นไม่สนองความต้องการของประชาชน 5) ประชาชนขาดความรู้สึกเป็นเจ้าของชุมชน จึงเป็นปัญหาที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน ดังที่ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ อดีตประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ ได้กล่าวไว้ว่า “ประชาธิปไตยจะต้องอยู่ที่จิตใจของประชาชนทุกคน มิใช่อยู่ที่ระบอบหรือกฎหมายเท่านั้น” คำกล่าวนี้นี้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองส่วนท้องถิ่นว่าหากปราศจากการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงแล้ว ประชาธิปไตยก็ไม่สามารถ

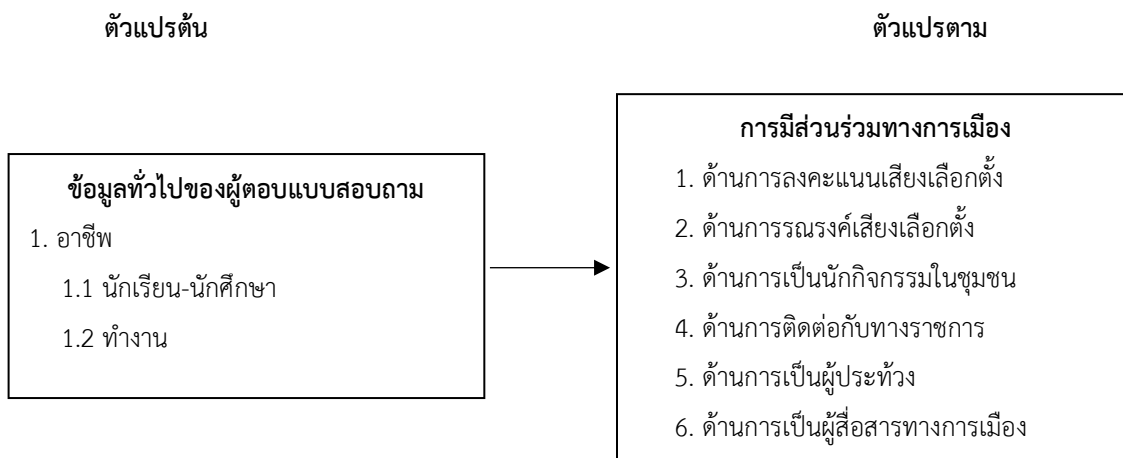
ดำรงอยู่ได้อย่างเข้มแข็งและมั่นคง (ธีรเดช ชูติวรรณโสภณ, 2561) ด้วยเหตุนี้ จึงสนใจศึกษา การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี เพื่อเป็นข้อมูลในการเสริมสร้างโอกาสให้ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองมากยิ่งขึ้น และยังเป็นฐานข้อมูลเพื่อนำไปพัฒนาการเมืองในระดับท้องถิ่นต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี

กรอบแนวความคิดการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของ Milbrath and Goel (1997) แนวคิดที่ว่า พฤติกรรมของประชาชนที่มุ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของรัฐบาลหรือการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองและการปกครอง มากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดวิธีดำเนินการดังนี้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง อายุ 18 ปี ขึ้นไปที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี จากข้อมูลทะเบียนราษฎร จำนวน 18,781 คน (กรมการปกครอง สำนักบริหารการทะเบียน, 2569) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง อายุ 18 ปี ขึ้นไปที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี โดยใช้สูตรการคำนวณ

ขนาดกลุ่มตัวอย่างของยามาเน่ (Yamane) ที่ระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จึงได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ลักษณะเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จะเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นมาจากการศึกษาทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นคำถามแบบเลือกตอบ (Check list) จำนวน 7 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ประกอบด้วย 1) ด้านการลงคะแนนเลือกตั้ง 2) ด้านการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง 3) ด้านการเป็นนักกิจกรรมในชุมชน 4) ด้านการเป็นผู้ประท้วง 5) ด้านการติดต่อกับทางราชการ และ 6) ด้านการเป็นผู้สื่อสารทางการเมือง เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแบบของ Likert' scale (อ้างถึงใน เจษฎาวัตร โพธิ์ชัยศรี, 2564)

เมื่อทำการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของข้อคำถาม (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ พบว่าทุกข้อมากกว่า .50 และทำการแจกแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง 30 คน (try out) เพื่อทำการหาค่าความเชื่อมั่น (Cronbach's alpha) พบว่า ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .800

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาวิจัย ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้ศึกษาวิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเทศบาลเมืองลำสามแก้ว
2. ผู้ศึกษาวิจัย ส่งแบบสอบถามด้วยตนเอง แจกแบบสอบถามและรับแบบสอบถามนำคืนมาด้วยตนเองโดยทำการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. สรุปผล อภิปรายผลและเขียนรายงานผล

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลงานวิจัย

การวิจัยการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี พบว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง มีส่วนร่วมทางการเมืองระดับมากที่สุด รองลงด้านการเป็นนักกิจกรรมในชุมชน มีส่วนร่วมทางการเมืองระดับมาก ด้านการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง มีส่วนร่วมทางการเมืองระดับมาก ด้านการเป็นผู้สื่อสารทางการเมือง มีส่วนร่วมทางการเมืองระดับปานกลาง ด้านการติดต่อกับทางราชการ และด้านการเป็นผู้ประท้วง มีส่วนร่วมทางการเมืองระดับน้อย ตามลำดับ

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี

การมีส่วนร่วมทางการเมือง	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1) ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง	4.21	0.84	มากที่สุด
2) ด้านการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง	3.49	0.99	มาก
3) ด้านการเป็นนักกิจกรรมในชุมชน	3.89	1.45	มาก
4) ด้านการติดต่อกับทางราชการ	1.82	0.81	น้อย
5) ด้านการเป็นผู้ประท้วง	1.82	0.90	น้อย
6) ด้านการเป็นผู้สื่อสารทางการเมือง	2.99	0.88	ปานกลาง
รวม	3.03	0.97	ปานกลาง

จากตาราง 1 พบว่า

1. ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง โดยภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า ท่านไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นเนื่องจากเป็นผู้แทนที่สามารถทำหน้าที่ในการพัฒนาท้องถิ่น เป็นอันดับแรก รองลงมา ท่านไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นเนื่องจากเป็นหน้าที่ของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ

2. ด้านการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง โดยภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า ในการเลือกตั้งที่ผ่านมาท่านได้ชักชวนผู้อื่นไปลงคะแนนให้กับผู้สมัครที่เชื่อว่าเป็นคนดี เป็นอันดับแรก รองลงมา ท่านเคยร่วมรับฟังการให้คำแนะนำในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งจากหน่วยงาน/องค์กร อื่น ๆ

3. ด้านการเป็นนักกิจกรรมในชุมชน โดยภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า ท่านให้การสนับสนุนหรือทำงานร่วมกับองค์กรของชุมชนเพื่อแก้ไขปัญหาในชุมชน เป็นอันดับแรก รองลงมา ท่านให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่น ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาของชุมชน

4. ด้านการติดต่อกับทางราชการ โดยภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับน้อย เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า ท่านเคยติดต่อเรื่องการเมืองกับสมาชิกสภาของเทศบาล เป็นอันดับแรก รองลงมา ท่านเคยติดต่อเรื่องการเมืองกับคนใกล้ชิดสมาชิกสภาเทศบาล

5. ด้านการเป็นผู้ประท้วง โดยภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับน้อย เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า ท่านเคยมีส่วนร่วมชุมนุมคัดค้านการบริหารของเทศบาล เป็นอันดับแรก รองลงมา ท่านเคยร้องเรียนเรื่องการบริหารของเทศบาลเป็นทางการกับเจ้าหน้าที่รัฐ

6. ด้านการเป็นผู้สื่อสารทางการเมือง โดยภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสถานการณ์บ้านเมืองและการบริหารงานของรัฐจากการดูโทรทัศน์ อ่านวารสาร และสื่อโซเชียล เป็นอันดับแรก รองลงมา ท่านมีส่วนร่วมในการนำข่าวสารทางการเมืองที่ดูหรือฟังไปวิพากษ์วิจารณ์ในครอบครัวหรือกลุ่มเพื่อน

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ได้มีการศึกษาแนวคิด/ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาใช้ในการอธิบาย สนับสนุนผลการศึกษาอภิปรายผล ดังนี้

1. ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง จากผลการศึกษาพบว่า มีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับมากที่สุด โดยให้ความสำคัญกับการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ เนื่องจากต้องการผู้แทนที่สามารถทำหน้าที่ในการพัฒนาท้องถิ่นหรือพัฒนาประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพวรรณ นาสมตรง (2562) ศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้นำสตรีในองค์การบริหารส่วนตำบลปอพาน อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม

2. ด้านการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง จากผลการศึกษาพบว่า มีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญกับการชักชวนผู้อื่นไปลงคะแนนให้กับผู้สมัครที่เชื่อว่าเป็นคนดี เนื่องจากประชาชนต้องการคนที่มีความรู้ความสามารถปกครองบ้านเมือง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สวาท ฮาดภักดี (2565) ศึกษา การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชนตำบลโคกสี อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

3. ด้านกิจกรรมเป็นนักรักกิจกรรมในชุมชน จากผลการศึกษาพบว่า มีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญกับการสนับสนุนหรือทำงานร่วมกับองค์กรของชุมชนเพื่อแก้ไขปัญหาในชุมชน เนื่องจากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งเห็นว่า การรวมกลุ่มในชุมชนเป็นการรับรู้ รับฟัง ปัญหาทางการเมืองที่เกิดขึ้นในชุมชน จึงรวมกลุ่มเพื่อแก้ไขปัญหาการเมือง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แก้วตา ว่องเชารวีปรีชา (2562) ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้งในจังหวัดนครราชสีมา

4. ด้านการเป็นผู้ประท้วง จากผลการศึกษาพบว่า มีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับน้อย โดยให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมชุมชนคัดค้านทางการเมือง เนื่องจากประชาชนเกิดความไม่พอใจการทำงานของนักการเมือง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญภา เว็บบ (2561) ศึกษา การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับท้องถิ่นของผู้สูงอายุ จังหวัดนครนายก

5. ด้านการติดต่อกับทางราชการ จากผลการศึกษาพบว่า มีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับน้อย โดยให้ความสำคัญกับการติดต่อกับทางราชการเรื่องการเมืองกับสมาชิกสภาท้องถิ่น เนื่องจากประชาชนมีความใกล้ชิดกับสมาชิกสภาท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โอภาส จิตระยนต์ (2565) ศึกษา การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหน้าพระธาตุ อำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี

6. ด้านการเป็นผู้สื่อสารทางการเมือง จากผลการศึกษาพบว่า มีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง โดยให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมในการติดตามข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสถานการณ์บ้านเมืองและการบริหารงานของรัฐจากการดูโทรทัศน์ อ่านวารสาร และสื่อโซเชียล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภชัย รูปโอ (2568) การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเสม็ด อำเภอเมืองชลบุรี

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่จะเป็นประโยชน์ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองลำสามแก้ว อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ในด้านอื่น ๆ เช่น ความรู้ความเข้าใจเรื่องของการปกครองเมือง เป็นต้น

2. ควรศึกษาความคิดเห็นของประชาชน ที่มีต่อการมีส่วนร่วมทางการเมือง ในพื้นที่เขตเลือกตั้งอื่น ๆ เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาเป็นแนวทางในการเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการส่งเสริมต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน

เอกสารอ้างอิง

- แก้วดา ว่องเขว่ปรีชา. (2562). *ความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้งในจังหวัดนครราชสีมา*. งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ธีรเดช ชุตีวรรณโสภณ. (2561). *การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตการปกครองส่วนท้องถิ่น : การวิเคราะห์เชิงคุณภาพและปริมาณ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นพวรรณ นาสมตรอง. (2562). *ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้สมัครในองค์การบริหารส่วนตำบลปอพาน อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม*. งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เพ็ญภา เว็บบ. (2561). *การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับท้องถิ่นของผู้สูงอายุ จังหวัดนครนายก*. วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัย *สวนดุสิต*. 14(3), 91-107.
- วิษณุ เครืองาม. (2563). *กฎหมายปกครองท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- ศุภชัย รูปโอ. (2568). *การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเสม็ด อำเภอมือซบบุรี*. งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุลิมาศ แผลงศรี. (2565). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาและผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของประชาชนในจังหวัดนครพนม*. งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ. (2564). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการยกระดับเจตจำนงทางการเมืองในการต่อต้านการทุจริต*. อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- สวาท ฮาดถักดี. (2565). *การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชนตำบลโคกสี อำเภอมือซบบุรี จังหวัดขอนแก่น*. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 7(1), 321–335
- โอภาส จิตระยณต์. (2565). *การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหน้าพระธาตุ อำเภอมือซบบุรี จังหวัดบุรีรัมย์*. งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Milbrath, L. W. and Goel, M. L. (1997). *Political participation: How and why do people get involved in politics ?*. (2nd ed.) Rand McNally.

สมรรถนะทางวิชาชีพ และแรงจูงใจในการทำงานที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของนักบัญชีในกรุงเทพมหานคร

Professional Competence, and Work Motivation on the Job Performance Effectiveness of Accountants in Bangkok

ปัทมา ลัมชัยเจริญ¹

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความรู้ด้านบัญชี สมรรถนะทางวิชาชีพ แรงจูงใจในการทำงาน และประสิทธิผลการปฏิบัติงาน 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านบัญชี สมรรถนะทางวิชาชีพ และแรงจูงใจในการทำงานกับประสิทธิผลการปฏิบัติงาน และ 3) ศึกษาอิทธิพลของปัจจัยดังกล่าวที่มีต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของนักบัญชีในกรุงเทพมหานคร การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ประกอบการ ผู้บริหาร และพนักงานบัญชีที่ปฏิบัติงานในสำนักงานบัญชีในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตรฐานค่า 5 ระดับ ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .865 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อตัวแปรที่ศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 4.23, S.D. = .68) โดยประสิทธิผลการปฏิบัติงานมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X}$ = 4.27, S.D. = .64) รองลงมา ได้แก่ แรงจูงใจในการทำงาน ($\bar{X}$ = 4.25, S.D. = .67) ความรู้ด้านบัญชี ($\bar{X}$ = 4.24, S.D. = .67) และสมรรถนะทางวิชาชีพด้านทักษะในการปฏิบัติงาน ($\bar{X}$ = 4.17, S.D. = .72) ตามลำดับ ปัจจัยทั้งสามมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลการปฏิบัติงาน โดยแรงจูงใจในการทำงานมีความสัมพันธ์สูงที่สุด (r = .935) รองลงมา ได้แก่ สมรรถนะทางวิชาชีพด้านทักษะในการปฏิบัติงาน (r = .932) และความรู้ด้านบัญชี (r = .883) ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณพบว่า ปัจจัยทั้งสามสามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการปฏิบัติงานได้ร้อยละ 98.20 (Adjusted R^2 = .982, p < .001) โดยแรงจูงใจในการทำงานมีอิทธิพลมากที่สุด (β = .392) รองลงมา ได้แก่ สมรรถนะทางวิชาชีพด้านทักษะในการปฏิบัติงาน (β = .362) และความรู้ด้านบัญชี (β = .316) ตามลำดับ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า สำนักงานบัญชีควรส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะทางวิชาชีพ และเสริมสร้างแรงจูงใจในการทำงานควบคู่กันเพื่อยกระดับประสิทธิผลการปฏิบัติงานของนักบัญชี

คำสำคัญ: ความรู้ด้านวิชาชีพ, สมรรถนะทางวิชาชีพ, แรงจูงใจในการทำงาน, ประสิทธิผลการปฏิบัติงาน, นักบัญชี

Abstract

This study aimed to: (1) examine the levels of tax knowledge, professional competence, work motivation, and work performance effectiveness; (2) investigate the relationships between tax knowledge, professional competence, work motivation, and work performance effectiveness; and (3) examine the influence of these factors on the work performance effectiveness of accountants in Bangkok. This quantitative study involved 400 business owners, executives, and accounting personnel working in accounting firms in Bangkok, selected through purposive sampling. Data were collected using a five-point Likert-scale questionnaire. The instrument was reviewed for content validity by three experts and achieved a reliability coefficient of .865. The data were analyzed using frequency, percentage, mean, standard deviation, Pearson's correlation coefficient, and multiple regression analysis.

The findings revealed that the overall score for the variables under investigation was high ($M = 4.23$, $SD = .68$). Work performance effectiveness had the highest mean score ($M = 4.27$, $SD = .64$), followed by work motivation ($M = 4.25$, $SD = .67$), tax knowledge ($M = 4.24$, $SD = .67$), and professional competence in work-related skills ($M = 4.17$, $SD = .72$), respectively. All three factors were positively correlated with work performance effectiveness. Work motivation demonstrated the strongest correlation ($r = .935$), followed by professional competence in work-related skills ($r = .932$) and tax knowledge ($r = .883$), respectively. The multiple regression analysis indicated that the three factors jointly explained 98.20% of the variance in work performance effectiveness (adjusted $R^2 = .982$, $p < .001$). Work motivation was the strongest predictor ($\beta = .392$), followed by professional competence in work-related skills ($\beta = .362$) and tax knowledge ($\beta = .316$), respectively. These findings suggest that accounting firms should simultaneously enhance accountants' tax knowledge and professional competence while strengthening their work motivation to improve work performance effectiveness.

Keywords: Tax knowledge, Professional competence, Work motivation, Work performance Effectiveness, accountants

บทนำ

ปัจจุบันสภาพแวดล้อมทางธุรกิจมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งจากการขยายตัวของเศรษฐกิจ การแข่งขันทางธุรกิจที่เพิ่มสูงขึ้น และการเปลี่ยนแปลงของกฎระเบียบทางด้านบัญชีและภาษีอากร ส่งผลให้องค์กรธุรกิจจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการจัดทำข้อมูลทางบัญชีที่ถูกต้อง ครบถ้วน และสามารถนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักบัญชีจึงไม่ได้มีบทบาทเพียงการบันทึกและจัดทำรายงานทางการเงินเท่านั้น แต่ยังต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายภาษีอากร มาตรฐานวิชาชีพบัญชี เทคโนโลยีสารสนเทศ และสามารถประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานขององค์กรได้อย่างเหมาะสม

ความรู้ด้านภาษีถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของการปฏิบัติงานด้านบัญชี เนื่องจากระบบภาษีอากรของประเทศไทยมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง นักบัญชีจึงต้องติดตามและพัฒนาความรู้เกี่ยวกับกฎหมายภาษีอากรอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้สามารถจัดทำเอกสารทางภาษี คำนวณภาษี และให้คำแนะนำแก่องค์กรได้อย่างถูกต้อง ลดความเสี่ยงจากข้อผิดพลาดทางภาษี และช่วยให้องค์กรสามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของภาครัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ งานวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าความรู้ทางวิชาชีพและความเข้าใจด้านภาษีมีความสัมพันธ์กับคุณภาพและประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานด้านภาษีและบัญชี โดยผู้ปฏิบัติงานที่มีองค์ความรู้ ทักษะ และความสามารถทางวิชาชีพสูง จะสามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากขึ้น (Kaveekhamkom et al, 2020)

นอกจากความรู้ด้านภาษีแล้ว สมรรถนะทางวิชาชีพของนักบัญชีเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน สมรรถนะทางวิชาชีพประกอบด้วย ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ ความสามารถในการวิเคราะห์และแก้ไขปัญหา รวมถึงค่านิยม จรรยาบรรณ และทัศนคติที่เหมาะสมต่อวิชาชีพ ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่ช่วยให้นักบัญชีสามารถปฏิบัติงานตามมาตรฐานวิชาชีพและตอบสนองต่อความต้องการขององค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ แนวคิดด้านมาตรฐานการศึกษาระหว่างประเทศสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี (International Education Standards: IES) ให้ความสำคัญกับการพัฒนาความรู้ ทักษะ ค่านิยม จริยธรรม และทัศนคติทางวิชาชีพ เพื่อสร้างความสามารถของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีคุณภาพ

ในขณะเดียวกัน แรงจูงใจในการทำงานเป็นปัจจัยด้านพฤติกรรมของบุคลากรที่ส่งผลต่อความตั้งใจ ความมุ่งมั่น และความเต็มใจในการปฏิบัติงาน นักบัญชีที่มีแรงจูงใจในการทำงานสูงจะมีความกระตือรือร้นในการพัฒนาความรู้ แสวงหาวิธีการทำงานที่มีประสิทธิภาพ และมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่มากขึ้น ส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ทั้งในด้านคุณภาพของงาน ความถูกต้อง ความรวดเร็ว และการบรรลุเป้าหมายขององค์กร งานวิจัยเกี่ยวกับบุคลากรด้านภาษีและบัญชีพบว่าแรงจูงใจในการทำงานเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะด้านความสำเร็จของงาน การยอมรับ ความก้าวหน้า และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (JAIKHAM & Bosakoranut, 2025)

กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและเป็นพื้นที่ที่มีจำนวนองค์กรธุรกิจ สำนักงานบัญชี และผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีจำนวนมาก การปฏิบัติงานของนักบัญชีในพื้นที่ดังกล่าวต้องเผชิญกับความซับซ้อนของธุรกรรมทางธุรกิจ การเปลี่ยนแปลงของกฎหมายภาษี และความคาดหวังของผู้บริหารที่ต้องการข้อมูลทางบัญชีที่ถูกต้องและทันเวลา ดังนั้น การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของนักบัญชีจึงมีความสำคัญ เพื่อให้ทราบว่าคุณสมบัติด้านภาษี สมรรถนะทางวิชาชีพ และแรงจูงใจในการทำงาน มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงานของนักบัญชียากน้อยเพียงใด

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความรู้ด้านภาษี สมรรถนะทางวิชาชีพ และแรงจูงใจในการทำงานที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของนักบัญชีในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับองค์กรธุรกิจ สำนักงานบัญชี และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการกำหนดแนวทางพัฒนาศักยภาพนักบัญชี ส่งเสริมการพัฒนาความรู้และทักษะทางวิชาชีพ รวมถึงสร้างแรงจูงใจที่เหมาะสม อันจะนำไปสู่การเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของการปฏิบัติงานด้านบัญชีในอนาคต

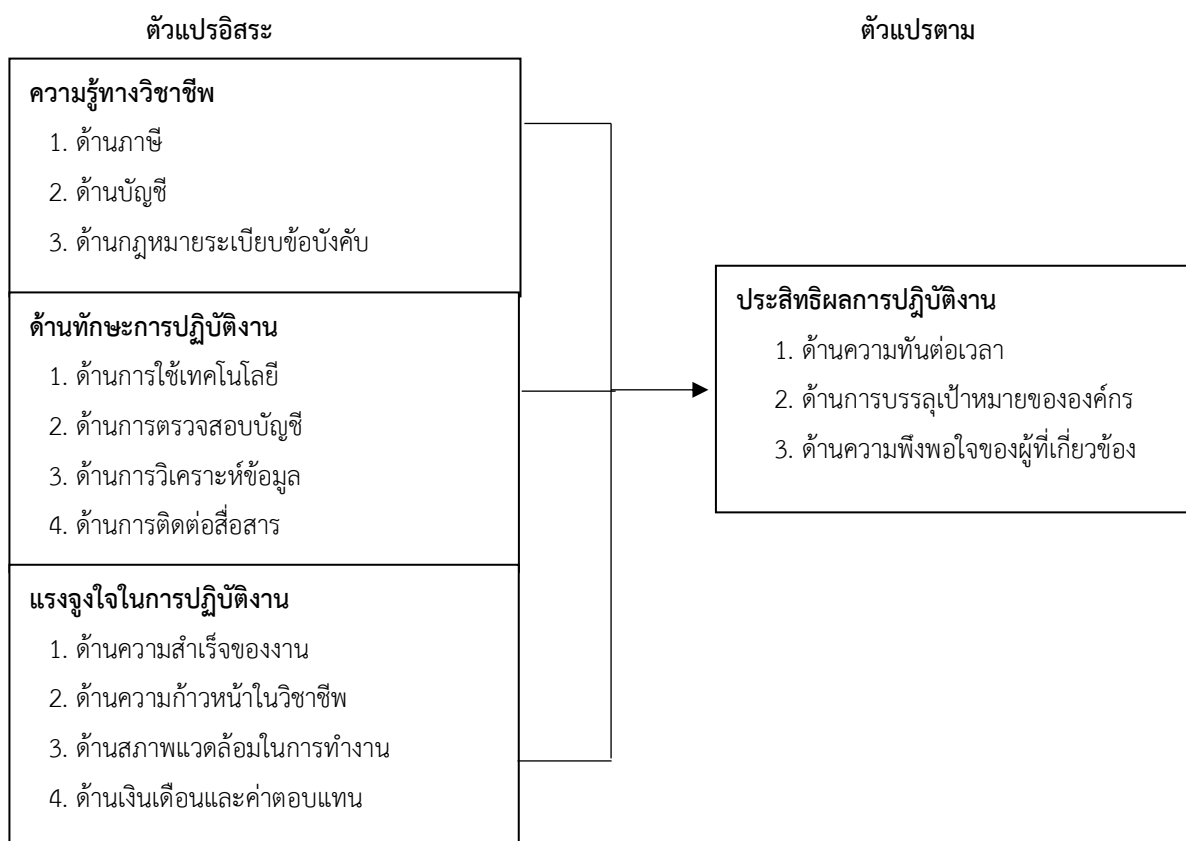

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ด้านภาษี สมรรถนะทางวิชาชีพ แรงจูงใจในการทำงาน และประสิทธิผลการปฏิบัติงานของนักบัญชีในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านภาษี สมรรถนะทางวิชาชีพ และแรงจูงใจในการทำงานกับประสิทธิผลการปฏิบัติงานของนักบัญชีในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาอิทธิพลของความรู้ด้านภาษี สมรรถนะทางวิชาชีพ และแรงจูงใจในการทำงานที่มีต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงานของนักบัญชีในกรุงเทพมหานคร

กรอบแนวความคิดการวิจัย

กรอบแนวความคิดการวิจัยนี้พัฒนาจากแนวคิดสมรรถนะทางวิชาชีพของนักบัญชีตามแนวทางของ IFAC (2019) จึงประกอบด้วยความรู้และทักษะทางวิชาชีพ ซึ่งมีความสำคัญต่อคุณภาพการปฏิบัติงานของนักบัญชี นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้แนวคิดทฤษฎีสองปัจจัยของ Herzberg et al. (1959) มาอธิบายบทบาทของแรงจูงใจในการทำงาน ส่งผลต่อความตั้งใจและประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือสำคัญในการเก็บข้อมูลโดยผู้วิจัยได้ออกแบบการวิจัย ด้วยการศึกษาจากเอกสารถึง แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การวิจัยสามารถครอบคลุมประเด็นที่จะทำการศึกษา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ประกอบการ ผู้บริหาร หรือพนักงานบัญชีที่ปฏิบัติงานในสำนักงานบัญชีที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ เนื่องจากไม่สามารถระบุจำนวนประชากรที่เป็นปัจจุบันและจัดทำรอบประชากรที่สมบูรณ์ได้ ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แนวคิดการคำนวณขนาดตัวอย่างสำหรับกรณีไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ร้อยละ 5 และกำหนดสัดส่วนของประชากรเท่ากับ 0.50 ซึ่งได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำประมาณ 384 คน เพื่อป้องกันกรณีแบบสอบถามไม่สมบูรณ์หรือไม่สามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ ผู้วิจัยจึงกำหนดเป้าหมายในการเก็บข้อมูลมากกว่าขนาดตัวอย่างขั้นต่ำ โดยดำเนินการเก็บแบบสอบถามประมาณ 400 ชุด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่ (1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ และ (2) แบบสอบถามมาตรฐานค่า 5 ระดับ (Likert Scale) ประกอบด้วย ด้านความรู้ทางวิชาชีพ ด้านทักษะการปฏิบัติงาน ด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน และประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ที่มีประสบการณ์และมีคุณสมบัติสอดคล้องกับการประเมิน ประกอบด้วย 1) พนักงานบัญชี ที่มีประสบการณ์ด้านการทำบัญชีมากกว่า 5 ปี 2) ผู้ตรวจสอบบัญชีที่มีประสบการณ์ด้านการตรวจสอบบัญชีมากกว่า 3 ปี 3) เจ้าของสำนักงานบัญชีที่เปิดดำเนินการมากกว่า 3 ปี ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) รูปแบบของแบบสอบถาม (Format) การใช้ภาษา (Wording) ให้เหมาะสมถูกต้อง โดยประเมินความสอดคล้องของนิยามศัพท์ จากนั้นนำผลการประเมินที่ได้มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Index of Congruence: IOC)

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง แต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจริง ได้แก่ พนักงานบัญชี ผู้ตรวจสอบบัญชี ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 30 คน เพื่อทดสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย โดยทำการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) และตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ผลการวิเคราะห์พบว่า แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.865 ซึ่งอยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือและมีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริงได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดของการวิจัย ได้นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างในสำนักงานบัญชี การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ตอบแบบสอบถามให้เป็นผู้ประกอบการ ผู้บริหาร หรือพนักงานบัญชีที่ปฏิบัติงานในสำนักงานบัญชีในเขตกรุงเทพมหานคร และมีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามทั้งในรูปแบบออนไลน์และ/หรือแบบสอบถามเอกสาร โดยประชาสัมพันธ์และส่งแบบสอบถามไปยังสำนักงานบัญชีในพื้นที่กรุงเทพมหานคร รวมทั้งประสานงานผ่านเครือข่ายวิชาชีพและช่องทางการติดต่อของสำนักงานบัญชี ก่อนเข้าสู่แบบสอบถาม ผู้วิจัยกำหนดคำถามคัดกรองเพื่อยืนยันว่าผู้ตอบมีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด และตรวจสอบความครบถ้วนของแบบสอบถามก่อนนำข้อมูลไปวิเคราะห์ทางสถิติ ทั้งนี้ แบบสอบถามที่ตอบไม่ครบถ้วนหรือผู้ตอบไม่ผ่านเกณฑ์การคัดกรองจะไม่นำมารวมในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและระดับความคิดเห็นที่มีต่อตัวแปรที่ศึกษา สำหรับการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์การถดถอย (Regression Analysis) เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม และทดสอบความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างตัวแปรตามกรอบแนวคิดการวิจัย โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อคำนวณหาค่าสถิติสำหรับการหาคำตอบตามวัตถุประสงค์ ได้ผลการวิจัย ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 281 คน คิดเป็นร้อยละ 70.25 และเป็นเพศชาย จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 29.75 ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 21–30 ปี จำนวนทั้งสิ้น 231 คน คิดเป็นร้อยละ 57.75 รองลงมา คือ อายุระหว่าง 31–40 ปี จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34.00 และ อายุระหว่าง 41–50 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 4.76 และน้อยที่สุด คือ อายุ 51 ปีขึ้นไป จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25 ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวนทั้งสิ้น 238 คน คิดเป็นร้อยละ 59.50 รองลงมา คือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 40.25 และน้อยที่สุด คือ ระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 15,000–20,000 บาท จำนวนทั้งสิ้น 251 คน คิดเป็นร้อยละ 62.75 รองลงมา คือ มีรายได้ระหว่าง 20,001–30,000 บาท จำนวน 139 คน คิดเป็นร้อยละ 34.75 ลำดับถัดมา คือ มีรายได้ระหว่าง 30,001–40,000 บาท จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50 และน้อยที่สุด คือ มีรายได้ตั้งแต่ 40,001 บาทขึ้นไป จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ ส่วนใหญ่เป็นพนักงานบัญชี จำนวน 340 คน คิดเป็นร้อยละ 85.00 รองลงมา คือ ผู้บริหาร จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 และผู้ประกอบการ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ศึกษา

ความรู้ด้านภาษี ทักษะทางวิชาชีพ และแรงจูงใจในการทำงานที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานด้านบัญชี	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับ
1. ด้านความรู้ทางวิชาชีพ	4.24	0.67	มาก	3
2. ด้านทักษะทางด้านการปฏิบัติงาน	4.17	0.72	มาก	4
3. ด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน	4.25	0.67	มาก	2
4. ด้านประสิทธิผลการปฏิบัติงาน	4.27	0.64	มาก	1
โดยรวม	4.23	0.68		

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ศึกษา พบว่า โดยภาพรวมผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.68 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านประสิทธิผลการปฏิบัติงานมีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.27, S.D. = 0.64) รองลงมา คือ ด้านแรงจูงใจในการทำงาน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.25, S.D. = 0.67) ด้านความรู้ภาษีอากร อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.24, S.D. = 0.67) และด้านทักษะทางวิชาชีพ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.17, S.D. = 0.72) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ตัวแปร	ด้านประสิทธิผล การปฏิบัติงาน	ด้านความรู้ทาง วิชาชีพ	ด้านทักษะทาง การปฏิบัติงาน	ด้านแรงจูงใจใน การปฏิบัติงาน
1. ด้านประสิทธิผลการปฏิบัติงาน	1.000			
2. ด้านความรู้ทางวิชาชีพ	.883	1.000		
3. ด้านทักษะทางด้านการปฏิบัติงาน	.932	.757	1.000	
4. ด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน	.935	.749	.847	1.000

จากตารางที่ 2 พบว่า ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปรทั้ง 3 ด้าน โดยด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานสูงสุด ($r = .935$) รองลงมาคือด้านทักษะในการปฏิบัติงาน ($r = .932$) และด้านความรู้ทางวิชาชีพ ($r = .883$) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า เมื่อความรู้ทางวิชาชีพ ทักษะในการปฏิบัติงาน และแรงจูงใจในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้น ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในทิศทางเดียวกัน

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .749–.847 โดยด้านทักษะในการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์กับด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงานสูงสุด ($r = .847$) รองลงมาคือด้านความรู้ทางวิชาชีพกับด้านทักษะในการปฏิบัติงาน ($r = .757$) และด้านความรู้ทางวิชาชีพกับด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ($r = .749$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ความสัมพันธ์ดังกล่าวแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเท่านั้น ไม่ได้ยืนยันความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปร	B	SE	β	P < .001	Tolerance	VIF
ค่าคงที่	.061	.029		.034		
ด้านความรู้ทางวิชาชีพ	.294	.010	.316	.001**	.386	2.592
ด้านทักษะทางด้านการปฏิบัติงาน	.338	.013	.362	.004**	.249	4.023
ด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน	.353	.012	.392	.000**	.255	3.923

R=.991 Adjusted Square = .982 SE = .06658 Sig F = .000 Durbin Watson = 1.972 Sig = 0.000

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 3 พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 3 ด้านร่วมกันมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการปฏิบัติงานในระดับสูงมาก ($R = .991$) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของประสิทธิผลการปฏิบัติงานได้ร้อยละ 98.20 (Adjusted $R^2 = .982$) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์เท่ากับ .06658 ทั้งนี้ แบบจำลองการถดถอยโดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($p < .001$)

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน พบว่า ด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงานสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลการปฏิบัติงานได้มากที่สุด ($\beta = .392$) รองลงมาคือด้านทักษะในการปฏิบัติงาน ($\beta = .362$) และด้านความรู้ทางวิชาชีพ ($\beta = .316$) ตามลำดับ โดยตัวแปรพยากรณ์ทุกด้านมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเป็นบวก แสดงว่าเมื่อตัวแปรดังกล่าวเพิ่มขึ้น ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยควบคุมตัวแปรอื่นในแบบจำลองให้คงที่

นอกจากนี้ ค่า Tolerance อยู่ระหว่าง .249–.386 และค่า VIF อยู่ระหว่าง 2.592–4.023 จึงไม่พบปัญหาภาวะพหุสัมพันธ์ร่วมในระดับรุนแรง ส่วนค่า Durbin-Watson เท่ากับ 1.972 ซึ่งใกล้เคียง 2 แสดงว่าค่าคลาดเคลื่อนมีความเป็นอิสระต่อกัน

โดยสามารถเขียนให้อยู่ในรูปแบบ สมการพยากรณ์ คือ $\hat{Y} = .061 + .294x_1 + .338x_2 + .353x_3$

โดย $\hat{Y}$ แทนประสิทธิผลการปฏิบัติงาน x_1 แทน ความรู้ทางวิชาชีพ x_2 แทนทักษะในการปฏิบัติงาน และ x_3 แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน

สรุป

1. ความรู้ทางวิชาชีพ ทักษะในการปฏิบัติงาน และแรงจูงใจในการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลการปฏิบัติงานในระดับสูง โดยแรงจูงใจในการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการปฏิบัติงานสูงสุด ($r = .935$) รองลงมาคือทักษะในการปฏิบัติงาน ($r = .932$) และความรู้ทางวิชาชีพ ($r = .883$) ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณพบว่า ตัวแปรทั้งสามด้านร่วมกันสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลการปฏิบัติงานได้ร้อยละ 98.20 (Adjusted $R^2 = .982$) และแบบจำลองการพยากรณ์โดยรวมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($p < .001$) เมื่อพิจารณาความสำคัญของตัวแปรจากค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน พบว่า แรงจูงใจในการปฏิบัติงานสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลการปฏิบัติงานได้มากที่สุด ($\beta = .392$) รองลงมาคือทักษะในการปฏิบัติงาน ($\beta = .362$) และความรู้ทางวิชาชีพ ($\beta = .316$) ตามลำดับ โดยตัวแปรทุกด้านมีทิศทางพยากรณ์เป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3. ค่า Tolerance อยู่ระหว่าง .249–.386 และค่า VIF อยู่ระหว่าง 2.592–4.023 แสดงว่าไม่พบปัญหาภาวะพหุสัมพันธ์ร่วมในระดับรุนแรง ส่วนค่า Durbin-Watson เท่ากับ 1.972 แสดงว่าค่าคลาดเคลื่อนของแบบจำลองมีความเป็นอิสระต่อกัน

4. ความรู้ทางวิชาชีพ ทักษะในการปฏิบัติงาน และแรงจูงใจในการปฏิบัติงานเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการปฏิบัติงานได้ โดยแรงจูงใจในการปฏิบัติงานเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญในการพยากรณ์สูงสุด

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ประสิทธิผลการปฏิบัติงานมีได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านใดด้านหนึ่งเพียงลำพัง แต่เป็นผลจากการทำงานร่วมกันระหว่างความรู้ ทักษะ และแรงจูงใจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด Ability–Motivation–Opportunity (AMO) ที่อธิบายว่า ผลการปฏิบัติงานเกิดจากความสามารถของบุคคล แรงจูงใจ และโอกาสหรือสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการนำความสามารถมาใช้ (Appelbaum et al., 2000) ดังนั้น องค์กรควรพัฒนาความรู้และทักษะของบุคลากรควบคู่กับการสร้างแรงจูงใจและสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการปฏิบัติงาน

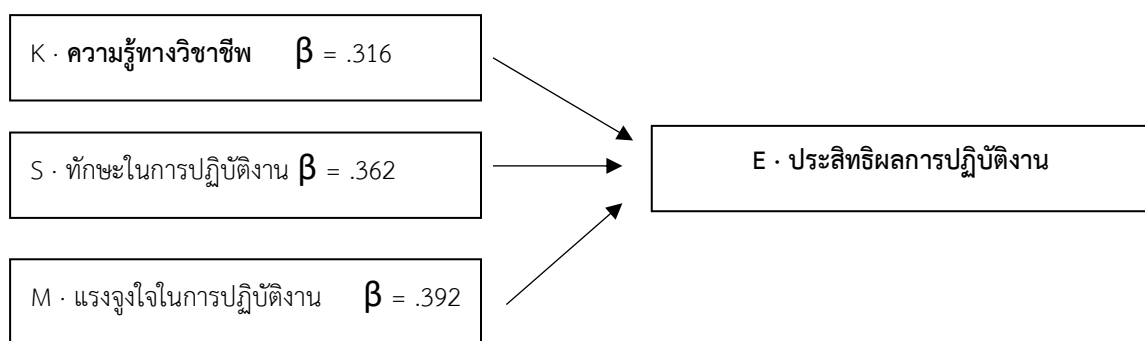
ความรู้ทางวิชาชีพมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลการปฏิบัติงานในระดับสูง ($r = .883$) ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า ความรู้ทางวิชาชีพเป็นพื้นฐานที่ช่วยให้บุคลากรเข้าใจบทบาท หน้าที่ หลักการ และกระบวนการปฏิบัติงาน สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ ตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสม ความรู้จึงถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของทุนมนุษย์ซึ่งสามารถสร้างคุณค่าและยกระดับผลการปฏิบัติงานของบุคคลและองค์กรได้ (Becker, 1964) ทั้งนี้ Tuncdogan et al. (2023) อธิบายว่า ความรู้ ทักษะ และความสามารถของบุคลากรเป็นทรัพยากรทุนมนุษย์ที่สำคัญต่อผลการปฏิบัติงาน อย่างไรก็ตาม การมีความรู้เพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ หากบุคลากรไม่สามารถนำความรู้นั้นไปใช้ในการปฏิบัติงานจริงได้อย่างเหมาะสม

ทักษะในการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลการปฏิบัติงานในระดับสูง ($r = .932$) ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า ทักษะในการปฏิบัติงานสะท้อนความสามารถในการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จริง ไม่ว่าจะเป็นทักษะด้านเทคนิค การใช้เครื่องมือและเทคโนโลยี การติดต่อสื่อสาร การประสานงาน ตลอดจนการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า บุคลากรที่มีทักษะสูงจึงมีแนวโน้มปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และบรรลุเป้าหมายมากกว่า ผลดังกล่าวสอดคล้องกับการทบทวนวรรณกรรมของ Koehorst et al. (2022) ซึ่งชี้ว่า ทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา การสื่อสาร การทำงานร่วมกัน และการ

จัดการข้อมูลเป็นความสามารถสำคัญที่ช่วยให้บุคลากรรับมือกับสถานการณ์การทำงานที่ซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นองค์กรควรส่งเสริมการฝึกอบรมที่เน้นการลงมือปฏิบัติ การเรียนรู้จากสถานการณ์จริง และการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างบุคลากร

แรงจูงใจในการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลการปฏิบัติงานในระดับสูงสุด ($r = .935$) ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีการกำหนดตนเองของ Ryan และ Deci (2000) ซึ่งเสนอว่า แรงจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกมีอิสระในการทำงาน การรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ และการมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น ช่วยส่งเสริมพฤติกรรมการทำงานที่มีคุณภาพและต่อเนื่อง นอกจากนี้ Gagné และ Deci (2005) อธิบายว่า แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจที่บุคคลยอมรับคุณค่าของงานมีความสำคัญต่อความตั้งใจและผลการปฏิบัติงาน ขณะที่การวิเคราะห์ของ Cerasoli et al. (2014) พบว่าแรงจูงใจภายในเป็นตัวพยากรณ์ผลการปฏิบัติงานที่สำคัญ โดยเฉพาะงานที่ต้องใช้คุณภาพ ความคิด และความรับผิดชอบ

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ที่ได้จากงานวิจัย

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย คือ ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานเกิดจากการบูรณาการความรู้ทางวิชาชีพ ทักษะในการปฏิบัติงาน และแรงจูงใจในการปฏิบัติงานเข้าด้วยกัน ความรู้ช่วยให้บุคลากรเข้าใจงานและปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ส่วนทักษะช่วยให้นำความรู้ไปประยุกต์ใช้และแก้ไขปัญหาได้จริง แรงจูงใจเป็นพลังผลักดันให้บุคลากรใช้ความรู้และทักษะอย่างเต็มศักยภาพ มีความมุ่งมั่น และรับผิดชอบต่องาน

ดังนั้น องค์กรควรพัฒนาความรู้ ทักษะ และแรงจูงใจควบคู่กันอย่างเป็นระบบ เพื่อยกระดับประสิทธิผลการปฏิบัติงานอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. หน่วยงานควรให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน เนื่องจากเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ประสิทธิผลการปฏิบัติงานได้มากที่สุด โดยควรจัดระบบการยกย่องชมเชย การประเมินผลที่เป็นธรรม โอกาสความก้าวหน้าในอาชีพ ค่าตอบแทนที่เหมาะสม และการมอบหมายงานที่ท้าทายและให้ความสำคัญกับบุคคลในการปฏิบัติงาน
2. หน่วยงานควรส่งเสริมการพัฒนาทักษะในการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง โดยจัดอบรมเชิงปฏิบัติการ การฝึกปฏิบัติจากสถานการณ์จริง การสอนงานโดยผู้มีประสบการณ์ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างบุคลากร เพื่อให้นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. หน่วยงานควรพัฒนาความรู้ทางวิชาชีพให้สอดคล้องกับหน้าที่และการเปลี่ยนแปลงของลักษณะงาน เช่น การอบรมความรู้เฉพาะตำแหน่ง การจัดทำคู่มือการปฏิบัติงาน และการสร้างระบบคลังความรู้ที่บุคลากรสามารถเข้าถึงและนำไปใช้ได้สะดวก

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาตัวแปรอื่นที่อาจเกี่ยวข้องกับประสิทธิผลการปฏิบัติงาน เช่น ภาวะผู้นำ วัฒนธรรมองค์การ ความผูกพันต่อองค์การ สภาพแวดล้อมในการทำงาน การสนับสนุนจากองค์การ และการใช้เทคโนโลยีในการปฏิบัติงาน เพื่อให้แบบจำลองครอบคลุมปัจจัยระดับบุคคลและระดับองค์การมากขึ้น
2. ควรขยายกลุ่มตัวอย่างไปยังหน่วยงาน พื้นที่ หรือประเภทบุคลากรที่แตกต่างกัน และใช้การสุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ้างอิงผลการวิจัยไปยังประชากรที่กว้างขึ้น
3. ควรศึกษาเชิงคุณภาพเพิ่มเติมด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกหรือการสนทนากลุ่ม เพื่ออธิบายว่าแรงจูงใจ ความรู้ และทักษะส่งผลต่อการทำงานผ่านกระบวนการหรือเงื่อนไขใด ซึ่งข้อมูลเชิงปริมาณเพียงอย่างเดียวอาจอธิบายได้ไม่ครบถ้วน

เอกสารอ้างอิง

- Appelbaum, E., Bailey, T., Berg, P., Kalleberg, A. L., & Bailey, T. A. (2000). *Manufacturing advantage: Why high-performance work systems pay off* (pp. 129-165). ILR Press: Ithaca, NY.
- Becker, G. S. (1964). *Human Capital: A Theoretical and Empirical Analysis, with Special Reference to Education*, by Gary S. Becker.. (Vol. 1). London.
- Cerasoli, C. P., Nicklin, J. M., & Ford, M. T. (2014). Intrinsic motivation and extrinsic incentives jointly predict performance: a 40-year meta-analysis. *Psychological bulletin*, 140(4), 980.
- Gagné, M., & Deci, E. L. (2005). Self-determination theory and work motivation. *Journal of Organizational behavior*, 26(4), 331-362.
- JAIKHAM, W. ., & Bosakoranut, S. (2025). Factors Influenced to Job Performance of Regional Revenue Office Auditors in Bangkok Metropolis. *Journal of MCU Phetchaburi Review*, 8(3), 262–271. retrieved from <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/JPR/article/view/292885>
- Kaveekhamkom, R., Tawanthiang, P., & Nukchop, P. (2020). สมรรถนะของผู้สอบบัญชีอากรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงาน. *วารสารบริหารธุรกิจศรีนครินทรวิโรฒ: Srinakharinwirot Business Journal*, 11(1), 102–116. Retrieved from <https://ejournals.swu.ac.th/index.php/MBASBJ/article/view/13149>
- Koehorst, M. M., van Deursen, A. J., Van Dijk, J. A., & De Haan, J. (2021). A systematic literature review of organizational factors influencing 21st-century skills. *Sage Open*, 11(4), 21582440211067251.
- Podsakoff, P. M., MacKenzie, S. B., Lee, J. Y., & Podsakoff, N. P. (2003). Common method biases in behavioral research: a critical review of the literature and recommended remedies. *Journal of applied psychology*, 88(5), 879.
- Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2000). Self-determination theory and the facilitation of intrinsic motivation, social development, and well-being. *American psychologist*, 55(1), 68.
- Tuncdogan, A., Dogan, I. C., & Barca, M. (2023). The size of the fight in the dog: The role of teams' active human capital resources within the human capital-task performance relationship. *Strategic Organization*, 21(2), 380-399.

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาโปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับงานก่อสร้าง การวิเคราะห์โครงสร้างคาน โดยการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน ด้วยเทคนิคการดูวิดีโอ ของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิค ระนอง

Developing Learning Achievement in the Structural Analysis of Beams in a Construction Software Course using Flipped Classroom and Video-Based Learning Techniques for Higher Certificate Students at Ranong Technical College

ธงพล พัฒชู¹

วารุณี ช่วยดร²

กิจจา บานชื่น³

คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยตาปี^{1,2,3*}

journalkijja@tapee.ac.th

บทคัดย่อ

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานก่อสร้าง การวิเคราะห์โครงสร้างคาน โดยการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านด้วยสื่อวิดีโอ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคระนอง มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของสื่อการสอนรายวิชาวิชาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานก่อสร้าง รหัสวิชา 30106 – 2007 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์วิธีการจัดกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบวิเคราะห์สื่อวิดีโอ และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่เรียนด้วยการจัดการกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบวิเคราะห์สื่อวิดีโอ ประชากร คือนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 2 สาขาช่างก่อสร้าง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 วิทยาลัยเทคนิคระนอง จำนวน 23 คน โดย โดยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วย แบบฝึกหัดในห้องเรียนแบบทดสอบก่อน- หลังเรียนข้อสอบปรนัย และแบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของสื่อ โดยใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ $E1:E2 = 80/80$, การวิเคราะห์หาผลสัมฤทธิ์วิธีการจัดกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้ Pair Sample t-test และการวิเคราะห์ความพึงพอใจ โดยใช้การหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า ผลการหาประสิทธิภาพวิธีการจัดกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบวิเคราะห์วิดีโอ จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.35 คิดเป็นร้อยละ 81.74 และ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน จากคะแนน 20 คะแนนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.70 คิดเป็นร้อยละ 88.48 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom มีค่าเท่ากับ 16.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.11 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 17.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56 เมื่อทำการ

เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยด้วยสถิติ Paired Samples t-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าระหว่างเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ความพึงพอใจของเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านด้วยเทคนิคการดูวิดีโอ อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : ห้องเรียนกลับด้าน, การเรียนรู้ด้วยสื่อวิดีโอ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ประสิทธิภาพการสอน

Abstract

This study aimed to: (1) evaluate the efficiency of instructional media developed for the course Application Software for Construction (Course Code 30106–2007); (2) investigate the learning achievement of students through the Flipped Classroom instructional approach using video-based analytical learning techniques; and (3) examine students' satisfaction with learning through the Flipped Classroom approach using video-based analytical learning techniques. The population consisted of 23 second-year Higher Vocational Certificate (Diploma) students in the Construction Technology Program enrolled in the first semester of the 2024 academic year at Ranong Technical College. The participants were selected using purposive sampling. The research instruments included classroom exercises, pre-test and post-test multiple-choice achievement tests, and a student satisfaction questionnaire. The data were analyzed using instructional media efficiency based on the E1/E2 criterion (80/80), a paired samples t-test to compare learning achievement before and after the intervention, and descriptive statistics, including mean and standard deviation, to analyze student satisfaction.

The findings revealed that the instructional media and Flipped Classroom learning activities achieved an efficiency score of 81.74/88.48, exceeding the predetermined criterion of 80/80. The average process score (E1) was 16.35 out of 20 points (81.74%), while the average post-learning score (E2) was 17.70 out of 20 points (88.48%). Analysis of academic achievement during and after instruction was 16.35 (SD = 1.11), whereas the mean post-learning score was 17.70 (SD = 0.56). The paired samples t-test demonstrated that the post-learning achievement was significantly higher than the pre-learning achievement at the .05 level of statistical significance. Furthermore, students' satisfaction with the Flipped Classroom learning approach using video-based analytical learning techniques was found to be at the highest level.

Keywords : Flipped Classroom, Video-Based Learning, Learning Achievement,

บทนำ

ในยุคปัจจุบัน อุตสาหกรรมก่อสร้างและงานวิศวกรรมโยธามีความเจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานก่อสร้างได้เข้ามามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการออกแบบ การวิเคราะห์ โครงสร้าง และการถอดแบบ เพื่อให้การปฏิบัติงานมีความแม่นยำและเป็นไปตามมาตรฐานสากล ดังนั้น นักศึกษาในสาขาช่างก่อสร้างจึงจำเป็นต้องได้รับการปลูกฝังทั้งองค์ความรู้ทางทฤษฎีและทักษะเชิงปฏิบัติควบคู่กัน เพื่อเพิ่มพูนสมรรถนะวิชาชีพให้พร้อมตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงาน อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานก่อสร้าง (รหัสวิชา 30106-2007) แบบดั้งเดิมมักเน้นการบรรยาย (Passive Learning) เป็นหลัก ส่งผลให้ผู้เรียนขาดส่วนร่วม มีความเข้าใจเพียงผิวเผิน และไม่สามารถเชื่อมโยงความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์แบบแปลนหรือปฏิบัติงานจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ นำไปสู่ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำกว่าเป้าหมาย ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดการจัดการเรียนรู้สมัยใหม่ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered Approach) โดยเลือกใช้ เทคนิคห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ร่วมกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบวิเคราะห์วิดีโอ (Analysis or Reaction to Videos) โดยมีกระบวนการปรับเปลี่ยนเวลาจากการนั่งฟังบรรยายในชั้นเรียนให้ผู้เรียนได้ศึกษาเนื้อหาทฤษฎีและขั้นตอนพื้นฐานด้วยตนเองล่วงหน้าผ่านสื่อวิดีโอหรือวิดีโอออนไลน์ ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง ทบทวนซ้ำได้ตามศักยภาพของตนเองและเปลี่ยนพื้นที่ในชั้นเรียนให้เป็นพื้นที่ปฏิบัติการ โดยนำภาระงานหรือการบ้านที่เคยทำนอกห้องเรียนมาทำในห้องเรียนร่วมกัน มุ่งเน้นกิจกรรมการคิดวิเคราะห์ การอภิปราย ซักถาม การแก้โจทย์ปัญหา และการลงมือปฏิบัติโปรแกรมคอมพิวเตอร์จริง โดยมีครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของสื่อการสอนรายวิชาวิชาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานก่อสร้าง รหัสวิชา 30106-2007
2. เพื่อศึกษาลักษณะสัมฤทธิ์วิธีการจัดกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบ วิเคราะห์สื่อวิดีโอ (Analysis on reaction to videos)
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบวิเคราะห์สื่อวิดีโอ (Analysis on reaction to videos)

วิธีการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 2 สาขาช่างก่อสร้าง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 วิทยาลัยเทคนิคระนอง จำนวน 23 คน โดยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองปฏิบัติ ประกอบด้วย แผนการสอนการเรียนวิชาโปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับงานก่อสร้าง การวิเคราะห์โครงสร้างคานโดยการจัดการเรียนรู้ แบบ ห้องเรียนกลับด้าน ด้วยเทคนิคการดูวิดีโอ 3 บท ได้แก่ บทที่ 1 การหาแรงปฏิกิริยาที่ฐานรองรับของคานช่วงเดียว บทที่ 2 การหาแรงเฉือนในคานช่วงเดียว บทที่ 3 การหาแรงดัดในคานช่วงเดียว 2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วย แบบฝึกหัดในห้องเรียน แบบทดสอบก่อนเรียน ข้อสอบปรนัย 10 ข้อ แบบทดสอบหลังเรียน ข้อสอบปรนัย 10 ข้อและแบบสอบถามความพึงพอใจ

การหาคุณภาพเครื่องมือ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยนำเครื่องมือทั้งหมด ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านทำการประเมิน ดังนี้

1) แผนการสอนการเรียนรู้วิชาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานก่อสร้าง การวิเคราะห์โครงสร้างคานโดยการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านด้วยเทคนิคการดูวิดีโอ 3 บท มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 มีค่าเฉลี่ยรวมทุกแผนเท่ากับ 0.89

2) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มีค่า IOC รายข้ออยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 มีค่าเฉลี่ยรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.90

3) แบบสอบถามความพึงพอใจ มีค่า IOC รายข้ออยู่ระหว่าง 0.67–1.00 มีค่าเฉลี่ยรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.93

4) การหาความยากง่าย ทำการคัดเลือกข้อที่มีค่าอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และการหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ โดยการคัดเลือกข้อที่มีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไปด้วยเทคนิค กลุ่มเก่ง-กลุ่มอ่อน 27% สำหรับการหาค่าความยากง่ายในภาพรวม ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (20 ข้อ) ได้เท่ากับ 0.52 และการหาค่าอำนาจจำแนกในภาพรวม ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (20 ข้อ) ได้เท่ากับ 0.43

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของสื่อการสอนรายวิชาวิชาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานก่อสร้าง รหัสวิชา 30106–2007 โดยใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ E1:E2 = 80/80 การวิเคราะห์หาผลสัมฤทธิ์วิธีการจัดการเรียนการสอนแบบ Flipped classroomโดยใช้เทคนิคการจัดการ เรียนรู้แบบวิเคราะห์วิดีโอ (Analysis on reaction to videos) โดยใช้ Pair Sample t-test และการวิเคราะห์หาความพึงพอใจนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการจัดการเรียนการสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบวิเคราะห์วิดีโอ (Analysis on reaction to videos) โดยใช้เกณฑ์ Rating Scale

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพ ของแผนการจัดการเรียนรู้และสื่อวิดีโอ เรื่องการวิเคราะห์โครงสร้างคาน ตาม

เกณฑ์ E₁/E₂

ตารางที่ 1 แสดงประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้/ชุดการสอน จำนวน 23 คน

คะแนนทดสอบ	คะแนนเต็ม	ผลรวมคะแนน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ (ประสิทธิภาพ)
ระหว่างเรียน (E ₁)	20	376	16.35	81.74
หลังเรียน (E ₂)	20	407	17.70	88.48

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์พบว่าคะแนนเฉลี่ย ของนักเรียน จำนวน 23 คน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.35 คิดเป็นร้อยละ 81.74 และ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน จากคะแนน 20 คะแนนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.70 คิดเป็นร้อยละ 88.48 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 80/80

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการสอนแบบ**Flipped classroom ร่วมกับเทคนิคการวิเคราะห์วิดีโอ โดยใช้สถิติ Pair Sample t-test****ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการสอนแบบ****Flipped classroom ร่วมกับเทคนิคการวิเคราะห์วิดีโอ**

คะแนนทดสอบ	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย (μ)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (σ)	t	P -value
ระหว่างเรียน (E_1)	20	16.35	1.11	5.609	.000
หลังเรียน (E_2)	20	17.70	0.56		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์พบว่า คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนของนักเรียน ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 2 สาขาช่างก่อสร้าง จำนวน 23 คน มีค่าเท่ากับ 16.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.11 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 17.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56 เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่าง ของคะแนนเฉลี่ยด้วยสถิติ Paired Samples t-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าระหว่างเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวิธีการจัดการกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์วิดีโอ ช่วยส่งเสริม ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพัฒนาเพิ่มขึ้น

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน ด้วยเทคนิคการดูวิดีโอ**ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านด้วยเทคนิคการดูวิดีโอ**

ข้อคำถาม	μ	σ	ระดับ ความพึงพอใจ
ด้านเนื้อหาและสื่อวิดีโอ (Flipped Classroom Video)			
1. เนื้อหาในวิดีโอ (บทที่ 1-3) มีความกระชับ เข้าใจง่าย และเรียงลำดับจากง่ายไปยาก	4.31	.615	มากที่สุด
2. คุณภาพของภาพ เสียง และตัวหนังสือในวิดีโอ มีความชัดเจน น่าสนใจ	4.26	.710	มากที่สุด
3. วิดีโอ ช่วยให้สามารถทบทวนเนื้อหาการวิเคราะห์คาน ได้ตามความเร็วของตนเอง	4.32	.622	มากที่สุด
ด้านการจัดการเรียนรู้และการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป			
4. ขั้นตอนการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้าน ช่วยให้มีความเข้าใจโปรแกรมในห้องเรียนมากขึ้น	4.44	.714	มากที่สุด
5. กิจกรรมการคำนวณและป้อนค่าในโปรแกรมสำเร็จรูป ช่วยสร้างความเข้าใจในทฤษฎีคาน	4.30	.630	มากที่สุด

ข้อคำถาม	μ	σ	ระดับความพึงพอใจ
6. ผู้สอนสามารถให้คำแนะนำและแก้ไขปัญหา การใช้ซอฟต์แวร์ได้อย่างทั่วถึง	4.42	.732	มากที่สุด
ด้านประโยชน์และการนำไปประยุกต์ใช้			
7. สามารถนำทักษะการคำนวณแรงปฏิกิริยา แรงเฉือน และแรงดัดจากโปรแกรมไปใช้งานจริงได้	4.48	.675	มากที่สุด
8. ช่วยเพิ่มความมั่นใจในการวิเคราะห์โครงสร้างคาน ด้วยระบบคอมพิวเตอร์	4.36	.687	มากที่สุด
9. รูปแบบการเรียนนี้ กระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้น และใฝ่รู้มากกว่าการเรียนแบบปกติ	4.52	.714	มากที่สุด
รวมค่าเฉลี่ย	4.37	.677	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจ พบว่า ด้านเนื้อหาและสื่อวิดีโอ นักเรียน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า วิดีโอช่วยให้สามารถทบทวนเนื้อหาการวิเคราะห์คาน ได้ตามความเร็วของตนเอง ($\mu = 4.32$, $\sigma = .662$) รองลงมาคือ เนื้อหาในวิดีโอ (บทที่ 1-3) มีความกระชับ เข้าใจง่าย และเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ($\mu = 4.31$, $\sigma = .615$) และคุณภาพ ของภาพ เสียง และตัวหนังสือในวิดีโอ มีความชัดเจน น่าสนใจ ($\mu = 4.26$, $\sigma = .710$)

ด้านการจัดการเรียนรู้และการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ขั้นตอนการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้าน ช่วยให้ใช้เวลาฝึกใช้โปรแกรมในห้องเรียนมากขึ้น ($\mu = 4.44$, $\sigma = .714$) รองลงมาคือ ผู้สอนสามารถให้คำแนะนำและแก้ไขปัญหาการใช้ซอฟต์แวร์ได้อย่างทั่วถึง ($\mu = 4.42$, $\sigma = .732$) และกิจกรรมการคำนวณและป้อนค่าในโปรแกรมสำเร็จรูป ช่วยสร้างความเข้าใจในทฤษฎีคาน ($\mu = 4.30$, $\sigma = .630$)

ด้านประโยชน์และการนำไปประยุกต์ใช้ นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า รูปแบบการเรียนนี้ กระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้นและใฝ่รู้ มากกว่าการเรียนแบบปกติ ($\mu = 4.52$, $\sigma = .714$) รองลงมาคือ สามารถนำทักษะการคำนวณแรงปฏิกิริยา แรงเฉือน และแรงดัดจากโปรแกรมไปใช้งานจริงได้ ($\mu = 4.48$, $\sigma = .675$) และช่วยเพิ่มความมั่นใจ ในการวิเคราะห์โครงสร้างคาน ด้วยระบบคอมพิวเตอร์ ($\mu = 4.36$, $\sigma = .687$) ตามลำดับ

สรุป

ผลการหาประสิทธิภาพ วิธีการจัดกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบวิเคราะห์วิดีโอ พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน จำนวน 23 คน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.35 คิดเป็นร้อยละ 81.74 และ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน จากคะแนน 20 คะแนนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.70 คิดเป็นร้อยละ 88.48 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 80/80

การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom ร่วมกับเทคนิคการวิเคราะห์วิดีโอ โดยใช้สถิติ Pair Sample t-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนของนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 2 สาขาช่างก่อสร้าง จำนวน 23 คน มีค่าเท่ากับ 16.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.11 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 17.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.56 เมื่อ

ทำการเปรียบเทียบความแตกต่าง ของคะแนนเฉลี่ยด้วยสถิติ Paired Samples t-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าระหว่างเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวิธีการจัดกิจกรรม การสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์วิดีโอ ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพัฒนาเพิ่มขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

ตามวัตถุประสงค์ที่ 1 ผลการหาประสิทธิภาพวิธีการจัดกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบวิเคราะห์วิดีโอ พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน จำนวน 23 คน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.35 คิดเป็นร้อยละ 81.74 และ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน จากคะแนน 20 คะแนนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.70 คิดเป็นร้อยละ 88.48 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 80/80 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด ของ Bergman และ Sams (2012) ที่กล่าวว่าห้องเรียนกลับด้าน ช่วยยกระดับเวลาในห้องเรียนให้เกิดประโยชน์สูงสุด ประเด็นผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าระหว่างเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลลัพธ์นี้พิสูจน์ให้เห็นว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบวิเคราะห์วิดีโอ (Analysis on reaction to videos) เป็นเครื่องมือเชิงรุก (Active Learning) ที่มีประสิทธิภาพสูง การที่นักเรียนไม่ได้เพียงแค่ดูวิดีโอผ่านไป แต่ต้องใช้กระบวนการวิเคราะห์ ตอบสนอง และแสดงความคิดเห็นต่อตัววิดีโอ ช่วยกระตุ้นทักษะการคิดขั้นสูง (Higher-Order Thinking Skills) ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful Learning) จนสามารถทำคะแนนทดสอบ หลังเรียนเพิ่มขึ้นได้อย่างโดดเด่น

ตามวัตถุประสงค์ที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom ร่วมกับเทคนิคการวิเคราะห์วิดีโอ โดยใช้สถิติ Pair Sample t-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน ของนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 2 สาขาช่างก่อสร้าง จำนวน 23 คน มีค่าเท่ากับ 16.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.11 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 17.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56 เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยด้วยสถิติ Paired Samples t-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าระหว่างเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวิธีการจัดกิจกรรมการสอนแบบ Flipped classroom โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์วิดีโอ เนื่องด้วยนักเรียนระดับ ปวส. สาขาช่างก่อสร้าง มีพื้นฐานความเข้าใจและทักษะการคำนวณโครงสร้างคาน ที่แตกต่างกัน ในอดีตการเรียนทฤษฎีในห้องเรียนแบบปกติ อาจทำให้กลุ่มที่เรียนช้าตามไม่ทัน แต่รูปแบบห้องเรียนกลับด้าน ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนเนื้อหาการวิเคราะห์คาน ได้ตามความเร็วของตนเอง นักเรียนสามารถหยุด พัก หรือย้อนกลับไปดูซ้ำ ในจุดที่ไม่เข้าใจ เช่น วิธีการหาแรงปฏิกิริยา หรือการเขียนแผนภูมิแรงเฉือน และแรงดัด ส่งผลให้นักเรียนทุกคนเข้าสู่ห้องเรียน ด้วยฐานความรู้ที่พร้อมใกล้เคียงกัน และเมื่อผ่านกระบวนการทำกิจกรรมป้อนข้อมูลวิเคราะห์ในซอฟต์แวร์สำเร็จรูป ยิ่งช่วยเปลี่ยนภาพนามธรรมให้เป็นรูปธรรม ส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนขยับสูงขึ้น สอดคล้องกับ แนวคิดของ ภาณุวัฒน์ สงแสง (2563) ที่กล่าวว่า กลยุทธ์การสอนที่สลับกิจกรรม ระหว่างในห้องและนอกห้องเรียน โดยย้ายการบรรยายเนื้อหาของครู ไปไว้นอกห้องเรียนในรูปแบบวิดีโอ (ความยาว 15–20 นาที) หรือสื่อออนไลน์ ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนศึกษา จดบันทึก และเปิดดูทบทวนซ้ำได้ตามความเร็วของตนเอง ส่วนเวลาในห้องเรียนจะเปลี่ยนมาเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผ่านการทำกิจกรรมปฏิบัติร่วมกับเพื่อน เพื่อประยุกต์ใช้ความรู้ โดยมีครูทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะ ให้ความช่วยเหลือ และสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายและสร้างสรรค์ผลงานได้จริง

ตามวัตถุประสงค์ที่ 3 ระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อด้านเนื้อหาและสื่อวิดีโอ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า วิดีโอช่วยให้สามารถทบทวนเนื้อหาการวิเคราะห์คาน ได้ตามความเร็วของตนเอง รองลงมาคือ เนื้อหาในวิดีโอ (บทที่ 1-3) มีความกระชับ เข้าใจง่าย และเรียงลำดับจากง่ายไปยาก และคุณภาพของภาพ เสียง และตัวหนังสือในวิดีโอมีความชัดเจน น่าสนใจ

สื่อวิดีโอที่มีความยาวเหมาะสม และเนื้อหาที่เรียงลำดับอย่างเป็นระบบ ช่วยทลายข้อจำกัดในการเรียนวิชาคำนวณโครงสร้างคาน ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ซับซ้อนและเข้าใจยาก สำหรับนักเรียนบางคน การที่ผู้เรียนสามารถใช้ปุ่มควบคุมวิดีโอเพื่อหยุด (Pause) หรือย้อนกลับไปได้ซ้ำ (Rewind) ในจุดที่ตนเองตามไม่ทัน เช่น ขั้นตอนการหาแรงปฏิกิริยา หรือการเขียนแผนภูมิแรงเฉือนและแรงดัด ทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ตามศักยภาพของตนเอง (Self-Paced Learning) ส่งผลให้เนื้อหาในบทที่ 1-3 ประสบความสำเร็จและสะท้อนออกมาเป็นความพึงพอใจ ด้านการจัดการเรียนรู้และการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ขั้นตอนการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้าน ช่วยให้มีเวลาฝึกใช้โปรแกรมในห้องเรียนมากขึ้น รองลงมาคือ ผู้สอนสามารถให้คำแนะนำและแก้ไขปัญหาการใช้ซอฟต์แวร์ได้อย่างทั่วถึง และกิจกรรมการคำนวณและป้อนค่าในโปรแกรมสำเร็จรูป ช่วยสร้างความเข้าใจในทฤษฎีคาน นักเรียนมีเวลาเต็มที่ ในการฝึกปฏิบัติใช้งานโปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับวิเคราะห์โครงสร้างคาน ซึ่งสอดคล้องกับหัวใจสำคัญของ Flipped Classroom ที่เปลี่ยนชั่วโมงเรียน ให้เป็นพื้นที่ปฏิบัติการเชิงรุก (Active Learning) นอกจากนี้ การที่ครูเปลี่ยนบทบาทจากผู้บรรยายมาเป็นผู้ชี้แนะ (Coach) ทำให้นักเรียนได้รับการแก้ไขปัญหาคานใช้งานซอฟต์แวร์อย่างทั่วถึงทั้งงาน กิจกรรมการป้อนค่าและสังเกตผลลัพธ์ ผ่านระบบคอมพิวเตอร์ จึงช่วยเปลี่ยนทฤษฎีคานที่เป็นนามธรรม ให้เห็นภาพพฤติกรรมโครงสร้างเป็นรูปธรรมได้อย่างชัดเจนด้านประโยชน์และการนำไปประยุกต์ใช้ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า รูปแบบการเรียนนี้ กระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้นและใฝ่รู้มากกว่าการเรียนแบบปกติ รองลงมาคือ สามารถนำทักษะการคำนวณแรงปฏิกิริยา แรงเฉือน และแรงดัดจากโปรแกรมไปใช้งานจริงได้ และช่วยเพิ่มความมั่นใจ ในการวิเคราะห์โครงสร้างคานด้วยระบบคอมพิวเตอร์ เนื่องจากเปลี่ยนจากการนั่งฟังบรรยายสูตรคำนวณ ที่น่าเบื่อหน่าย มาเป็นการใช้เครื่องมือเทคโนโลยี และเทคนิคการวิเคราะห์วิดีโอที่ทำทนาย เมื่อนักเรียนเกิดความเข้าใจจนสามารถใช้ซอฟต์แวร์วิเคราะห์โครงสร้างคาน ได้ด้วยตนเอง ยิ่งสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Efficacy) และทำให้นักเรียนตระหนักถึงคุณค่าของบทเรียนว่าสามารถนำทักษะเชิงเทคโนโลยีนี้ไปปรับใช้กับการทำงานจริงในสายวิชาชีพช่างก่อสร้าง หรืองานวิศวกรรมโครงสร้างในอนาคตได้มากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ กิตติพงษ์ และคณะ (2563) ที่ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือและแบบโครงงาน ในการวิเคราะห์โครงสร้าง ด้วยวิธีการกระจายโมเมนต์ (Moment Distribution Method) สำหรับนักศึกษาช่างและวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งพบว่า การสลับบทบาทการบรรยายไปไว้นอกห้องเรียน ช่วยเพิ่มเวลาปฏิบัติการคำนวณและประยุกต์ ใช้ซอฟต์แวร์ในชั้นเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของผู้เรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกัน กับผลการวิจัยในครั้งนี้ ที่ช่วยเพิ่มความมั่นใจในการวิเคราะห์โครงสร้างคานด้วยระบบคอมพิวเตอร์ให้กับนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กิตติพงษ์ พุ่มพวง, และคณะ. (2563). การศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) ร่วมกับการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในรายวิชาการวิเคราะห์โครงสร้าง. รายงานการวิจัย. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์.
- ทศพร ทศแสนสิน, (2558) ผลของการใช้ซอฟต์แวร์การจัดการห้องเรียนกลับด้าน ผ่านระบบปฏิบัติการแอนดรอยด์ (Android)บนแอปพลิเคชันอุปกรณ์แท็บเล็ต ที่มีต่อความยึดมั่น ผูกพันในการเรียน. สาขาวิชาสารสนเทศ การแพทย์วิทยาลัยเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมหาวิทยาลัยรังสิต.

- ธนวัฒน์ ทองมา. (2565). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน โดยใช้วิธีทัศน์แบบมี ปฏิสัมพันธ์บนเว็บที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องภาคตัดกรวย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน . รายงานการวิจัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นครินทร์ สุกใส. (2561). ผลการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ห้องเรียนกลับด้านร่วมกับเกมมิฟิเคชันที่มีต่อความสามารถในการประยุกต์ความรู้ทางคอมพิวเตอร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา ดกกลาง. (2560). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาการออกแบบและพัฒนาโปรแกรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้วิธีการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน. สาขาวิชา เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ภาควิชาคอมพิวเตอร์ศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- เบญจพร สุคนธร. (2561). แนวทางการใช้ห้องเรียนกลับด้านในการเรียนการสอนวิชาเคมีสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภาณุวัฒน์ สงแสง. (2563). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดวิเคราะห์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการวิเคราะห์วิดีโอ. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- รักถิ่น เหลาหา และ กิตติพงษ์ ชินสุข. (2561). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับทาง โดยใช้ ทัศนูปกรณ์เชื่อมโยง การเรียนรู้ ร่วมกับ ห้องเรียนเสมือนจริง เพื่อพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วรท บุญสิงห์ , ประสิทธิ์ ประมงอุดมรัตน์ , ศักดา กัตเวทวาทักษ์ และชนากานต์ มาศโอสถ. (2566). การจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือและแบบโครงงานในการวิเคราะห์โครงสร้างด้วยวิธีการกระจายโมเมนต์ภาควิชาครุศาสตร์โยธา. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ จ.กรุงเทพมหานคร.
- Bergmann, J., & Sams, A. (2012). *Flip your classroom: Reach every student in every class every day*. International Society for Technology in Education.

การบริหารจัดการที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทเอกชน แห่งหนึ่ง The Influence of Management Practices on Employees' Work Motivation in a Private Company

สุธิดา ถนอมวงษ์¹

คณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ¹

suthida.tanom@gmail.com¹

บทคัดย่อ

การบริหารจัดการที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการบริหารจัดการที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง และเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ พนักงาน จำนวน 193 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถาม การทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม มีค่าเท่ากับค่าความเชื่อมั่น 0.776 ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ t-test (Independent - Samples)

ผลการศึกษาพบว่า

การบริหารจัดการที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด การบริหารจัดการ ได้แก่ด้านวางแผน ด้านการจัดการองค์กร ด้านการสั่งการ ด้านการประสานงาน ด้านการควบคุม และแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ได้แก่ ด้านเงินเดือนด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ด้านนโยบายและการบริหารงาน ด้านสภาพการทำงาน ด้านความเป็นอยู่ส่วนตัว ด้านความมั่นคงในการทำงานและด้านวิธีการปกครองบัญชา อยู่ในระดับมากที่สุด และ พบว่า อายุส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ด้านความเป็นอยู่ส่วนตัว และ นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่ ด้านความมั่นคงในการทำงาน

คำสำคัญ : การบริหาร, การจัดการ, แรงจูงใจ

Abstract

This study aimed to investigate the management practices affecting employees' work motivation in a private company and to examine the level of employees' work motivation. The sample consisted of 193 employees. The research instrument was a questionnaire with a reliability coefficient of 0.776. Data were analyzed using statistical software. Descriptive statistics included percentage, mean, and standard deviation, while inferential statistics included the Independent Samples t-test.

Research Findings

The management practices that have the greatest impact on overall employee work motivation are: planning, organizing, directing, coordinating, and controlling. Work motivation, on the other hand, is significantly influenced by: salary, interpersonal relationships, policy and administration, job status, personal well-being, job security, and leadership methods. Furthermore, age has a statistically significant effect on employee work motivation at the 0.05 level for personal well-being and at the 0.01 level for job security.

Keyword : Administrations, management, motivation

บทนำ

ในยุคศตวรรษที่ 21 องค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนต่างต้องเผชิญกับสภาวะแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความผันผวน ความไม่แน่นอน ความซับซ้อน และความคลุมเครือ (VUCA World) (ดนัย เทียนพุฒ, 2563) การที่องค์กรจะสามารถดำรงอยู่รอดพ้นจากวิกฤต หรือขับเคลื่อนไปสู่ความเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องได้นั้น ปัจจัยสำคัญไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนทรัพยากรที่องค์กรมี หากแต่อยู่ที่ “ขีดความสามารถในการบริหารจัดการ” (Management Capability) ภายใต้ข้อจำกัดของทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด (สมาน รังสิโยภักดิ์, 2557) ผู้บริหารยุคปัจจุบันจึงต้องแบกรับภารกิจที่ท้าทาย ทั้งการแข่งขันในระดับสากล การปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับที่ซับซ้อน และแรงกดดันจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรอบด้าน การบริหารงานในปัจจุบันจึงไม่ได้อาศัยเพียงแค่ “ศาสตร์” หรือทฤษฎีการบริหารจัดการเท่านั้น แต่ยังต้องผสมผสาน “ศิลป์” ในการจูงใจและขับเคลื่อนทุนมนุษย์ (Human Capital) ซึ่งเป็นกลไกสำคัญที่สุดในการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางด้าน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม และการดิสรรับชั้นทางเทคโนโลยี (Digital Disruption) ส่งผลให้ลักษณะงานของผู้บริหาร มีความซับซ้อนและใช้เวลาในแต่ละวันที่ยาวนานขึ้น ผู้นำองค์กรจำเป็นต้องมีวิสัยทัศน์ที่ก้าวไกลและความยืดหยุ่นในการตัดสินใจภายใต้ความเสี่ยง เพื่อแสวงหาโอกาสใหม่ ๆ ให้แก่องค์กร การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพในยุคนี้จึงหมายถึงการเปลี่ยนผ่านจากการตั้งรับ (Reactive) ไปสู่การรุกคืบเชิงกลยุทธ์ (Proactive) เพื่อรักษาความเสถียรภาพและสร้างความเติบโตให้แก่องค์กรอย่างยั่งยืน จากปัญหาและข้อยุ่งยากในการบริหารงานสามารถลดลงได้ หากผู้บริหารมีความเข้าใจในพฤติกรรมศาสตร์และสามารถวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจของพนักงานได้อย่างแม่นยำ เมื่อพนักงานเกิดความพึงพอใจในงาน (Job Satisfaction) อัตราการขาดงาน การลาออก หรือการขัดแย้งในองค์กรจะลดลง ในขณะที่ผลผลิตของงาน (Productivity) จะเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

จากเหตุผลดังกล่าว จึงมีความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง

วัตถุประสงค์

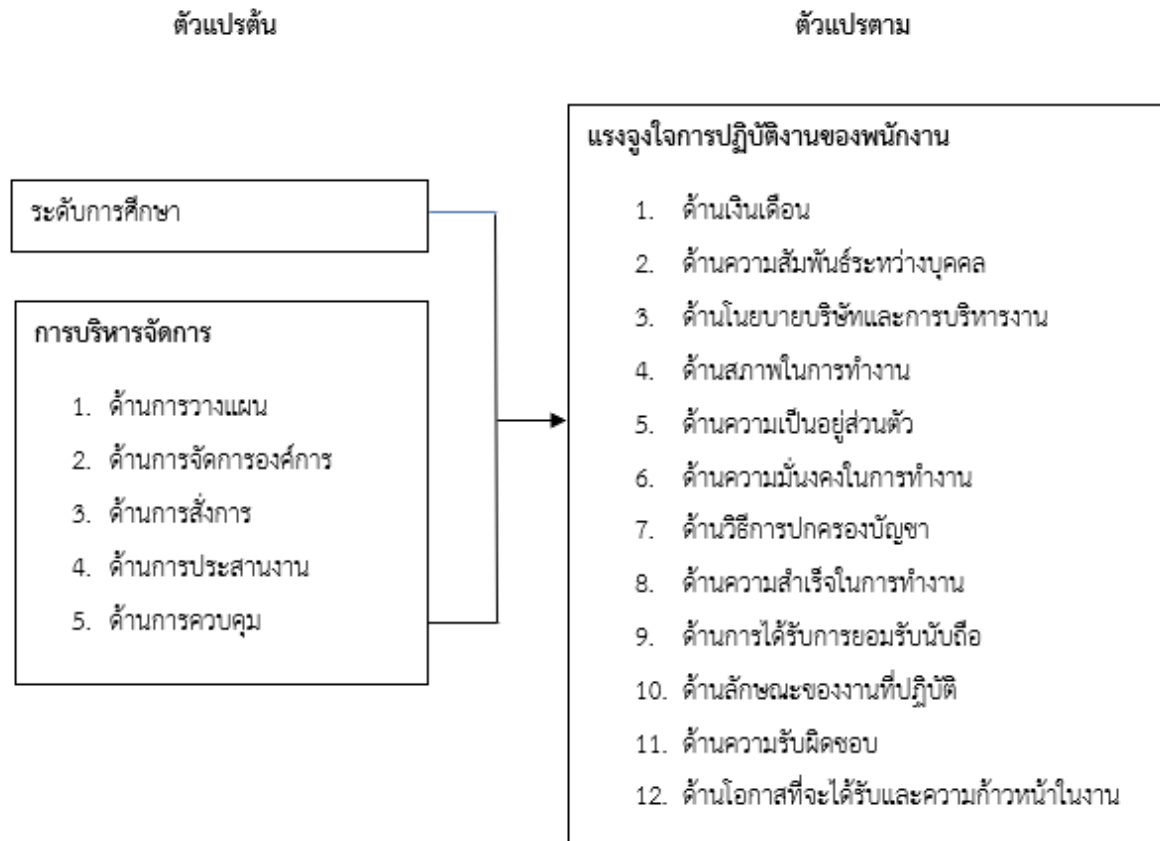
1. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการในการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทเอกชน แห่งหนึ่ง
2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทเอกชน แห่งหนึ่ง
3. เพื่อเปรียบเทียบ แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานกับระดับการศึกษา

สมมติฐาน

ระดับการศึกษาที่ต่างกันส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานพนักงานต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพประกอบที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ พนักงานประจำ จำนวน 372 คน กลุ่มตัวอย่าง โดยการกำหนดสัดส่วนในการแจกแบบสอบถาม จำนวน 193 คน โดยใช้สูตรจากการคำนวณสูตรของยามานะ (Yamane, 1970) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมาจากการศึกษากรอบแนวคิดทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจน คำชี้แนะจากคณะกรรมการและผู้ทรงคุณวุฒิ นำแบบสอบถามที่ได้จากการทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม มีค่า เท่ากับความเชื่อมั่น 0.776

การวิเคราะห์ข้อมูล การบริหารจัดการที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงาน โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา คือค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ระดับการศึกษาที่ต่างกันส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานพนักงาน ต่างกัน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ t-test (Independent - Samples)

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการบริหารจัดการ โดยแสดงเป็นภาพรวมดังนี้
ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการบริหารจัดการที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงาน

การบริหารจัดการ	($\bar{X}$)	S.D	การแปลผล
1. ด้านการวางแผน (P=Planning)	4.56	.348	มากที่สุด
2. ด้านการจัดการองค์กร (O=Organizing)	4.55	.352	มากที่สุด
3. ด้านการสั่งการ (C=Commanding)	4.42	.403	มากที่สุด
4. ด้านการประสานงาน (Co=Coordinating)	4.48	.431	มากที่สุด
5. ด้านการควบคุม (C=Controlling)	4.54	.463	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ ทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณา พบว่า ด้านการวางแผน (P=Planning) ($\bar{X}$ = 4.56, S.D = .348) รองลงมาคือ ด้านการจัดการองค์กร (O=Organizing) ($\bar{X}$ = 4.55, S.D = .352) ด้านการควบคุม (C=Controlling) ($\bar{X}$ = 4.54, S.D = .463) ด้านการประสานงาน (Co=Coordinating) ($\bar{X}$ = 4.48, S.D = .431) และ ด้านการสั่งการ (C=Commanding) ($\bar{X}$ = 4.42, S.D = .403) ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงาน

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานในด้านภาพรวม

แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงาน	($\bar{X}$)	S.D	การแปลผล
1. ด้านเงินเดือน	4.48	.413	มากที่สุด
2. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	4.53	.427	มากที่สุด
3. ด้านนโยบายบริษัทและการบริหารงาน	4.42	.406	มากที่สุด
4. ด้านสภาพภาพในการทำงาน	4.49	.427	มากที่สุด
5. ด้านความเป็นอยู่ส่วนตัว	4.44	.427	มากที่สุด
6. ด้านความมั่นคงในการทำงาน	4.38	.436	มากที่สุด
7. ด้านวิธีการปกครองบัญชา	4.54	.497	มากที่สุด
8. ความสำเร็จในการทำงาน	4.48	.431	มากที่สุด
9. ด้านการได้รับการยอมรับนับถือ	4.38	.412	มากที่สุด
10. ด้านลักษณะของงานที่ปฏิบัติ	4.52	.470	มากที่สุด
11. ด้านความรับผิดชอบ	4.50	.391	มากที่สุด
12. ด้านโอกาสที่จะได้รับและความก้าวหน้าในอนาคต	4.37	.458	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ ทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณา พบว่า ด้านวิธีการปกครองบัญชา ($\bar{X}$ = 4.54, S.D = .497) รองลงมาคือ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ($\bar{X}$ = 4.53, S.D = .427) ด้านลักษณะของงานที่ปฏิบัติ ($\bar{X}$ = 4.52, S.D = .470) ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}$ = 4.50, S.D = .391) และด้านสภาพภาพในการทำงาน ($\bar{X}$ = 4.49, S.D = .427)

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์สมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ระดับการศึกษาที่ต่างกันส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานพนักงานต่างกัน

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์สมมติฐาน

แรงจูงใจ	ระดับการศึกษา	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
1. ด้านเงินเดือน	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.48	.420	.535	.724
	ปริญญาตรี	34	4.46	.385		
2. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.53	.421	-.351	.726
	ปริญญาตรี	34	4.55	.462		
3. ด้านนโยบายและการบริหารงาน	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.42	.417	.168	.867
	ปริญญาตรี	34	4.41	.358		
4. ด้านสถานะภาพการทำงาน	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.47	.428	-1.026	.306
	ปริญญาตรี	34	4.55	.424		
5. ด้านความเป็นอยู่ส่วนตัว	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.41	.416	-2.473*	.014
	ปริญญาตรี	34	4.60	.445		
6. ด้านความมั่นคงในการทำงาน	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.33	.426	-3.574**	.000
	ปริญญาตรี	34	4.61	.411		
7. ด้านวิธีการปกครองบัญชา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.52	.481	-1.264	.212
	ปริญญาตรี	34	4.62	.432		
8. ด้านความสำเร็จในการทำงานของบุคคล	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.46	.429	-1.173	.242
	ปริญญาตรี	34	4.55	.439		
9. ด้านการได้รับการยอมรับนับถือ	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.36	.408	-1.051	.294
	ปริญญาตรี	34	4.45	.433		
10. ด้านลักษณะของงานที่ปฏิบัติ	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.50	.472	-1.289	.191
	ปริญญาตรี	34	4.61	.457		
11. ด้านความรับผิดชอบ	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.49	.391	-.895	.372
	ปริญญาตรี	34	4.55	.391		
12. ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต	ต่ำกว่าปริญญาตรี	159	4.35	.458	-1.181	.239
	ปริญญาตรี	34	4.46	.457		

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ ระดับการศึกษาที่ต่างกันส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานพนักงานต่างกัน พบว่าระดับการศึกษาส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ด้านความเป็นอยู่ส่วนตัว (Sig = .014) และ นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่ ด้านความมั่นคงในการทำงาน (Sig = .000)

สรุป

การบริหารจัดการขององค์กรทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ การวางแผน, การจัดองค์การ, การสั่งการ, การประสานงาน และการควบคุม อยู่ในระดับ "มากที่สุด" สะท้อนถึงประสิทธิภาพการบริหารที่สูง ทำให้นักงานพึงพอใจและพร้อมปฏิบัติตามนโยบาย และส่งผลให้พนักงานมีแรงจูงใจในการปฏิบัติงานตามความคิดเห็นที่อยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาการบริหารจัดการที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทเอกชน แห่งหนึ่งโดยด้านการวางแผน ด้านจัดการองค์การ ด้านการสั่งการ ด้านการประสานงาน และด้านการควบคุมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการบริหารจัดการขององค์กร ทั้งนี้เนื่องจากหากองค์การมีการวางแผนการบริหารจัดการที่เหมาะสม ย่อมทำให้ พนักงานเกิดความพึงพอใจ และมีความเห็นด้วย พร้อมที่จะปฏิบัติตามนโยบาย หรือแผนการ ดำเนินการต่าง ๆ ขององค์กรได้เป็นอย่างดี โดยผลการศึกษาที่พบสอดคล้องกับแนวคิดของ อำนาจ ชีระ วณิช (2561) ที่กล่าวว่า การจัดการ หมายถึง การบริหารจัดการ คือ กระบวนการที่ผู้จัดการทำงานร่วมกันและ โดยอาศัยบุคลากรและทรัพยากรอื่น โดยการวางแผน การจัดองค์การการนำและควบคุมเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายขององค์กรภายใต้สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง โดยพนักงานมีแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า แรงจูงใจในการปฏิบัติงานที่พนักงานมากที่สุด คือ ด้านการปกครอง รองลงมาคือ ด้านความสัมพันธ์ และ ด้านโอกาสที่จะได้รับและความก้าวหน้าในอนาคตผลการศึกษาที่พบสอดคล้องกับผลกับ แนวคิดของ อารยา สละน้อย (2561) ที่ทำการศึกษา เรื่อง “แรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน บริษัท มาห์เล สยาม ฟิเตอร์ ซิสเต็มส์ จำกัด ที่พบว่า ปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานใน ระดับมากที่สุด คือ แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ ด้านความสัมพันธ์ส่วนบุคคล และปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจ ในการท างานของพนักงานใน ระดับมาก คือ แรงจูงใจด้านลักษณะงาน และด้านนโยบายบริษัท จากผล การศึกษาสามารถสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่าง ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน ด้านความรับผิดชอบ และด้านความสัมพันธ์ส่วนบุคคล ดังนั้นองค์กรจึงควรมีการ ส่งเสริม และวางแผนการบริหารจัดการด้าน ความรับผิดชอบ และด้านความสัมพันธ์ส่วนบุคคลให้มีความเหมาะสมมากขึ้น เพื่อส่งเสริมให้พนักงานมี แรงจูงใจในการปฏิบัติงานเพิ่มมากขึ้น

องค์ความรู้ใหม่

ภาพประกอบที่ 2 แสดงการบริหารจัดการขององค์กรทั้ง 5 ด้าน

เอกสารอ้างอิง

- ดนัย เทียนพุฒ. (2563). *การบริหารคนในยุค VUCA World*. กรุงเทพฯ: ดีเอ็นที คอนซัลแตนท์.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2559). *พฤติกรรมองค์กรและการบริหารจัดการ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมาน รังสิโยภักดิ์. (2557). *หลักการบริหารงานบุคคล*. (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: สวัสดิการสำนักงาน ก.พ.
- อารยา สละน้อย. (2561). *แรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน บริษัท มาห์เล สยาม ฟิลเตอร์ ซิสเต็มส์ จำกัด*. สารนิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก.
- อำนาจ ธีระวนิช. (2561). *การจัดการยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: มาเธอร์ บอส แพค.

การบูรณาการเทคโนโลยี Generative AI กับการเรียนรู้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

The Integration of Generative AI Technology with Buddhist Principles Learning for Lower Secondary School Students

พิมพ์ทักษอร แสงทองไชย

โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) สืบเคราะห์แนวคิดและหลักการในการบูรณาการเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์เชิงกำเนิด (Generative AI) กับการจัดการเรียนรู้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และ (2) นำเสนอแนวทาง การใช้ Generative AI เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ การประยุกต์ใช้หลักธรรม และการใช้เทคโนโลยีอย่างมีจริยธรรม โดยสืบเคราะห์แนวคิด Active Learning, AI-Assisted Learning, Constructivism, การสะท้อนคิด และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ร่วมกับหลักการรู้เท่าทันปัญญาประดิษฐ์และการกำกับดูแลโดยครู จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า Generative AI มีศักยภาพในการสนับสนุนการตั้งคำถาม การวิเคราะห์สถานการณ์ การระดมความคิด และการสร้างสื่อการเรียนรู้ แต่การนำมาใช้กับนักเรียนจำเป็นต้องมีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล การกำหนดขอบเขตการใช้งานที่เหมาะสมกับวัย และการพัฒนาทักษะการตรวจสอบข้อเท็จจริง บทความจึงเสนอกรอบการจัดการเรียนรู้โดยยกตัวอย่างกิจกรรม “อริยสัจ 4 กับการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน” ให้ผู้เรียนวิเคราะห์ปัญหาตามกรอบ ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรค ใช้ Generative AI เป็นผู้ช่วย ในการตั้งคำถามและสร้างชิ้นงาน แล้วตรวจสอบคำตอบกับแหล่งข้อมูลทางพระพุทธศาสนาที่น่าเชื่อถือ ก่อนสะท้อนคิดและนำเสนอแนวทางแก้ปัญหาด้วยเหตุผล แนวทางดังกล่าวคาดว่าจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้เชิงลึก การคิดขั้นสูง ความคิดสร้างสรรค์ และการใช้ AI อย่างมีสติ และรับผิดชอบ ทั้งนี้ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงประจักษ์ต่อไป เพื่อประเมินประสิทธิผล ความปลอดภัย และเงื่อนไขการนำไปใช้ในบริบทผู้เรียนจริงอย่างเป็นระบบ

คำสำคัญ : ปัญญาประดิษฐ์เชิงกำเนิด, พระพุทธศาสนา, อริยสัจ 4, การคิดวิเคราะห์, การจัดการเรียนรู้เชิงรุก, การศึกษาในศตวรรษที่ 21

Abstract

This conceptual academic article aims to (1) synthesize principles for integrating Generative AI into Buddhist principles learning for lower secondary school students and (2) propose an instructional approach that uses Generative AI to foster analytical thinking, creativity, application of Buddhist teachings, and ethical technology use. The proposed approach integrates Active Learning, AI-Assisted Learning, Constructivism, reflection, collaborative learning, and AI literacy under teacher supervision. A review of the literature suggests that Generative AI can support questioning, scenario analysis, brainstorming, and digital content creation; however, its educational use requires fact-checking, privacy protection, age-appropriate safeguards, and explicit attention to AI limitations and hallucinations. Aligned with the author's Performance Agreement (PA) context, the article illustrates the approach through a learning activity on the Four Noble Truths and everyday problem solving. Students analyze a problem through Dukkha, Samudaya, Nirodha, and Magga, use Generative AI as a thinking and creation aid, verify AI-generated content against reliable Buddhist sources, and reflect on responsible application. The proposed framework may support deeper learning, higher-order thinking, creativity, and responsible AI use. Further empirical research is recommended to evaluate effectiveness, safety, and implementation conditions with actual learners.

Keywords: Generative AI, Buddhism, Four Noble Truths, Analytical Thinking, Active Learning, 21st-Century Education

บทนำ

การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์เชิงกำเนิด (Generative AI) ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงเครื่องมือ ที่สร้างข้อความ ภาพ เสียง และสื่อดิจิทัลได้อย่างรวดเร็ว เทคโนโลยีดังกล่าวมีศักยภาพในการสนับสนุนการเรียนรู้แบบเฉพาะบุคคล การระดมความคิด การตั้งคำถาม และการสร้างสื่อ แต่ในขณะเดียวกันก็มีข้อจำกัดด้านความถูกต้อง อคติ ความเป็นส่วนตัว และการพึ่งพาคำตอบจาก AI มากเกินไป UNESCO (2023) จึงเสนอให้การใช้ Generative AI ทางการศึกษาดำเนินควบคู่กับการกำกับดูแลโดยมนุษย์ การคุ้มครองข้อมูล และการพัฒนาความสามารถในการใช้ AI อย่างรับผิดชอบ

งานศึกษาร่วมสมัยสะท้อนทั้งโอกาสและความท้าทายของ Generative AI ในการศึกษา Kasneci et al. (2023) ชี้ว่าโมเดลภาษาขนาดใหญ่สามารถสนับสนุนการสร้างเนื้อหา การมีส่วนร่วม และการเรียนรู้เฉพาะบุคคล แต่จำเป็นต้องพัฒนาการคิดเชิงวิพากษ์และการตรวจสอบข้อเท็จจริง ขณะที่ Tlili et al. (2023) เสนอว่า การใช้ ChatGPT ในการศึกษาควรพิจารณาความร่วมมือระหว่างมนุษย์กับ AI และความเสี่ยงด้านจริยธรรม ส่วน Chan and Hu (2023) พบว่าผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ของ Generative AI ต่อการเรียนรู้ แต่มีความกังวลเรื่องความถูกต้อง ความเป็นส่วนตัว และจริยธรรม จึงยังตอกย้ำความจำเป็นของการกรอบการใช้งานที่มีครูเป็นผู้กำกับ สำหรับการเรียนรู้สาระพระพุทธศาสนา เป้าหมายสำคัญมิใช่เพียงการจดจำข้อหลักธรรม แต่คือการเข้าใจเหตุผล เห็นคุณค่า และนำหลักธรรมไปประยุกต์ใช้กับชีวิตจริง โดยเฉพาะอริยสัจ 4 ซึ่งมีโครงสร้างเชิงเหตุผลตั้งแต่การระบุปัญหา สืบค้นสาเหตุ กำหนดภาวะที่ต้องการ และเลือกแนวทางปฏิบัติ จึงเหมาะกับการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ

สำหรับการเรียนรู้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา เป้าหมายสำคัญมิใช่เพียงการจดจำข้อหลักธรรม แต่คือการเข้าใจเหตุผล เห็นคุณค่า และนำหลักธรรมไปประยุกต์ใช้กับชีวิตจริง โดยเฉพาะอริยสัจ 4 ซึ่งมีโครงสร้างเชิงเหตุผลตั้งแต่การระบุปัญหา สืบค้นสาเหตุ กำหนดภาวะที่ต้องการ และเลือกแนวทางปฏิบัติ จึงเหมาะกับการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้ แนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ในบริบทการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียน พบความจำเป็นในการพัฒนาการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ และการเชื่อมโยงหลักธรรมกับสถานการณ์ชีวิตจริงของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จึงสังเคราะห์แนวทางที่ผสมผสานการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) การเรียนรู้โดยมี AI เป็นผู้ช่วย (AI-Assisted Learning) การสะท้อนคิด (Reflection) การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) และการใช้ AI อย่างมีจริยธรรม (Ethical AI Use) โดยไม่อ้างว่าเป็นผลการทดลองหรือผลวิจัยเชิงประจักษ์

ข้อกังวลสำคัญที่บทความนี้ต้องการตอบคือ แม้มิงานศึกษาการใช้ Generative AI ในการศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่การนำมาใช้กับการเรียนรู้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นยังต้องการกรอบที่เชื่อมโยง “การคิดอย่างมีเหตุผล” “ความถูกต้องทางพุทธธรรม” และ “จริยธรรมการใช้ AI” อย่างเป็นระบบ ดังนั้น บทความจึงเสนอแนวทางที่ให้ AI ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือช่วยคิดและช่วยสร้าง ไม่ใช่ผู้ตัดสินความถูกต้องของหลักธรรม และกำหนดให้ครูและผู้เรียนตรวจสอบข้อมูลก่อนนำไปใช้ทุกครั้ง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสังเคราะห์แนวคิดและหลักการในการบูรณาการเทคโนโลยี Generative AI กับการจัดการเรียนรู้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

๒. เพื่อนำเสนอแนวทางการใช้ Generative AI เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ การประยุกต์ใช้หลักธรรม และการใช้เทคโนโลยีอย่างมีจริยธรรมของนักเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ครูมีกรอบแนวทางในการออกแบบกิจกรรมพระพุทธศาสนาที่ใช้ Generative AI อย่างมีประสิทธิภาพทางการเรียนรู้
๒. ผู้เรียนมีโอกาสฝึกคิดวิเคราะห์ เชื่อมโยงหลักธรรมกับสถานการณ์จริง และสร้างชิ้นงานโดยไม่พึ่งพา AI แบบสำเร็จรูป
๓. สถานศึกษามีแนวทางเบื้องต้นในการกำกับการใช้ AI ที่คำนึงถึงความถูกต้องของเนื้อหา ความปลอดภัย ความเป็นส่วนตัว และจริยธรรม
๔. เป็นฐานสำหรับการวิจัยเชิงประจักษ์ในชั้นเรียนที่สามารถประเมินผลด้านการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ และ AI literacy ต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

๑. ปัญญาประดิษฐ์เชิงกำเนิด (Generative AI) และการเรียนรู้โดยมี AI เป็นผู้ช่วย (AI-Assisted Learning)

Generative AI เป็นเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ที่สามารถสร้างเนื้อหาใหม่จากรูปแบบข้อมูลที่เรียนรู้มา เช่น ข้อความ ภาพ เสียง หรือสื่อดิจิทัล ในบริบทการศึกษา ควรระวังบทบาทของ AI เป็น “ผู้ช่วยการเรียนรู้” ที่ช่วยเสนอคำถาม ตัวอย่าง มุมมอง หรือแนวคิดเบื้องต้น ขณะที่ผู้เรียนยังต้องเป็นผู้วิเคราะห์ ตรวจสอบ ตัดสินใจ และรับผิดชอบต่อผลงานของตนเอง แนวคิดนี้สอดคล้องกับข้อเสนอของ UNESCO (2023) และ Kasneci et al. (2023) ที่เน้น human oversight, critical thinking และ fact-checking

๒. การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)

Active Learning เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมผ่านการลงมือปฏิบัติ การอภิปราย การตั้งคำถาม การแก้ปัญหา และการสะท้อนคิด มากกว่าการรับข้อมูลจากครูเพียงฝ่ายเดียว Bonwell and Eison (1991) อธิบายว่ากิจกรรมลักษณะดังกล่าวเอื้อต่อการคิดขั้นสูง การนำ Generative AI มาใช้จึงควรอยู่ภายในกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องคิดและตัดสินใจ ไม่ใช่เพียงสั่ง AI ให้ผลิตคำตอบสำเร็จรูป ในบริบทการจัดการเรียนรู้ของไทย แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับการจัดกระบวนการเรียนรู้ ที่ให้ผู้เรียนมีบทบาทและลงมือปฏิบัติอย่างมีความหมาย (ทิศนา ขวมนิธิ, ๒๕๖๔)

๓. Constructivism และการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Constructivism อธิบายว่าผู้เรียนสร้างความรู้ผ่านประสบการณ์ การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับข้อมูลใหม่ และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม แนวคิดของ Piaget และ Vygotsky (Piaget & Inhelder, 1972; Vygotsky, 1978) ช่วยอธิบายความสำคัญของการเรียนรู้ผ่านการลงมือทำ การสนทนา และการสนับสนุนจากครูหรือเพื่อน เมื่อใช้ AI ในชั้นเรียน ผู้เรียนจึงควรเปรียบเทียบคำตอบของ AI กับ ความเข้าใจของตนเอง อภิปรายกับเพื่อน และรับการชี้แนะจากครู

๔. การคิดวิเคราะห์และความคิดสร้างสรรค์

การคิดวิเคราะห์เกี่ยวข้องกับการแยกแยะข้อมูล ความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล การพิจารณาหลักฐาน และการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล ส่วนความคิดสร้างสรรค์เกี่ยวข้องกับการสร้างแนวคิดหรือผลงานที่มีความใหม่และเหมาะสม กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนวิเคราะห์สถานการณ์ตามอริยสัจ ๔ แล้วออกแบบโปสเตอร์หรือสื่อดิจิทัลด้วย AI จึงสามารถเชื่อมโยงการวิเคราะห์กับ

การสร้างสรรค์ได้ โดยครูต้องประเมินทั้งกระบวนการคิด เหตุผล และความถูกต้องของเนื้อหา ไม่ประเมินเฉพาะความสวยงามของชิ้นงาน แนวคิดนี้สอดคล้องกับลำดับพฤติกรรมการเรียนรู้ของ Bloom ที่ให้ความสำคัญกับการคิดขั้นสูงและการสร้างสรรค์ (Bloom, 1956)

5. การเรียนรู้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

การเรียนรู้หลักธรรมควรมุ่งให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย เห็นความสัมพันธ์ของเหตุและผล และประยุกต์ใช้หลักธรรมอย่างเหมาะสมกับชีวิตจริง สำหรับอริยสัจ 4 ผู้เรียนสามารถฝึกวิเคราะห์ปัญหาด้วยโครงสร้าง ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรค ซึ่งสอดคล้องกับการคิดแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบและเหมาะสมกับสถานการณ์ร่วมสมัย เช่น ความขัดแย้งในกลุ่มเพื่อน การกลั่นแกล้งออนไลน์ หรือการใช้สื่อสังคมอย่างขาดสติ

6. จริยธรรม AI และการตรวจสอบความถูกต้องทางพุทธธรรม

Generative AI อาจสร้างข้อมูลที่คลาดเคลื่อนหรือแต่งข้อมูลขึ้นได้ (AI hallucination) จึงไม่ควรถือคำตอบจาก AI เป็นแหล่งอ้างอิงสุดท้าย โดยเฉพาะการตีความหลักธรรม กระบวนการที่เสนอในบทความนี้กำหนดให้ผู้เรียนตรวจสอบคำตอบอย่างน้อย 2 ชั้น ได้แก่ (1) ตรวจสอบกับหนังสือเรียน หลักสูตร หรือแหล่งข้อมูลทางพระพุทธศาสนาที่น่าเชื่อถือ และ (2) ให้ครูตรวจสอบความถูกต้องก่อนเผยแพร่ชิ้นงาน พร้อมทั้งไม่ป้อนข้อมูลส่วนบุคคล ภาพบุคคล หรือข้อมูลอ่อนไหวเข้าสู่ระบบโดยไม่จำเป็น และใช้บัญชี/บริการตามเงื่อนไขอายุและนโยบายของสถานศึกษา

จากแนวคิดและวรรณกรรมข้างต้น ผู้เขียนสังเคราะห์ได้ว่า การใช้ Generative AI ในการเรียนรู้หลักธรรมไม่ควรเริ่มจากการให้ AI สร้างคำตอบสำเร็จรูป แต่ควรเริ่มจากการให้ผู้เรียนเผชิญสถานการณ์ปัญหา วิเคราะห์ด้วยกรอบอริยสัจ 4 ใช้ AI เพื่อขยายมุมมองและช่วยสร้างสรรค์ ตรวจสอบความถูกต้องกับแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ อภิปรายกับเพื่อนและครู แล้วจึงสะท้อนคิด และสรุปองค์ความรู้ด้วยตนเอง กระบวนการดังกล่าวเชื่อมโยงการจัดการเรียนรู้เชิงรุก แนวคิดการสร้างความรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้แบบร่วมมือ และการใช้ AI อย่างมีจริยธรรมเข้าด้วยกัน โดยวางผู้เรียนเป็นผู้คิดและตัดสินใจ ครูเป็นผู้ออกแบบและกำกับคุณภาพ และ AI เป็นเครื่องมือสนับสนุนการเรียนรู้

กรอบแนวคิดการบูรณาการ Generative AI กับการเรียนรู้หลักธรรม

องค์ประกอบนำเข้า	กระบวนการเรียนรู้	ผลลัพธ์ที่คาดหวัง
หลักอริยสัจ 4	Active Learning	การคิดวิเคราะห์
Generative AI	AI-Assisted Learning	การแก้ปัญหา
บริบทปัญหาชีวิตจริง	Collaborative Learning	ความคิดสร้างสรรค์
การกำกับโดยครู	Fact-checking / Dhamma	ความถูกต้องทางพุทธธรรม
แหล่งข้อมูลพุทธธรรมที่น่าเชื่อถือ	Verification	AI literacy
	อภิปรายและให้เหตุผล	
หลักจริยธรรมและความปลอดภัย	Reflection	การใช้ AI อย่างมีสติ
	Ethical AI Use	รับผิดชอบและเคารพผู้อื่น

กรอบดังกล่าววาง AI เป็นเครื่องมือสนับสนุนการคิด ขณะที่ครูทำหน้าที่ออกแบบสถานการณ์ กำหนดเกณฑ์ตรวจสอบความถูกต้อง และดูแลความปลอดภัย ผู้เรียนเป็นผู้ตั้งคำถาม วิเคราะห์ ตรวจสอบ สร้างสรรค์ และสะท้อนคิดด้วยตนเอง

แนวทางการบูรณาการ Generative AI ในการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์หลักสูตรและผลลัพธ์การเรียนรู้ กำหนดตัวชี้วัด จุดประสงค์ และพฤติกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนแสดงออก โดยเชื่อมโยงกับการอธิบายอริยสัจ 4 การวิเคราะห์สถานการณ์ และการเสนอแนวทางแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล

ขั้นที่ 2 กำหนดสถานการณ์ปัญหาที่ใกล้ตัว เลือกสถานการณ์ที่เหมาะสมกับวัย เช่น การถูกนำภาพไปตัดต่อ และล้อเลียนในกลุ่มออนไลน์ เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างหลักธรรมกับชีวิตจริง

ขั้นที่ 3 วิเคราะห์ด้วยอริยสัจ 4 ก่อนใช้ AI ให้ผู้เรียนระบุ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ และมรรคด้วยความคิดของตนเองก่อน เพื่อป้องกันการพึ่งพาคำตอบจาก AI และใช้เป็นฐานสำหรับเปรียบเทียบ

ขั้นที่ 4 ใช้ Generative AI เป็นผู้ช่วยคิด ผู้เรียนเขียน Prompt เพื่อขอให้ AI ช่วยเสนอคำถาม มุมมอง หรือแนวทางเพิ่มเติม เช่น ขอให้ตรวจสอบว่าการจำแนกทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรคมีเหตุผลหรือไม่ โดยห้ามคัดลอกคำตอบโดยไม่วิเคราะห์

ขั้นที่ 5 ตรวจสอบความถูกต้อง (Dhamma Verification) ผู้เรียนเปรียบเทียบคำตอบ AI กับหนังสือเรียน/แหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ และให้ครูตรวจประเด็นที่เกี่ยวกับหลักธรรม หากพบความคลาดเคลื่อนให้บันทึกว่า AI ผิดตรงไหน และแก้ไขอย่างไร

ขั้นที่ 6 สร้างชิ้นงานอย่างสร้างสรรค์ ผู้เรียนออกแบบโปสเตอร์ “ธรรมะสู่ทางออก” หรือสื่อดิจิทัล โดยแสดงสถานการณ์ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค และทางออกที่ปฏิบัติได้จริง พร้อมระบุว่า AI ช่วยส่วนใดและผู้เรียนปรับแก้ส่วนใด

ขั้นที่ 7 นำเสนอ อภิปราย และสะท้อนคิด แต่ละกลุ่มนำเสนอเหตุผล รับข้อเสนอแนะจากเพื่อนและครู แล้วสะท้อนว่า AI ช่วยให้คิดดีขึ้นอย่างไร มีข้อมูลใดที่ต้องตรวจสอบ และหลักธรรมสามารถนำไปใช้กับชีวิตจริงอย่างไร

ขั้นที่ 8 ประเมินเพื่อพัฒนา ใช้แบบทดสอบก่อน-หลัง แบบประเมินการคิดวิเคราะห์ RUBRIC ชิ้นงาน แบบสังเกตพฤติกรรม และแบบสะท้อนคิด โดยเน้นหลักฐานจากกระบวนการคิด ไม่ใช้ความสวยงามของผลงาน AI เป็นตัวชี้วัดเพียงอย่างเดียว

ตัวอย่างการประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดในชั้นเรียน

ตัวอย่างกิจกรรม “ธรรมะสู่ทางออก: อริยสัจ 4 กับการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สามารถใช้สถานการณ์การกลั่นแกล้งทางออนไลน์เป็นโจทย์หลัก ผู้เรียนทำงานกลุ่ม วิเคราะห์สถานการณ์ด้วยอริยสัจ 4 ใช้ ChatGPT หรือ Generative AI เพื่อช่วยตั้งคำถามและเสนอแนวทางเพิ่มเติม จากนั้นตรวจสอบความถูกต้องและสร้างโปสเตอร์ A4 ที่สื่อสารทางออกอย่างมีเหตุผล กิจกรรมนี้เป็นตัวอย่างการประยุกต์กรอบแนวคิดที่ผสมผสาน Active Learning, AI-Assisted Learning, Reflection, Collaborative Learning และ Ethical AI Use และสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการอธิบาย วิเคราะห์ ประยุกต์ใช้ และเห็นคุณค่าของหลักธรรม

แนวทางการประเมินผลที่เสนอ

สำหรับการนำกรอบแนวคิดดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในชั้นเรียน ผู้สอนอาจเลือกใช้แนวทางการประเมินต่อไปนี้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ เครื่องมือดังกล่าวเป็นข้อเสนอเชิงประยุกต์ มิใช่เครื่องมือวิจัยที่ผ่านการทดลองหรือการตรวจสอบคุณภาพในบทความนี้

สิ่งที่ประเมิน	เครื่องมือที่เสนอ	หลักฐานที่พิจารณา
ความรู้และการประยุกต์ใช้หลักธรรม	แบบทดสอบก่อน-หลัง	ความเข้าใจอริยสัจ 4 และการนำไปวิเคราะห์สถานการณ์
การคิดวิเคราะห์	Rubric การคิดวิเคราะห์	การจำแนกปัญหา-สาเหตุ-เป้าหมาย-แนวทาง และเหตุผลประกอบ

สิ่งที่ประเมิน	เครื่องมือที่เสนอ	หลักฐานที่พิจารณา
ความคิดสร้างสรรค์	Rubric ชิ้นงาน	ความเหมาะสม ความชัดเจน ความสร้างสรรค์ และความถูกต้องของเนื้อหา
AI literacy และจริยธรรม	แบบสังเกต + Reflection	การเขียน Prompt การตรวจสอบข้อมูล การระบุบทบาท AI และการคุ้มครองข้อมูล
การมีส่วนร่วม	แบบสังเกตพฤติกรรม	การตั้งคำถาม อภิปราย รับฟัง และทำงานร่วมกัน

ข้อจำกัดและข้อควรระวังในการนำแนวทางไปใช้

1. ความพร้อมของอุปกรณ์ อินเทอร์เน็ต และบัญชีผู้ใช้แตกต่างกัน อาจทำให้ผู้เรียนเข้าถึงเครื่องมือไม่เท่าเทียมกัน
2. Generative AI อาจสร้างข้อมูลคลาดเคลื่อน โดยเฉพาะการอธิบายศัพท์หรือหลักการ จึงต้องมี Dhamma Verification และการกำกับโดยครู
3. การใช้ AI กับผู้เยาว์ต้องพิจารณาเงื่อนไขอายุ นโยบายของผู้ให้บริการ ความยินยอมที่เกี่ยวข้อง และแนวปฏิบัติของสถานศึกษา
4. ไม่ควรป้อนข้อมูลส่วนบุคคล ภาพบุคคล เหตุการณ์ที่ระบุตัวตนได้ หรือข้อมูลอ่อนไหวเข้าสู่ระบบโดยไม่จำเป็น
5. ผลงานที่ AI ช่วยสร้างอาจดูสวยงามแต่ไม่สะท้อนความเข้าใจของผู้เรียน จึงต้องประเมินกระบวนการคิด Prompt การตรวจสอบ และ Reflection ควบคู่กัน
6. แนวทางในบทความนี้เป็นข้อเสนอเชิงแนวคิด มิใช่ผลการทดลอง จึงยังไม่สามารถสรุปเชิงเหตุผลว่า Generative AI ทำให้ผลสัมฤทธิ์หรือทักษะของผู้เรียนสูงขึ้นได้จนกว่าจะมีข้อมูลเชิงประจักษ์รองรับ

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยในอนาคต

เพื่อพัฒนาองค์ความรู้จากกรอบแนวคิดนี้ให้มีหลักฐานเชิงประจักษ์มากขึ้น การศึกษาวิจัยในอนาคตควรดำเนินการในประเด็นต่อไปนี้

1. ควรทดลองใช้แนวทางกับกลุ่มผู้เรียนจริงและรายงานบริบท กลุ่มเป้าหมาย ระยะเวลา เครื่องมือ และกระบวนการเก็บข้อมูลอย่างชัดเจน
2. ควรตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ เช่น ความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) และความเชื่อมั่นตามความเหมาะสมของเครื่องมือ
3. หากใช้การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ควรอธิบายวงจร Plan-Act-Observe-Reflect และหลักฐานการปรับปรุงแต่ละวงจร
4. ควรเปรียบเทียบคะแนนก่อน-หลัง ผลการประเมินชิ้นงาน และข้อมูลเชิงคุณภาพ พร้อมใช้สถิติที่เหมาะสมกับแบบแผนการวิจัย
5. ควรศึกษาความถูกต้องทางพุทธธรรมของคำตอบ AI ความถี่ของ AI hallucination และประสิทธิผลของกระบวนการ fact-checking
6. ควรศึกษาความปลอดภัย ความเป็นส่วนตัว ความเสมอภาคในการเข้าถึง และผลต่อการพึ่งพา AI ของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา

สรุป

จากการสังเคราะห์แนวคิดพบว่า Generative AI สามารถนำมาใช้สนับสนุนการเรียนรู้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาได้เมื่อถูกออกแบบให้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการ Active Learning และไม่แทนที่การคิดของผู้เรียน กรอบที่เหมาะสมควรให้ผู้เรียนเริ่มจากการคิดด้วยตนเอง ใช้ AI เพื่อขยายมุมมอง ตรวจสอบคำตอบกับแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ อภิปรายกับเพื่อน รับการกำกับจากครู สร้างชิ้นงาน และสะท้อนคิด การประยุกต์กับอริยสัจ 4 มีความเหมาะสมเพราะช่วยจัดระบบการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขอย่างเป็นเหตุเป็นผล ทั้งยังเชื่อมโยงโดยตรงกับประเด็นท้าทายในงาน PA ของผู้เขียนที่มุ่งพัฒนาการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ และการประยุกต์ใช้หลักธรรมในชีวิตจริง อย่างไรก็ตาม แนวทางนี้ยังเป็นข้อเสนอเชิงวิชาการ จึงควรมีการวิจัยเชิงประจักษ์ที่มีเครื่องมือและข้อมูลชัดเจนก่อนสรุปผลด้านประสิทธิผล พร้อมให้ความสำคัญกับความถูกต้องทางพุทธธรรม ความปลอดภัยของผู้เยาว์ การคุ้มครองข้อมูล และการใช้ AI อย่างมีจริยธรรม

เอกสารอ้างอิง

- Bloom, B. S. (1956). *Taxonomy of educational objectives: The classification of educational goals*. Longmans, Green and Company.
- Bonwell, C. C., & Eison, J. A. (1991). *Active learning: Creating excitement in the classroom*. George Washington University.
- Chan, C. K. Y., & Hu, W. (2023). Students' voices on generative AI: Perceptions, benefits, and challenges in higher education. *International Journal of Educational Technology in Higher Education*, 20, 43. <https://doi.org/10.1186/s41239-023-00411-8>
- Kasneci, E., Sessler, K., Küchemann, S., Bannert, M., Dementieva, D., Fischer, F., Gasser, U., Groh, G., Günnemann, S., Hüllermeier, E., Krusche, S., Kutyniok, G., Michaeli, T., Nerdel, C., Pfeffer, J., Poquet, O., Sailer, M., Schmidt, A., Seidel, T., Stadler, M., Weller, J., Kuhn, J., & Kasneci, G. (2023). *ChatGPT for good? On opportunities and challenges of large language models for education*. *Learning and Individual Differences*, 103, 102274. <https://doi.org/10.1016/j.lindif.2023.102274>
- Piaget, J., & Inhelder, B. (1972). *The psychology of the child*. Basic Books.
- Tlili, A., Shehata, B., Adarkwah, M. A., Bozkurt, A., Hickey, D. T., Huang, R., & Agyemang, B. (2023). *What if the devil is my guardian angel: ChatGPT as a case study of using chatbots in education*. *Smart Learning Environments*, 10, 15. <https://doi.org/10.1186/s40561-023-00237-x>
- UNESCO. (2023). *Guidance for generative AI in education and research*. UNESCO.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กระทรวงศึกษาธิการ.
- ทิตนา แคมมณี. (2564). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 25). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

คำแนะนำในการจัดเตรียมต้นฉบับสำหรับผู้เขียนวารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิ

1. ข้อมูลเบื้องต้นของวารสาร

1.1 วัตถุประสงค์

1) เพื่อเป็นสื่อกลางในการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิชาการผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษในสาขาวิชาการบริหารธุรกิจและสาขาการจัดการ และรัฐประศาสนศาสตร์ นิเทศศาสตร์ ศิลปศาสตร์ และสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ที่มีคุณภาพซึ่งสามารถแสดงถึงประโยชน์ทั้งในเชิงทฤษฎี

2) เพื่อให้ นักวิจัยสามารถนำไปพัฒนาหรือสร้างองค์ความรู้ใหม่และประโยชน์ในเชิงปฏิบัติที่นักปฏิบัติสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคธุรกิจ และภาคสังคมและชุมชน เพื่อส่งเสริมการศึกษา ค้นคว้า วิจัย และนำเสนอผลงานทางวิชาการของคณาจารย์ นักวิจัย นักวิชาการ และนักศึกษา

1.2 ขอบเขตเนื้อหา ประกอบด้วย

- 1) การเงิน การตลาด การบัญชี
- 2) อุตสาหกรรม
- 3) โลจิสติกส์
- 4) รัฐศาสตร์
- 5) บริหารธุรกิจและการจัดการ
- 6) ศิลปศาสตร์
- 7) มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

1.3 กำหนดตีพิมพ์เผยแพร่

วารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิ เริ่มตีพิมพ์เผยแพร่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2560 โดยจัดทำเป็นราย

4 เดือน (3 ฉบับ/ปี)

- 1) ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม-เดือนเมษายน
- 2) ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม-เดือนสิงหาคม
- 3) ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน-เดือนธันวาคม

2. นโยบายการพิจารณาตีพิมพ์ผลงาน

2.1 คำแนะนำทั่วไป

1) ผลงานที่เสนอตีพิมพ์ต้องไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร เอกสารการประชุม หรือสิ่งพิมพ์ใดมาก่อน

2) ผลงานที่เสนอตีพิมพ์ต้องไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณารอตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งตีพิมพ์อื่นใด

3) ทศนะและข้อคิดเห็นใด ๆ ในบทความถือเป็นทัศนะของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วยกับทัศนะเหล่านั้นและไม่ถือว่าเป็นความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ กรณีมีการฟ้องร้องเรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนแต่เพียงฝ่ายเดียว

4) ลิขสิทธิ์บทความของผู้เขียนและมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิ ได้รับการสงวนสิทธิตามกฎหมายการตีพิมพ์จะต้องได้รับอนุญาตโดยตรงจากผู้เขียนและมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิเป็นลายลักษณ์อักษร

2.2 ประเภทผลงานที่รับตีพิมพ์

วารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิรับพิจารณาตีพิมพ์บทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ดังนี้

- 1) บทความวิชาการ (Academic Article)
- 2) บทความวิจัย (Research Article)
- 3) บทความปริทัศน์ (Review Article)
- 4) บทวิจารณ์หนังสือ (Book Review)

2.3 การพิจารณากลับกรองบทความ

1) บทความที่จะได้รับพิจารณาตีพิมพ์ ต้องเป็นบทความที่แสดงให้เห็นถึงคุณภาพทางงานวิชาการและมีประโยชน์ทั้งในเชิงทฤษฎีเพื่อให้นักวิจัยสามารถนำไปพัฒนาหรือสร้างองค์ความรู้ใหม่ และประโยชน์ในเชิงปฏิบัติที่นักปฏิบัติสามารถนำไปประยุกต์ใช้ทั้งในภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคธุรกิจ ภาคสังคม และชุมชน

2) บทความที่จะได้รับการตีพิมพ์ต้องผ่านกระบวนการกลั่นกรองจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Reviewer) ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 2 ท่าน และได้รับความเห็นชอบจากกองบรรณาธิการ

2.4 กระบวนการพิจารณากลับกรองบทความ (Peer Review)

1) กองบรรณาธิการจะแจ้งให้ผู้เขียนทราบเมื่อกองบรรณาธิการได้รับบทความเรียบร้อยแล้ว

2) กองบรรณาธิการจะตรวจสอบบทความว่าอยู่ในขอบเขตเนื้อหาวารสารหรือไม่ รวมถึงคุณภาพทางวิชาการ และประโยชน์ทั้งในเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ

3) ในกรณีที่กองบรรณาธิการพิจารณาเห็นควรรับบทความไว้พิจารณาตีพิมพ์ กองบรรณาธิการจะดำเนินการส่งบทความเพื่อกลั่นกรองต่อไป โดยจะส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 2 ท่านประเมินคุณภาพของบทความว่าอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมจะลงตีพิมพ์หรือไม่ โดยกระบวนการกลั่นกรองนี้ทั้งผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เขียนจะไม่ทราบข้อมูลของกันและกัน (**Double-Blind Process**) เมื่อผู้ทรงคุณวุฒิประเมินคุณภาพบทความแล้ว กองบรรณาธิการจะตัดสินใจโดยอิงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิว่าบทความนั้น ๆ ควรนำลงตีพิมพ์ หรือควรส่งให้ผู้เขียนแก้ไขแล้วส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินอีกครั้งหนึ่ง หรือปฏิเสธการตีพิมพ์

3. ข้อกำหนดต้นฉบับ

3.1 การจัดพิมพ์ต้นฉบับ

- 1) ผลงานที่เสนอพิจารณาตีพิมพ์ควรมีความยาวประมาณ 5–10 หน้ากระดาษ A4
- 2) บทความภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ด้วย Font TH Sarabun New ขนาดตัวอักษร 14 Point
- 3) ระยะขอบกระดาษ 1 นิ้ว (เท่ากันทุกด้าน)
- 4) หมายเลขหน้า ให้ใส่ไว้ตำแหน่งด้านล่างตรงกลาง ตั้งแต่ต้นจนจบบทความ
- 5) ชื่อเรื่องบทความ ขนาดตัวอักษร 18 Point (ตัวหนา) จัดชิดซ้ายของกระดาษ
- 6) บทคัดย่อภาษาไทย ความยาว 1 ย่อหน้า (250 คำ) ขนาดตัวอักษร 14 Point
พิมพ์ 1 คอลัมน์และต้องพิมพ์คำสำคัญต่อท้าย
- 7) บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ความยาว 1 ย่อหน้า (250 คำ) ขนาดตัวอักษร 14 Point
พิมพ์ 1 คอลัมน์และต้องพิมพ์คำสำคัญต่อท้าย
- 8) เนื้อหาพิมพ์ 1 คอลัมน์ขนาดตัวอักษร 14 Point
- 9) ชื่อและหมายเลขกำกับตาราง ขนาดตัวอักษร 14 Point (ตัวหนา) ให้พิมพ์ไว้บนตาราง
จัดชิดซ้ายใต้ตารางบอกแหล่งที่มาจัดชิดซ้าย
- 10) ชื่อภาพและหมายเลขกำกับภาพ ชื่อแผนภูมิและหมายเลขกำกับแผนภูมิตามขนาด
ตัวอักษร 14 Point (ตัวหนา) ให้พิมพ์ไว้ใต้ภาพ (ควรเป็นภาพที่ชัดเจน และควรแนบ File ภาพมาด้วย)
- 11) แผนภูมิและภาพจัดกึ่งกลางหน้ากระดาษ ใต้ภาพและแผนภูมิบอกแหล่งที่มาจัด
กึ่งกลางหน้ากระดาษ
- 12) ชื่อบรรณานุกรม/เอกสารอ้างอิง ขนาดตัวอักษร 14 Point (ตัวหนา) จัดชิดซ้ายส่วน
เนื้อหาบรรณานุกรม/เอกสารอ้างอิง ขนาดตัวอักษร 14 Point พิมพ์ 1 คอลัมน์
- 13) พิมพ์ชื่อและนามสกุลของผู้เขียนทุกคน พร้อมระบุคุณวุฒิสูงสุด ตำแหน่งทางวิชาการ
(ถ้ามี) ตำแหน่งงาน และหน่วยงานที่สังกัด หรือสถานศึกษา

14) ผู้เขียนต้องตรวจสอบความถูกต้องของการพิมพ์ต้นฉบับ เช่น ตัวสะกด วรรคตอน และความสละสลวยของการใช้ภาษา

3.2 ส่วนประกอบของบทความ

1) บทความวิชาการ หัวข้อและเนื้อหาควรชี้ประเด็นที่ต้องการนำเสนอให้ชัดเจนและมีลำดับเนื้อหาที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ชัดเจน รวมถึงมีการใช้ทฤษฎีวิเคราะห์และเสนอแนะประเด็นอย่างสมบูรณ์ โดยควรมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ (สามารถมีหัวข้อหรือองค์ประกอบที่แตกต่างได้)

1.1) ชื่อเรื่อง (Title) ชื่อเรื่องควรมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยพิมพ์ชื่อเรื่องเป็นภาษาไทยและตามด้วยชื่อเรื่องภาษาอังกฤษในบรรทัดต่อมา

1.2) บทคัดย่อ (Abstract) สรุปเนื้อหาของบทความให้ได้ใจความชัดเจนกำหนดให้มีทั้งบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเขียนเป็นภาษาไทยก่อน ความยาว 1 ย่อหน้า ไม่เกิน 250 คำ

1.3) คำสำคัญ (Keyword) ระบุคำที่เป็นคำสำคัญของเนื้อหาเหมาะสำหรับนำไปใช้เป็นคำค้นในระบบฐานข้อมูล

1.4) บทนำ (Introduction) เป็นส่วนแนะนำและปูพื้นเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านทราบข้อมูลเบื้องต้นของเนื้อหา เป็นการจูงใจให้ผู้อ่านเกิดความสนใจในเรื่อง

1.5) เนื้อหา (Body of Text) เป็นส่วนหลักของเนื้อหาบทความ การจัดลำดับเนื้อหาควรมีการวางแผนจัดโครงสร้างของเนื้อหาที่นำเสนอให้เหมาะสมกับธรรมชาติของเนื้อหานั้น การนำเสนอเนื้อหาควรมีความต่อเนื่องเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสาระนั้นได้โดยง่าย

1.6) สรุป (Conclusion) เป็นการสรุปเนื้อหาในบทความทั้งหมดออกมาอย่างชัดเจนและกระชับโดยมีการสรุปปิดท้ายเนื้อหาที่เราได้นำเสนอไปแล้วว่ามีผลดี หรือผลเสียอย่างไร

1.7) เอกสารอ้างอิง (Reference) เขียนบรรณานุกรมในรูปแบบ APA (American Psychological Association)

2) บทความวิจัย ควรมีการนำเสนอผลการวิจัยที่ได้รับอย่างเป็นระบบ โดยควรมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ (สามารถมีหัวข้อหรือองค์ประกอบที่แตกต่างได้)

2.1) ชื่อเรื่อง (Title) ชื่อเรื่องควรมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยพิมพ์ชื่อเรื่องเป็นภาษาไทยและตามด้วยชื่อเรื่องภาษาอังกฤษในบรรทัดต่อมา

2.2) บทคัดย่อ (Abstract) กำหนดให้มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเขียนเป็นภาษาไทยก่อน ความยาว 1 ย่อหน้า ไม่เกิน 250 คำ (การเขียนบทคัดย่อ คือ การสรุปสาระสำคัญของเรื่องโดยเฉพาะวัตถุประสงค์วิธีการและผลการวิจัย)

2.3) คำสำคัญ (Keyword) ระบุคำที่เป็นคำสำคัญของเนื้อหาเหมาะสำหรับนำไปใช้เป็นคำค้นในระบบฐานข้อมูล

2.4) บทนำ (Introduction) เป็นการอธิบายถึงที่มาและความสำคัญของปัญหาและเหตุผลที่นำไปสู่การวิจัยมีข้อมูลทางวิชาการสนับสนุนหรือโต้แย้ง รวมถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.5) วัตถุประสงค์ (Research Objectives) ระบุถึงวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการวิจัย

2.6) วิธีการวิจัย (Research Methodology) อธิบายถึงกระบวนการดำเนินการวิจัยอย่างละเอียดและชัดเจน

2.7) ผลการวิจัย (Results) เสนอผลการวิจัยที่ตรงประเด็นตามลำดับขั้นตอนของการวิจัย การใช้ตารางหรือแผนภูมิไม่ควรเกิน 5 ตารางหรือแผนภูมิโดยมีการแปลความหมายและวิเคราะห์ผลที่ค้นพบอย่างชัดเจน

2.8) อภิปรายผลการวิจัย (Discussion) ผสมผสานเปรียบเทียบและตีความผลการวิจัยให้เข้ากับหลักทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเชื่อมโยงผลการวิจัยให้สอดคล้องกับประเด็นปัญหาการวิจัย

2.9) สรุป (Conclusion) สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย และให้ข้อเสนอแนะที่จะนำผลการวิจัยนั้นไปใช้ประโยชน์

2.10) เอกสารอ้างอิง (Reference) เขียนบรรณานุกรมในรูปแบบของ APA (American Psychological Association)

4. การอ้างอิง

วารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ ใช้รูปแบบการอ้างอิงของ APA (American Psychological Association) 6th Edition

1. การอ้างอิงในเนื้อหาให้ใช้รูปแบบ ดังนี้ (ชื่อ-นามสกุลผู้แต่ง, ปีที่พิมพ์)

ตัวอย่าง เกียรติศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2546)

2. บรรณานุกรมท้ายบทให้ใช้รูปแบบ ดังนี้

2.1) หนังสือ ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อหนังสือ. สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

ตัวอย่าง (Bolinger, Dwinght. (1977). the Form of Language. London: Longmans.)

2.2) บทความจากวารสาร ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. ชื่อวารสาร, ปีที่(ฉบับที่), เลขหน้า ที่ อ้างถึง.

ตัวอย่าง (Klimoski, R., & Palmer, S. (1993). The ADA and the hiring process in organizations. Consulting Psychology Journal: Practice and Research, 45(2), 10-36.)

2.3) วิทยานิพนธ์ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อวิทยานิพนธ์. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต , ชื่อมหาวิทยาลัย.

ตัวอย่าง สรรพงษ์ จันทเลิศ. (2546). การสร้างเว็บไซต์ท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงราย .
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.)

2.4) เว็บเพจ ชื่อผู้แต่งหรือหน่วยงานเจ้าของเว็บไซต์. (ปีที่จัดทำ) .ชื่อเรื่อง. สืบค้น
เมื่อจาก

ตัวอย่าง American Psychological Association. (1999). Electronic preference
formats recommended by the American Psychological Association Retrieved July 18, 1999
from: <http://www.apa.org/journals/webref.html>

5. การส่งต้นฉบับ

ผู้เขียนส่งต้นฉบับพร้อมไฟล์ (Microsoft Word) และแบบฟอร์มส่งบทความเพื่อพิจารณา
ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิ

กองบรรณาธิการวารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิ

489 ถนนประชาพัฒนา แขวงทับยาว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 10520

โทรศัพท์ 02-172-9888 , 098-287-5027 , 091-436-6291 โทรสาร 02-172-

9620

อีเมล rc_bsu@hotmail.com

6. สิ่งที่คุณเขียนจะได้รับตอบแทน

ผู้เขียนที่ผลงานได้รับพิจารณาตีพิมพ์จะได้รับวารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิเป็น
อภินันทนาการจำนวน 1 ฉบับ

แบบฟอร์มส่งบทความเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิ
มหาวิทยาลัยกรุงเทพสุพรรณภูมิ

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า(นาย/นาง/นางสาว).....

ตำแหน่งทางวิชาการ (ถ้ามี)

ตำแหน่งบริหาร (ถ้ามี)

สาขาวิชา/กลุ่มวิชา/ภาควิชา.....คณะ.....มหาวิทยาลัย.....

อื่น ๆ โปรดระบุ

ขอส่งบทความ ☐ ภาษาไทย ☐ ภาษาอังกฤษ

ประเภท ☐ บทความวิจัย (Research Paper)

☐ บทความวิชาการ (Academic Paper)

☐ บทวิจารณ์หนังสือ (Book Review)

☐ บทความปริทัศน์ (Review Article)

ชื่อบทความ (ภาษาไทย)

ชื่อบทความ (ภาษาอังกฤษ)

ชื่อผู้เขียน (ภาษาไทย)

ชื่อผู้เขียน (ภาษาอังกฤษ)

ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้สะดวก

เลขที่..... หมู่ที่..... ซอย..... ถนน..... แขวง.....

เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์..... โทรสาร..... E-mail.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าบทความนี้ไม่เคยลงพิมพ์ที่ไหนมาก่อน และไม่อยู่ระหว่างการเสนอเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารอื่นนับจากวันที่ข้าพเจ้าได้ส่งบทความฉบับนี้มายังกองบรรณาธิการวารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุพรรณภูมิและมิได้คัดลอกหรือละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ใด โปรดระบุ

☐ เป็นผลงานของข้าพเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

☐ เป็นผลงานของข้าพเจ้าและผู้ร่วมงานตามชื่อที่ระบุในบทความจริง

ลงนาม.....

(.....)

(โปรดระบุรายละเอียดลงในแบบฟอร์มการส่งบทความให้ชัดเจนและแนบมาพร้อมกับบทความ)

ใบตอบรับและต่ออายุสมาชิก
วารสารวิชาการกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว).....

อีเมล.....โทร.....

มีความประสงค์ ☐ สมัครสมาชิกใหม่ ☐ ต่ออายุสมาชิก

กำหนดปี.....ตั้งแต่ ปีที่..... ฉบับที่..... ถึง ปีที่..... ฉบับ.....

ที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร

ออกใบเสร็จรับเงินในนาม.....

พร้อมกันนี้ ข้าพเจ้าได้ชำระเงินผ่านทาง

ธุรการวารสาร สำนักวิจัยและนวัตกรรม มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ อัตราค่าสมาชิก 1
ปี (3 ฉบับ) เป็นเงิน 500 บาท

ตรวจสอบสถานะสมาชิกวารสารได้ที่ <https://www.facebook.com/bsuresearchcenter>
และ rc_bsu@hotmail.com

ส่งมาที่ สำนักวิจัยและนวัตกรรม มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ

489 ถนนประชาพัฒนา แขวงทับยาว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 10520

โทรศัพท์ 02-172-9888 , 098-287-5027 , 091-436-6291 โทรสาร 02-172-9620

พร้อมสำเนาหลักฐานการชำระเงินมายัง E-mail rc_bsu@hotmail.com

(ลงชื่อ.....ผู้สมัคร)

(.....)

วันที่.....

สำนักวิจัยและนวัตกรรม มหาวิทยาลัยกรุงเทพสุวรรณภูมิ

489 ถนนประชาพัฒนา แขวงทับยาว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 10520

โทรศัพท์ : 02-172-9888 , 098-287-5027 โทรสาร : 02-172-9620